

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A
SECRET
FOR A
SECRET

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
HELENA HUNTING

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

HELENA HUNTING'İN ROMANLARI İÇİN ÖVGÜ DOLU SÖZLER

"Helen Hoang'ın *The Kiss Quotient* kitabının hayranları için mükemmel. Yüksek riskli ve bol duygu yüklü, eğlenceli ve ateşli bir aşk hikâyesi."

-Kirkus Reviews *Sevimli ile Tanışın* hakkında

"Çok satan Hunting'in son mizahi ve içten aşk hikâyesi... zekice ve mükemmel bir şekilde uygulanmış bir başka romantik komedi."

-Booklist *Sevimli ile Tanışın* üzerine

"Eğlenceli, komik ve duygusal."

-Harlequin *Junkie Sevimli ile Tanışın* üzerine

"Hunting, romantizmin en iyi seslerinden biri olma yolunda hızla ilerliyor!"

-RT Kitap Yorumları

"Seksi. Komik. Duygusal. Buharlı ve hassas ve bir kitaptan çok daha fazlası. *Hooking Up* bana aşk romanı okumayı neden sevdiğimi hatırlatıyor."

-USA Today çoksatan yazarı L. J. Shen

"İçten, komik, ateşli ve çok fazla seksilik!"

-New York Times çoksatan yazarı Tijan *Shacking Up* üzerine

"Helena karşı konulmaz erkekler yazıyor. Bu seksi, komik ve lezzetli yaramaz hikâyeye bayıldım!"

-USA Today çoksatan yazarı Liv Morris *Shacking Up* üzerine

"Eğlenceli, seksi ve kalp dolu... Patlayıcı kimyası ve sevimli karakterleriyle kahkahalarla güldüren bir aşk hikâyesi. Helena Hunting yine yaptı yapacağını!"

-*USA Today* çoksatan yazarı Melanie Harlow *Shacking Up* üzerine

"Helena Hunting'in o mükemmel yeteneğiyle, *Shacking Up* seksi, tatlı ve komikliğin mükemmel bir kombinasyonu. Kaçırmak istemeyeceğiniz bir plaj kitabı!"

-*New York Times* çok satan yazarı K. Bromberg

"Dövme ve piercing dünyasına bir bakış, bir tutam mizah ve hem hayranları hem de yeni okuyucuları memnun edecek iyi hissettiren bir son."

-*Publishers Weekly* on *Mürekkepli Zırh*

"Eşsiz, lezzetli bir şekilde ateşli, sevimli bir şekilde tatlı, kahkahalarla güldüren, fevkalade iyi zaman geçirten bir romantizm! . . . Her sayfasına bayıldım!!!"

-*New York Times* çoksatan yazarı Emma Chase *Pucked* hakkında

"İç çektiren, bayıltan ve hayranlık uyandıran bir seksilik. Tüm yıldızlar!"

-*USA Today* çoksatan yazarı Daisy Prescott, *Pucked* serisi hakkında

"Sıcak bir roller coaster yolculuğu!"

-*New York Times* ve *USA Today* çok satan yazarı Julia Kent
Pucked Over

"*Pucked Over* Helena Hunting'in şimdiye kadarki en komik ve en seksi kitabı. PEE-INDUCING LAUGHS ile SCORCHING HOT. Kunduz Kraliçe'ye selam olsun."

-*USA Today* çoksatan yazarı T. M. Frazier

"Kalbinize dokunacak karakterler ve sizi nefessiz bırakacak bir romantizm."

-*New York Times* çok satan yazarı Tara Sue Me on *Clipped Wings*

"İç burkan, seksi, çarpık, karanlık, inanılmaz erotik ve eşi benzeri olmayan bir aşk hikâyesi. Tüm zamanların favorileri listemde."

-Alice Clayton, *Wallbanger*'ın *New York Times* çoksatan yazarı
ve *Clipped Wings*'teki Redhead serisi

OceanofPDF.com

A
SECRET
FOR A
SECRET

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

HELENA HUNTING YAZARA AIT DİĞER KITAPLAR

PUCKED SERİSİ

Pucked (Pucked #1)

Pucked Up (Pucked #2)

Pucked Over (Pucked #3)

Forever Pucked (Pucked #4)

Pucked Under (Pucked #5)

Pucked Off (Pucked #6) Pucked

Love (Pucked #7)

*51. Bölge: Silinmiş Sahneler ve
Çekimler Mürekkepleniyor (crossover
novella)*

Pucks & Penalties: Pucked Serisi Silinmiş Sahneler & Outtakes

KIRPILMIŞ KANATLAR SERİSİ

Cupcakes and Ink

Kırpılmış Kanatlar

Çatlaklar Arasında

Mürekkepli Zırh

Zırhtaki Çatlaklar

Mürekkepteki Kırıklar

SHACKING UP SERİSİ

Shacking Up

Getting Down (novella)

İlişki Kurmak

I Flipping Love You

Makyaj Yapmak
Dikkatli Kullanın

TEK BAŞINA ROMANLAR

Kütüphaneci Prensibi İyi
Şans Tilsimi Sevimli
Buluşma
Sonsuza Kadar Suç

OceanofPDF.com

SECRET ○ ***SECRET***

HELENA HUNTING

OceanofPDF.com

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Metnin telif hakkı© 2020 by Helena Hunting
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Montlake, Seattle tarafından [yayınlanmıştır](http://www.apub.com)
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, [.com](http://www.com), Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781542023382
ISBN-10: 1542023386

Kapak tasarımı: Eileen Carey

Kapak fotoğrafı: Wander Aguiar Photography

OceanofPDF.com

*Kaosun içinde biraz sakinlik arayan huzursuz ruhlar ve sakinliği yumuşatmak
için biraz kaos arayanlar için.*

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

<u>ÖNSÖZ</u>
<u>BÖLÜM 1</u>
<u>BÖLÜM 2</u>
<u>BÖLÜM 3</u>
<u>BÖLÜM 4</u>
<u>BÖLÜM 5</u>
<u>BÖLÜM 6</u>
<u>BÖLÜM 7</u>
<u>BÖLÜM 8</u>
<u>BÖLÜM 9</u>
<u>BÖLÜM 10</u>
<u>BÖLÜM 11</u>
<u>BÖLÜM 12</u>
<u>BÖLÜM 13</u>
<u>BÖLÜM 14</u>
<u>BÖLÜM 15</u>
<u>BÖLÜM 16</u>
<u>BÖLÜM 17</u>
<u>BÖLÜM 18</u>
<u>BÖLÜM 19</u>
<u>BÖLÜM 20</u>
<u>BÖLÜM 21</u>
<u>BÖLÜM 22</u>
<u>BÖLÜM 23</u>
<u>BÖLÜM 24</u>
<u>BÖLÜM 25</u>
<u>BÖLÜM 26</u>
<u>BÖLÜM 27</u>
<u>BÖLÜM 28</u>

[BÖLÜM 29](#)
[BÖLÜM 30](#)
[BÖLÜM 31 SONSÖZ](#)
[TEŞEKKÜR YAZAR](#)
[HAKKINDA](#)

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

PROLOGUE

ANNELİK SORUNLARI

Kingston

Önümde altı farklı içki var, çok pahalı bir viskiden, bitirirsem çürüğe çıkacağımdan emin olduğum çok tatlı bir tür gazlı meyveli kokteyle kadar. Bu kadar çeşitliliğe rağmen sarhoş olmakta hâlâ zorlanıyorum. Çoğunlukla alkolün tadını sevmediğim için her bardaktan sadece birkaç yudum alıyorum.

"Affedersiniz, bu koltuk dolu mu?" Yumuşak, hafif dumanlı bir kadın sesi dikkatimi benimkinin yanındaki taburenin boş olduğu sol tarafa çekiyor.

Lacivert halkalı gri-mavi gözleri benimkilerle kilitlenip kenetlenirken birkaç şey fark ediyorum: Yarım santim boyunda ve çarpıcı, uzun kestane rengi saçları gevşek bir at kuyruğuyla toplanmış, yüksek elmacık kemikleri, dolgun dudakları ve maskarayla kaplanmamış gibi görünen kalın kirpikleri var. Ama bu kadar güzel olmasının ötesinde, üzgün görünüyor.

Eşleşiyoruz.

"Hayır, hepsi senin." Asık suratıma aldırmadan taburemi geri itip ayağa kalkıyorum, kısmen ona yer açmak için, çünkü tabureler birbirine çok yakın.

Ben yardım teklif etmeye fırsat bulamadan yanımdakine tırmanıyor.

"Ben Queenie." Elini uzatıyor, ben de aynısını yapınca kendi elini avucumun içine sokuyor ve içimde beklenmedik bir enerji sarsıntısı yaratıyor. Gözlerinin parlaması bana onun da bunu hissettiğini düşündürüyor. Belki de havada bir şey vardır.

"Queenie?" Gülümsüyorum. "Ben Ryan." Kendimi neden bu şekilde tanıttığımı bilmiyorum. Ailem dışında kimse bana Ryan demez. Kardeşlerim bile bana çoğu zaman soyadımızla hitap eder. Kısmen, soyadımın çoğu insanın tanıdığı bir soyadı olduğu kariyer seçimimden dolayı. Artık geri dönmek için çok geç. Belki de soyadımı kullanmıyorum çünkü bugün yaşananlar yüzünden tüm kimliğim sorgulanır hale geldi.

"Merhaba Ryan." Bakışları aşağıya iniyor ve sonra tekrar yukarı çıkıyor. Avuçlarımız hâlâ birbirine bağlı. Ve ben hala ona bakıyorum.

Elini bırakıyorum ve hemen ona tekrar dokunmak için bir neden bulmak istiyorum.

Barmen yeni müşterisini hemen fark etti. Queenie sipariş verirken ben tekrar yerime oturuyorum. "Bir votka martini alayım, ekstra kirli, ekstra zeytinli, lütfen. Aslında iki olsun."

Barmenin kaşları kalkıyor ama adam çalkalayıcısını çıkarıyor. Arkasındaki raftaki şişeye uzanıp onun yerine well votka isteyince barmen onu durduruyor. İkisi arasındaki farkın ne olduğundan emin değilim, ama bu barmenin bir kaşını daha kaldırmasına neden oluyor. İki martini bardağını dolduruyor ve her birine bir şiş zeytin atıyor. Devam etmeden önce bana bakıyor. "Hâlâ iyi misin?"

"Ben iyiyim, teşekkür ederim."

Queenie'ye bakmamaya çalışıyorum ama aynalı bardaki yansımasını görebiliyorum. Bardaklardan birinden bir yudum alıyor ve yüzünü buruşturuyor, sonra aynısını diğerine yapıyor. Zeytin şişlerinden birini diğer bardağa aktarıyor ve hepsini iki yudumda mideye indiriyor.

Omuzları içe kıvrılıyor ve dirseğine doğru öksürerek başını başka yöne çeviriyor.

"İyi misin?" diye sordum.

Bir parmağını kaldırıyor ve birkaç kez daha öksürüyor. Sonunda bana doğru baktığında gözleri sulanmış ve yanakları kızarmış. "İyiyim, teşekkürler. Votka pek de yumuşak içimli değil."

"Oh." Votka hakkında pek bir şey bilmiyorum. "O zaman neden diğer türden almadın?"

"Çünkü iki katı pahalı ve ben işimi yeni kaybettim, bu yüzden ucuz şeylerle sarhoş olmak zorundayım." Hala dolu olan martini bardağından zeytin şişlerinden birini alıp ağzına atıyor.

"İşini kaybettiğin için üzgünüm."

Bana alaycı bir gülümseme daha veriyor. "Teşekkürler. Gerçi bu işte biraz berbattım, o yüzden pek de sürpriz olmadı. Ayrıca, masalara servis yapmak benim son oyunum değil, bu yüzden hayatımın geri kalanında ne yapmak istediğimi anlamam için bir çeşit uyandırma çağrısı." İçki sıramı işaret ediyor. "Burada neler oluyor?"

"Ben de sarhoş olmaya çalışıyorum."

"Onları gerçekten içseydin çok daha başarılı olurdun." "Evet, biliyorum. Alkolle aram iyi değildir," diye itiraf ediyorum.

Beni yavaşça tarıyor, sırtışı bir kez genişliyor. "Bunu duyduğuma şaşırdığımı söyleyemem. İzci toplantısına giderken yolunu kaybetmiş gibi görünüyorsun."

"Eskiden izciydim." Elimi göğsümde gezdiriyorum. Üzerimde her zamanki kıyafetim olan beyaz bir polo ve hakiler var. "Gençken kamp danışmanlığı bile yaptım."

Başını arkaya atıyor ve gülüyor. "Tanrım, çok sevimlisin. Ve bunu iyi anlamda söylüyorum." Queenie yanağını yumruğunun üzerine koyuyor. "Eski bir izci ve kamp danışmanının neden tek başına sarhoş olmaya ihtiyaç duyduğunu söyle bana."

"Biraz karmaşık bir durum." Önümdeki bardaklardan birini elime alıyorum ve büyük bir yudum alıyorum.

"Ben karmaşıklığın kraliçesiyim. Vur bana."

Birkaç saniye boyunca dilimin ucunu ısıırıyorum, tartışıyorum. "Oldukça berbat bir durum."

"Sorun değil. Ben de oldukça dağılmış durumdayım. Şuna ne dersin: Sen bana neden sarhoş olduğunu söyle, ben de sana işimi kaybetmiş olmam dışında neden berbat durumda olduğumu söyleyeyim." Serçe parmağını kaldırıyor. "Ve bu gece birbirimize söyleyeceğimiz her şeyi mezara götüreceğimize dair serçe parmağımızla yemin edebiliriz."

Serçe parmağımı onunkiyle birleştiriyorum ve yine o enerji sarsıntısı beni vuruyor. Fırtınayla birlikte gelen havadaki parazit gibi. "Bir sır için bir sır mı?"

"Aynen öyle."

"Tamam." Bir kez başımı salladım ve nefesimi verdim. Muhtemelen bunu bir yabancıya anlatmak bana yakın birine anlatmaktan daha kolay. Ağzım kulağına yakın olacak şekilde eğilip sessizce, "Kız kardeşimin aslında annem olduğunu öğrendim." diyorum. Queenie arkasına yaslanır ve arka arkaya birkaç kez hızlı hızlı göz kırpar. "Özür dilerim.

... ne?"

"Kız kardeşim aslında-"

Elini havada sallıyor. "Seni duydum. Aman Tanrım. Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Sen iyi misin? İyi misin? Boş ver. Bu aptalca bir soru. Belli ki iyi değilsin. Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Pek sayılmaz. Sorun olur mu?" Daha fazlasını paylaşmak istemediğim için neredeyse kötü hissediyorum, özellikle de gerçek bir endişe ifade ettiği için. Şokunu ve empatik ifadesini göz önünde bulundurduğumda, her şey hakkında biraz daha iyi hissediyorum.

"Tabii ki sorun yok. Ayrıca neden önünde içki kuyruğu olduğunu da açıklıyor." Dudağının içini çiğniyor. "Buna kıyasla benim sırrımın biraz ezik olduğunu hissediyorum."

"Eminim öyle değildir. Ve eğer istemiyorsan bana söylemek zorunda değilsin." İfademi düşünerek ikinci martinisini bitirip giderse hiç şaşırmayacağım.

"Anlatmak istiyorum. Yani sana söylemek." İkinci martinisini höpürdeterek içiyor ve uzun bir nefes veriyor. "Bağımlılık sorunlarım var."

"Alkolle mi?"

Yine gülüyor. "Tanrım, seni seviyorum." Gözleri parlıyor. "Bunu gerçek anlamda söylemiyorum. Sadece çok tatlısın demek istedim. Söylediğin şeyler, sadece ... neyse ... Şu an hariç alkole bağımlı değilim. Babama bağımlıyım."

"Yine de kötü bir şey değil, değil mi?"

Queenie ağzına bir zeytin daha atıyor ve düşünceli bir şekilde çiğniyor. "Ben doğduğumda sadece yirmi yaşındaymış ve sonunda beni tek başına büyütmek zorunda kalmış. Yani tek başına bir çocuk büyütmekle nasıl başa çıkılacağı konusunda bir sürü deneme yanılma yaşadı, anlıyor musun? İşleri berbat etmekte çok iyiyim ve o da her seferinde beni kurtarmakta çok iyi, bu yüzden bu bağımlılığı ben devam ettirdim ve o da istemeden bunu besliyor." Burnu kırıyor. "Kusura bakma, aslında tüm yükümü sana yüklüyorum ve sen zaten yeterince kendi yükünle uğraşıyor gibisin."

"Lütfen özür dilemeyin. Sorunları olan tek kişinin ben olmadığımı bilmek güzel."

"Bunu daha önce hiç yüksek sesle itiraf etmemiştim, bu yüzden sanal bir yabancıyla bile olsa içimi dökmek iyi hissettiriyor, eğer mantıklı geliyorsa."

"Mantıklı. Mantıklı yani." Kaderin bizi bu gece bir sebepten dolayı bir araya getirdiğini hissediyorum, bu yüzden biraz daha paylaşmaya karar veriyorum. "Ben de aslında bir ergen hamileliğinin ürünüyüm. Biyolojik babam ortalıkta yoktu ve büyükannemle büyükbabam en iyisinin

Kız kardeşime, anneme ve bana normal bir hayat için daha iyi bir şans vermek için beni kendilerininmişim gibi yetiştirdiler."

"Sanırım bu ikimizin de anne sorunları olduğu anlamına geliyor." "Öyle görünüyor, değil mi?" Ben de aynı fikirdeyim.

"Ne yapmalıyız biliyor musun Ryan?" Gözlerinde bugünden önce uzak durduğum türden bir muziplik var.

"O da ne?"

"Sarhoş olmaya ve annelik sorunlarımızı unutmaya var mısın, en azından bu gecelik?"

"Ben varım."

Viskimi bana doğru itiyor ve kadehini benimkine tokuşturuyor. "Tüm içkilerinizi bitirdikten sonra shot yapabiliriz."

♦ ♦ ♦

Başım çatlıyor.

En son böyle akşamdan kalma olduğumda on yedi yaşındaydım.

Yatak odamın penceresinden süzülen ışık gözbebeklerime çarptığında bir kapak açıp inliyorum. Elimi yüzümden aşağı sürüklüyorum ve donup kalıyorum.

Çünkü seks gibi kokuyor.

Sağ tarafa bakıyorum, buruşuk çarşafı ve başı ezik yastığı fark ediyorum. Dönüyorum -ki bu midemi bulandırıyor- ve vanilyalı şampuanın tatlı kokusunu içime çekiyorum.

Queenie.

Tüm içkilerimi bitirdikten sonra shot yaptık. Şu anda nasıl hissettiğime bakılırsa, bu kesinlikle iyi bir fikir değildi.

Ve sonra onu eve getirdim.

Yorganı atıp doğruldum. Çırılçıplaktım. Yine, bu alışılmadık bir durum. Genelde bir tişört ve boxer külotla uyurum. Yerde atılmış bir çift buluyorum ve Queenie'yi aramaya gidebilmek için onları giyiyorum.

Koridora kadar gelmişim ki kapı pervazına yapıştırılmış sarı bir post-it gözüme çarptı.

Dün gece annemle ilgili sorunları aklımdan çıkardığın için teşekkürler. Ve bu sabah. ;)

Xo

Queenie

Arkasında bir telefon numarası bıraktığını umarak soyuyorum ama boş. İşte o zaman düğmeden sarkan kumaş parçasını fark ediyorum. Onu çözdüm ve bir çift kadın iç çamaşırı olduğunu fark ettim.

Tam olarak bir tanga. *Mahvolmuş* bir tanga.

İşte bu yüzden içki içmiyorum. Ya da rastgele kadınları eve getirmememin. Çünkü şimdi dün geceki cinsel terapi seansının sadece bir veda notu gerektirdiği için eşit derecede suçlu ve mahcup hissediyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

İLK GÜN

Queenie

Altı hafta sonra

"Tatlım, hazır mısın? Beş dakika önce buradan çıkmamız gerekiyordu."

"Geliyorum!" Ayaklarımı topuklu ayakkabılarımın içine sokuyorum, son bir kez yansımamı kontrol ediyorum, dizüstü bilgisayar çantamı ve cüzdanımı aldığımı emin oluyorum ve koridorda acele ediyorum. İsteyeceğim son şey, işteki ilk günümde patronumu işe geç bırakmak olurdu. Onun asistanı olarak.

Mutfakta duruyor, siyah saçları düzgünce şekillendirilmiş, atletik vücutlu, lacivert bir takım elbise giymiş, gri kravatı gözlerine ve şakaklarındaki -varlığından asla bahsetmediğim- gri tonlarına uyuyor. Benim hissettiğimden çok daha derli toplu görünüyor. Elindeki telefonda başını kaldırıp bakıyor ve gülümsemesi kayboluyor. "Ne giyiyorsun?"

"Buna elbise deniyor." Takım elbisesi gibi lacivert, kolları kapaklı, beli kuşaklı. Klasik, sade ve şık, ya da en azından geçen hafta denediğimde satıcı kızın söylediği buydu. Sonra da patronumun kredi kartından tahsil etti. Gösteriyi yöneten adamların yaşamının avantajları.

"Belki de pantolonunu değiştirmelisin."

Bir yumruğumu kalçama koyuyorum. "Az önce bana acele etmem için bağırıyor muydun, şimdi de üstümü değiştirmemi mi istiyorsun? Bu da ne böyle?"

Bana doğru bir el salladı. "Bu işe uygun bir kıyafet değil."

Kaş çatma sırası bende. "Bu nasıl işe uygun olmaz? Kolları ve yüksek yakası var ve etek ucu dizlerimin altına düşüyor. Tamamen profesyonel görünüyorum."

"Çoğunluğu yirmili ve otuzlu yaşlarda olan bir oda dolusu erkek sporcunun arasında olacaksınız."

"Ve birkaçı da kırklı yaşlarında." Ona işaret ediyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Başını yana eğiyor ve bana hayal kırıklığı gibi bir şeyle bakıyor. "Sorunun ne olduğunu bilmiyormuş gibi davranma."

Sorunun ne olduğunu çok iyi biliyorum. Elbisem özel dikim; kıvrımlarımı sarıyor. Profesyonel ve belki biraz da seksi. Ama kollarım ve dizimden bileğime kadar bacaklarım dışında her yerim kapalı. "On altıncı yüzyılda değiliz. Bir çuvalın içinde saklanmak zorunda olmamalıyım. Bana bu adamların kadınların yanında kendilerini kontrol edemeyecek kadar barbar olduklarını mı söylüyorsunuz? İstedğim her şeyi giymeme izin verilmeli ve giydiğim şey zevkli ve tamamen uygun. Ayrıca, senin kızın olduğumu öğrendikleri anda benden vebadan kaçır gibi kaçarlardı, özellikle de kaşlarını çatmışsan." Yanağını dürtüyorum. "Şimdi arkaik ve aşırı korumacı olmayı bırak. Geç kalacağız." Bu sabah yaptığım kahveyle dolu seyahat kupalarımızı alıp kapıya yöneliyorum.

Babam iç geçiriyor, bunun kazanacağı bir savaş olmadığını farkında. Yirmi dört yaşındayım. Atletik, kıvrımlı ve dişiyim. Şekli mi saklamayı reddediyorum çünkü erkekler bunu takdir edebilir. Yine de babamın bu ihtimali neden sevmediğini anlıyorum.

kapıyı kilitliyor ve Tesla'sı tuşa basarken bir kez bip sesi çıkarıyor. Fob.

Babam Seattle NHL takımının genel müdürü. Babam Gençken oyuncu olarak gelecek vaat ediyordu. Hatta ikinci ligde bile oynadı ve neredeyse çağrılıyordu, ama sonra annemi hamile bıraktı ve yirmi yaşında baba oldu, bu da her şeyi değiştirdi. Özellikle de annem ebeveyn olmanın ona fazla geldiğine karar verip beni tek başına büyütmesi için onu bırakıp gittiğinde.

Hala NHL'de oynayabilirdi. Büyükanнем ve büyükbabam deplasman maçlarında bana bakmaya yardım ederlerdi. Ama yılın önemli bir bölümünde anne ve babamdan ayrı kalmamı istemiyordu ve annem de güvenilir kanıtlamıştı. İki yaşına geldiğimde velayetin tamamı ondaydı. Bu yüzden NHL'de oynama hevesini bir kenara bıraktı ve onun yerine daha düşük seviyeli bir idari işe girdi.

Yıllar boyunca, kurum içinde minimum seyahat gerektiren pozisyonlar alarak basamakları tırmandı.

Ancak Seattle bir genişleme takımı aldığında ve babama genel menajerlik pozisyonu teklif ettiklerinde hayatımın fırsatı karşıma çıktı. O sırada Florida'da yaşıyorduk ve ben zaten bir kez üniversite değiştirmiştim (ve bütün bir dönemi kaybetmişim), bu yüzden yetişkin olabileceğimi kanıtlayabileceğimi umarak geride kalmaya karar verdim. Ayrıca babamın bir kez olsun kendini ön plana çıkarmasını istedim. Ülkenin diğer ucunda olmamdan hoşlanmıyordu, açıkçası ben de hoşlanmıyordum ama benim etrafımda dönmeyen bir hayatı olmasını istiyordum.

Ben de Florida'da kalıp okula gittim. Ve bir süre işe yaradı. Ta ki artık işe yaramayana kadar. Dibe vurduğumda mezun olmama bir dönem kalmıştı. Tekrar.

Ben de Seattle'a taşındım çünkü babam oradaydı.

Bir iş bulmayı başardım ve kendi başıma bir daire tuttum. Harika bir iş ya da harika bir daire değildi ama en azından babamın yardımını olmadan karşılayabiliyordum. Birkaç üniversite programı denedim ama ikisi de bana uygun değildi. Yine de, başka bir işimi kaybedene ve tüm umutlarım kadar kendi başıma idare ediyordum. Ve şimdi , babamın misafirhanesinde yaşıyorum ve hayatımda tam olarak ne yapmak istediğime karar verene kadar onun asistanı olarak çalışıyorum.

"Bay Masterson mı demeliyim, yoksa Jake mi dememi istersiniz?"

Uykulu banliyölerden çıkıp arenaya doğru ilerlerken soruyorum. Kaşları bu sabah onuncu kez çatılıyor gibi görünüyor.

Bu biraz zor bir geçiş olabilir. Elbette, gençken babam için çalıştım, ayak işlerine baktım ve kahve getirdim, ama şimdi durum farklı. Ben bir yetişkinim ve kendi kendine yetmesi gereken ama yetemeyen bir kadını. Ayrıca, ne kadar yakın olsak da, onun misafirhanesinde yaşamak ve her gün onunla çalışmak ikimizin de kaldırabileceğinden daha fazla olabilir.

"Bu bir şaka, değil mi?" diye soruyor, dikkati tekrar yola kayıyor.

"Personelin ve oyuncuların önünde sana baba diyemem."

Elleri üzerinde esniyor. "Evet, yapabilirsin."

Bu *kesinlikle* zorlu bir geçiş olacak. "Bu kulağa ne kadar profesyonelce gelecek?"

Yanağı tikler ve iç çeker. "Peki. Herkes bana Jake der, sanırım sen de diyebilirsin ama sadece onların önünde. Onun dışında ben babayım. Çoğunlukla iyi çocuklar ama birkaçı kadın düşkünü pislikler oldukları için sosyal medyanın her yerinde."

"Anladım. Oyuncuların önünde Jake, onun dışında babam. Zamparalardan uzak ."

"Sadece serserilere değil. Oyunculara ya da personele karışmayın" diye ekliyor.

"Bu herkesin uyması gereken bir kural mı yoksa sadece benim mi?" Sadece biraz küçümsüyorum.

"Bu resmi olmayan bir politika, kural değil. Kuralları ne kadar sevdiğini ikimiz de biliyoruz." Yarı sırtıyor.

"Merak etme baba, senin oyuncularınla çıkmayacağım." En son bir hokey oyuncusuyla çıktığımda her şey yüzüme patlamıştı. Bu yıllar önceydi ama bu deneyim hala aklımdan çıkmıyor. Öyle ki üniversitedeki ilk yılımdan beri bu sporu izlemedim.

"Dürüst olmak gerekirse, sen değilsin. Çok güzelsin, tıpkı annen gibi. Erkekler onun yanında kendilerini tutamazlardı, senin yanında da aynı durumdalar."

Ona ters ters bakıyorum. "Beni onunla karşılaştırmak , değil mi?"

"Özür dilerim. Bunu bir hakaret olarak söylemedim. Annenin bakışlarına sahip olmandan başka bir şey kastetmedim." Omzumu sıktı.

"Anlıyorum. Keşke kendimi toparlayabilseydim." Aslında demek istediğim, keşke bu konuda anneme daha az benzeseydim. Ona benzemek bir şey, ama onun pek de harika olmayan kişilik özelliklerinin çoğuna sahibim. Kötü yaşam tercihleri konusundaki eğilimi bana miras kalmış gibi görünüyor.

O her zaman amaçsızdı, bir şeyden bir şeye, bir yerden bir yere ve bir erkekten bir erkeğe uçuyordu. Hayatımda hiç istikrarlı olmadı. Ama ben Florida'da üniversitedeyken, kısa bir süreliğine tekrar hayatıma girdi. Her zaman bir kirpi tüyü gibi derimin altına girme konusunda esrarengiz bir yeteneğe sahipti ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onu dışarı çıkaramıyorum.

Sanat ve psikoloji çift anadal programımın son döneminde, babamın parasını anlamsız bir diploma için boşa harcadığımı, çünkü asla çalışmalarımı bir galeriye sokacak kadar iyi olve insanlara yardım edemeyecek kadar berbat durumda olduğumu defalarca söyledikten sonra okulu bırakmamın nedeni oydu. Bana bakabilecek birini bulmamın daha iyi olacağını söyledi. Ve bu onunla son konuşmam oldu.

Ona inandığım için nefret ediyorum. Yapmamı söylediği şeyi yaptığım için de nefret ediyorum: Eve geri döndüm ve babamın parçalarını toplamasına izin verdim. Ama daha da kötüsü, ne kadar berbat durumda olduğum konusunda haklı olmasından o kadar korktum ki başladığım işi bitirmeyi bile denemedim.

Bu yıl işle ilgili bazı dersler üzerinde çalışabileceğimi umuyordum, çünkü kulağa pratik geliyordu, ancak transkriptimde bir karışıklık oldu ve sorun çözüldüğünde geç başvurdum ve bekleme listesine girdim. Notlarım iyi, ancak rekabetçi bir program ve tam olarak tutkulu olduğum şey değil, bu yüzden muhtemelen işe yaramaması daha iyi.

"Daha yirmi dört yaşındasın," diyor babam nazikçe. "Tutkunu bulmak için daha çok zamanın var Queenie. Sana daha iyi bir maaş derecesinde bir iş sağlayacağını düşündüğün için bir şeyin peşinden gitmek zorundaymışsın gibi hissetmeni istemiyorum. Para önemli değil. Sevdiğin şeyi yapmanı istiyorum, gerisini ben hallederim."

"Keşke bunun ne olduğunu bilseydim." İyi niyetli olduğunu ve uzun yıllar boyunca birbirimize güvendiğimizi biliyorum ama babamın hayatımın geri kalanında şımarık bir velet gibi bana bakmasını istemiyorum. Ayrıca, o sadece kırk dört yaşında. Tüm saçları yerinde, çok formda ve müthiş bir mizah anlayışı olan harika bir insan. Benden başka bu özelliklerinin kıymetini bilecek birini bulsa çok iyi olurdu. Çoğu geceyi birlikte geçirdiğimiz için aktif olarak biriyle çıkmadığını biliyorum. Telefonunda bir uygulaması bile yok.

"Bir yolunu bulacaksın ufaklık, bu arada birlikte daha fazla zaman geçireceğiz. Her yönden kazançlı çıkacağız, değil mi?"

"Tamamen kazandım, baba." Ve ciddiylim. Çoğunlukla. Babamla vakit geçirmeyi seviyorum. Sadece onun için çalışmanın umduğumuz kadar kolay olmayacağından endişeleniyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 2

BİRİNİN KIZ BEBEĞİ.

Kingston

"Hey, anneciğim, nasıl gidiyor?"

Hanna kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Sana kardeşim mi yoksa anneciğim mi demeye başlamalıyım?"

"Bu lakabın yakışacağını söylemiştim." "Küf gibi mi?"

İki boyutlu ekranda onun bakışlarıyla karşılaşabilmek için kahvaltı tabaklarımı temizleme görevime ara veriyorum. "Eğer seni rahatsız ediyorsa, artık sana böyle hitap etmeyeceğim, Hanna."

"Beni rahatsız etmiyor. Aslında hoşuma gidiyor."

"İçerideki *ama sesini* duyabiliyorum." Mısır gevreği kasemi kurutma rafına yerleştirdim.

Sabah video sohbetleri haftada en az iki kez rutinimizin yeni bir parçası haline geldi. İlişkimizin yeni dinamiklerine uyum sağlarken bire bir zaman geçirmenin bir yolu bu. Terapist böyle söyledi. Aslında biz sadece her şeyin garipliğini ve tuhaflığını çözmeye çalışıyoruz. Hiçbir şey değişmedi ama her şey değişti.

"Birbirimizi çok iyi tanıyoruz." Hanna iç çeker ve kahvesini yudumlar. "Ben sadece ... annemin bunun rolünü daha az önemli hale getirdiğini hissetmesini istemiyorum. Ve her şey düşünüldüğünde özel bir lakabı hak edip etmediğimi bilmiyorum."

"Özel bir lakap da dahil olmak üzere pek çok şeyi hak ediyorsun. Biz her zaman yakın olduk ve bu onun ikimizin de hayatındaki rolünü azaltmıyor. Seni daha iyi hissettirecekse, bu sadece bizim şeyimiz olabilir."

Sessizce gülüyor. "Kendini dinle. Burada kim ebeveyn, kim çocuk? Destek veren ben olmalıyım ama çoğu zaman sen beni destekliyorsun."

"Yine de bir şeylerden vazgeçmek zorundaydın. Ve benim hayatımda iki harika kadın rol modelim oldu, yani senin kaybına karşılık ben önemli bir kazanç elde ettim. Senin bu vahyi nasıl deneyimlediğinle benim nasıl deneyimlediğim farklı olacak."

"Biliyorum ve diğer her durumda olduğu gibi bunu da inanılmaz derecede iyi idare ettin. Her neyse, seni bir lakap hakkında felsefe yapmak için aramadım. Sadece bu sabah sana iyi şanslar dilemek istedim. Sezonun başlangıcı hakkında ne hissediyorsun?"

Bir süngerle kenarlarını silmeden önce fişi çekip lavabonun boşalmasına izin veriyorum. "Oldukça iyiyim. Dün gece biraz huzursuzdum ama onun dışında iyiyim. Bu yaz takım arkadaşlarımla çok çalıştım ve birlikte yeterince zaman geçirdik, artık buz üzerinde sorunsuzuz."

"Arkadaşın ve takım kaptanı hâlâ iyi geçiniyor mu? Bunun bir süreliğine pek çok soruna yol açtığını biliyorum."

"Evet, Bishop ve Rook iyi. Çoğunlukla. Demek istediğim, Bishop her zaman Bishop olacak, bu yüzden sık sık incelik kavramını kaçırıyor, ancak buz üzerindeki rekabet çoktan sona erdi, bu da takım için daha iyi."

"Bunu duyduğuma sevindim. Bu tür şeylerin size yük olduğunu biliyorum." "İkimiz de iç çekişmeleri ne kadar sevdiğimi biliyoruz."

Gülüyoruz, çünkü ben yüzde 100 bir sorun ortaya çıkar çıkmaz onunla ilgilenen bir adamım. Hanna'nın biyolojik annem olduğunu öğrendiğim günün ertesinde onu uçağa bindirmemin nedeni de buydu. Bununla birlikte başa çıktık ve hazır olduğumuzda -ya da olabildiğince hazır olduğumuzda- Tennessee'ye eve uçtuk ve bir aile olarak bununla başa çıktık. Çünkü biz zaman böyle yaptık. Yaraların iltihaplanmasına izin vermenin bir anlamı yok. İyileşmenin en iyi yolu, ilk başta acı verse bile, çürümeden kurtulmaktır. Ve bu seferki çok acıttı, her ne kadar bunu Hanna'ya yüklememek için elimden geleni yapsam da.

"Peki ya sen? Diğer her şeyle nasıl başa çıkıyorsun?" Hanna için hiç de kolay olmayan boşanmadan bahsediyorum, özellikle de annemizin mezara götürmeyi planladığı aile sırrını öğrenmemden sonra. Bunun yerine Hanna'nın ikinci eski kocası, Hanna'yı biyolojik annem olarak gösteren evlat edinme belgelerini bana göndermeyi kendine görev edindi.

"Ben iyiyim. Ev satıldığı ve geçmişteki hatalarımın her gün peşimi bırakmadığı yeni bir yerde olduğum için şimdi daha iyiyim."

"Gordon geri çekildi mi? Avukatlık konusunda daha fazla yardıma ihtiyacın var mı? Oraya gelmemi ister misin? Hafta sonum oldukça açık olmalı."

"Hayır, hayır, bunu yapmanıza gerek yok. Sezon öncesi antrenmanlarının başındasın ve ben de birkaç hafta içinde uçacağım."

"Emin misiniz? Aile önceliklidir. Bana ihtiyacın olursa senin için her zaman vaktim var."

"Duyarlılığınız için teşekkür ederim ama ben her şeyi hallettim. Annem, babam ve yakınlarda yaşayan bazı iş arkadaşlarımın desteğini alıyorum. Ben ve birkaç kız arkadaşım Cumartesi günü bir romantik komedi filmi gecesi planlıyoruz ve bunları ne kadar sevdiğini biliyorum."

"Jessica onun üzerinde uyuyakaldığımda çok sinirlenirdi." İkimiz de kıkırdıyoruz.

"Jessica nasıl? İkiniz hala konuşuyor musunuz, yoksa ..." Asılı kalmasına izin veriyor.

Jessica'dan ayrılalı yedi ay oldu. Verilmesi kolay bir karar değildi ama gerekliydi. "Arada bir arıyor ve uzun süre birbirimizin hayatının bir parçası olduk, bu yüzden onu hayatımdan tamamen çıkarabileceğimi hissetmiyorum. Ama arkadaş olmanın ikimiz için de kolay olduğunu sanmıyorum, çünkü ben çoktan aştım ve onun aştığını sanmıyorum." Ara sıra ziyaretler ve sezon dışında kesintisiz birkaç hafta dışında birbirimizi çok fazla görmedik. Ancak on yıldan uzun bir süredir birbirimizin hayatının ayrılmaz bir parçasıydık ve ailem ona her zaman bir kız evlat gibi davrandı -onunkinden daha fazla- bu yüzden bir erkek arkadaştan daha fazlasını kaybetmiş gibi hissetmenin getirdiği zorluğu anlıyorum.

"Mmm, sanırım bu konuda haklı olabilirsin," diye onaylıyor Hanna.

"Neler oluyor? Şu dudak tıklatma şeyini yapıyorsun." Bu, bir şey söylemek istediği ama söyleyip söylememesi gerektiğinden emin olmadığı anlamına gelir.

"Annem bana Jessica'nın senin bazı eşyalarıyla birden fazla kez uğradığını söyledi, ama Pazar günleri akşam yemeği saatinde olduğu için zamanlama şüpheliydi."

"Kaldı mı yoksa eşyalarını bırakıp gitti mi?"

"Annemin nasıl olduğunu bilirsin. Onu çevirmeyecektir."

"Hayır. Tabii ki hayır." Boynumun arkasını ovuyorum. Annemiz her zaman Jessica Takımı'ndan olmuştur ve barışmamızdan başka bir şey istemez.

"Annem başka bir şey söyledi mi?"

"Sadece biraz nostaljik görünüyordu. Yine de hayatına devam edeceğinden eminim."

"Umarım ikisi de olur," diye mırıldandım.

Hanna gülüyor, ama yarım bir iç çekiş. Ne demek istediğimi anlıyor. Annemiz işleri yoluna koymaya çok önem veriyor. "İkiniz uzun yıllar birlikteydiniz, o yüzden bırakmakta zorlanması mantıklı. Annemin nasıl olduğunu bilirsin. Değişimi sevmez. Neyse, peki ya sen? Sırada bekleyen bir randevu var mı?"

"Uh, hayır. Ateşli randevular yok. Hokey sezonuna yeni yeni alışıyorum. Biriyle çıkmaya ayıracak fazla zamanım yok." Tamamen yalan değil.

Alarmım çalıyor ve Bishop'u alıp arenaya zamanında yetişebilmem için on dakika içinde çıkmam gerektiği konusunda beni uyarıyor. "Takım toplantısı bir saatten kısa bir süre içinde başlayacak, bu yüzden koşmam gerek."

"Ne zaman aşk hayatınızdan bahsetsem birdenbire bir yerlere gittiğinizi fark etmediğimi sanmayın."

"Gerçekten de gitmem gereken bir yer var."

"Sadece sana zor anlar yaşıyorum. İyi günler dilerim. Hafta içinde konuşuruz."

"Kulağa hoş geliyor. Bir şeye ihtiyacınız olursa mesaj atın." "Mesaj atarım. Seni seviyorum, Ry."

"Ben de seni seviyorum, anneciğim." Aramayı sonlandırıyorum ve birkaç uzun saniye boyunca boş ekrana bakıyorum, gerçekten iyi olmasını ve ailemizin bu boşanmayı onun için daha az değil daha zor hale getirmemesini umuyorum.

Otuz yedi dakika sonra takım arkadaşım ve en iyi dostum Bishop Winslow'la birlikte sezonun ilk takım toplantısına hazır bir şekilde arenanın ön kapısından içeri giriyoruz. Temizlik ürünlerinin, kauçuk paspasların, buzun ve -ne kadar ağartırlarsa ağartsınlar- hokey ekipmanlarının hafif bayat kokusunu içime çekiyorum.

"Waters'ın bu yıl sezon öncesi takım partisi vermeme ihtimali nedir?" Bishop soruyor.

"Hiç yok denecek kadar az, sanırım." Sezon öncesi partisine karşı değilim. Yeni oyuncularını tanımak ve eski oyuncularla hasret gidermek için iyi bir yol.

sezon dışında daha az resmi bir ortamda görmediler. "Takımın moralini yükseltiyor ve yeni oyuncular kendilerini takımda daha rahat hissediyor."

"Neden her bu kadar olumlu olmak zorundasın, King?" Bishop yakınıyor. Bishop biraz kötümserdir ve pek insan canlısı değildir.

"Çünkü her şey hakkında olumsuz düşünüyorsun ve hepimizin dengeye ihtiyacı var. hayat."

"Arkadaşlarımın ve bir karımın olması lanet olası bir mucize, değil mi?"

O

bana alaycı bir gülümseme veriyor.

Omzuna vuruyorum ve sırtıyıyorum. "Hiç de bile. Kendimi asık suratlı dış görünüşünün altında ne olduğunu bilen şanslı azınlıktan biri olarak görüyorum."

Gözlerini deviriyor ve elimi geri ama hâlâ gülümsüyor.

Telefonum cebimde vızıldıyor ve kim olduğunu görmek için kontrol ediyorum. Aile mesajlarımda yirmi beş cevapsız mesaj var - ki bu beklenmedik bir şey değil, çünkü araba kullanıyordum ve herkes sabahın ilk saatlerinde konuşkan oluyor. Jessica'dan da üç mesaj var.

Bishop önce telefona sonra da bana baktı. "Her şey yolunda mı?" "

Muhtemelen her zamanki gibi 'İyi ' falan." En azından aile grubu mesajları olmalı. Her sabah dokuzda annem -onu büyükannem olarak düşünmek beni hala korkutuyor- genellikle günlük "ilham sözleri" takviminden aldığı günün sözünü paylaşıyor. Babam-uh, büyükbabam- komik bir meme ile katılır ve sonra hepimiz daha komik bir şey gönderip gönderemeyeceğimize veya annemin alıntısını karıştırıp karıştıramayacağımıza bakarız.

Jessica'dan gelen mesajları şimdilik bırakıyorum çünkü cevap verdiğimde beni arama ihtimali var. Bir ekip toplantısına gireceğim için, gerekli olması halinde durumu hassas bir şekilde yönetemeyeceğim. Aradığı ve ardından gözyaşlarına boğulduğu birkaç durum oldu. Onu sakinleştirmek biraz zaman alabilir ve şu anda ilişkimizin neden ikimiz için de yürümediğini ve tekrar bir araya gelmenin kötü bir fikir olduğunu nazikçe açıklamak için ihtiyaç duyabileceğim türden bir zamana sahip değilim.

"Jessica hâlâ sana mesaj mı atıyor? Bu düzenli bir şey mi?" Bishop telefonumun ekranına bakarak soruyor.

Omuz silkiyorum. "Gitmesine izin vermekte zorlanıyor."

Bishop nefesini dışarı üflüyor. "Dostum, eski sevgilim hâlâ bana mesaj atıyor olsaydı, Stevie altına sıçardı."

"Benim bir kız arkadaşım ya da karım yok, bu yüzden başkalarının duygularının incinmesi konusunda endişelenmeme gerek yok."

"Şu anda değil ama eninde sonunda yeni bir kız arkadaşın olacak. Bu gerçekleştiğinde Jessica'nın nasıl tepki vereceğini düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Bu senaryoyla uğraşmak zorunda kalmayacağımı umuyorum." Bishop'ın alnı kırışıyor. Bu onun için alışılmadık bir ifade değil.

"Onunla tekrar bir araya gelmeyi falan mı planlıyorsun?"

"Hayır. Kesinlikle olmaz." Jessica evlendiğimizde profesyonel hokey oynamayı bırakacağım gibi çok yanlış bir izlenime kapılmıştı. Sözleşmemi yenilemeye devam ettikleri sürece NHL kariyerime devam edeceğimi açıkladığımda sinirlendi ve beni kariyerimi onun önüne koymakla suçladı.

Ve bazı açılardan haklıydı. Kariyerimi onun önüne koymuştum. Ama yıllar boyunca pek destekleyici olmadığını kanıtlamıştı, her zaman hokeyden *sonraki* hayatımızdan .

Otuz yaşındayım ve oyunda daha sağlam yıllarım var. Kalecilerin uzun kariyerleri olabilir ve ben Seattle ile yedi yıllık sözleşme imzaladım. Sözleşmem yenilendiğinde otuzlu yaşlarımın ortasında bile olmayacağım ve formumu koruduğum ve istatistiklerimi yüksek tuttuğum sürece, bundan sonra daha uzun yıllar geçirmeyi umuyorum. Hokeyle işim bitene kadar askıya alınmış gibi hissettiren bir ilişkiye devam etmek istemedim, çünkü gerçekçi olmak gerekirse hokeyle işimin bittiğini hayal bile edemiyorum. Ne kadar geçmişimiz olursa olsun, kariyerimi asla idare edemeyeceğini fark ettim ve ayrıldım.

Ekip toplantı odasına varıyoruz. Sıcak bir kahvaltı büfesi odanın bir ucuna yayılmış durumda. Ekibimizin yarısı çoktan masalara oturmuş, sezonun ardından hasret giderirken yüzlerine yemek sürüyorlar. Bishop ve ben bir tabak kapıp dolduruyoruz.

"Shippy, King, oturun!" Takım kaptanımız Rook Bowman, masasındaki iki boş koltuğu işaret ediyor.

"Her zaman Shippy saçmalığı," diye mırıldanıyor Bishop.

Bishop ve Rook, takımın ilk sezonunda birbirlerinden binlerce yanan güneşin ateşiyle nefret ediyorlardı. Rook, Bishop'ın küçük kız kardeşiyle çıktığını öğrendiğinde işler daha da kötüye gitti. Bir çöp konteynerinin arkasında tartıştılar, ben arabuluculuk yaptım ve şimdi çoğu zaman iyi geçiniyorlar.

Bishop, Rook'un karşısındaki koltuğa otururken, "Bana Shippy demeye devam et, ben de sana kız kardeşinin yatak odasında en sevdiği pozisyonları anlatayim," diye mırıldandı.

Rook sosis lokmasını yarı yarıya yutuyor ve diğer tarafında oturan takım arkadaşlarımızdan Chase ona birkaç tokat atıyor

arkaya. Elini salladı ve Bishop'a ters bir bakış fırlattı. "Yapamazsın."

Bishop ona *beni dene* bakışı atıyor. "Bana sadece kız kardeşinin Shippy deme izni var, bu yüzden filmlerde bana sarılıp okşamaya başlamayacaksan-"

Fil'in bu cümleyi tamamlamasını engellemek için masayı tokatlıyorum. Ayrıca Rook kendini masanın üzerinden fırlatacakmış gibi görünüyor. Gömleğim beyaz ve bütün gün kahvaltımın kalıntıları üzerime sıçramış halde dolaşmak istemiyorum.

"Bu saçmalık için çok erken. Takım kaptanının ilk günden gerçek çaylakların önünde takım arkadaşlarıyla kavga etmesine gerek yok." Kapının yanında duran ve yeni kaptanları ile kayınbiraderinin tartışmasını izleyen iki yeni yüze doğru başımı sallıyorum. Bunun sadece iki adamın birbirlerine çeki düzen vermesi olduğunu bilemeyecek kadar yeniler. Çoğunlukla.

"Biz iyiyiz." Rook bir çatal dolusu yumurtayı kaşıkıyor ve masadan uzaklaşıyor. Ağzını bir peçeteyle siliyor ve yeni gelenlere doğru yönelmeden önce peçeteyi Bishop'a fırlatıyor.

"Dostum, sabahın bu erken saatinde onun gibi arkadaş canlısı ve neşeli olmak zorunda olmadığım için mutluyum." Bishop bir şerit pastırma alır ve akordeon şeklinde katlayarak ağzına götürür.

"Enerji içecekleri ve ecstasy ile beslensen bile enerjik olmanın başarabileceğin bir şey olduğunu sanmıyorum," diye öneriyorum.

"Muhtemelen hayır." Bishop odaya bakıyor ve çenesini yukarı kaldırıyor. "Sence genel müdürümüz kendine bir asistan bulmuş mudur?"

Bakışlarını odanın önüne kadar takip ediyorum. Masanın başında, sırtı bize dönük, kâğıtları düzenleyen, dalgalı kestane rengi saçları neredeyse beline kadar uzanan bir kadın duruyordu. "Belki bir stajyerdir?"

Çok kadınsı formuna uygun lacivert bir elbise giyiyor. Belinin kıvrımını ve kalçasının kıvrımını izliyorum, elbisesinin etek ucunun dizindeki kıvrıma çarptığı yere kadar sıyrarak iniyorum. Baldırları çıplak, atletik ve sıkı ve topuklu ayakkabılarının arkasında küçük bir fiyonk var. Şık ama seksi. "Muhtemelen."

Arkamızdaki masadan biri, yakınımızdaki herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Umarım göz şekeri kalıcı olur," diyor.

Diğer çocuklardan biri, "Atletimi çıkarmama yardım etse hiç fena olmazdı," diyerek masanın geri kalanından yüksek sesli bir kıkırdamaya yol açtı.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve onları etkilenmemiş bir bakışla yakalıyorum. Foley'i Tampa'dan tanıyorum, Dickerson da Los Angeles'tan. Çapkınlıklarıyla nam salmışlar. "Ağzını topla ve biraz saygılı ol. O birinin kızı."

"Sakin ol, King. Bunu onun yüzüne söyleyecek değiliz," diyor Foley.

Onu daha fazla azarlama fırsatım olmadı çünkü GM Jake Masterson ve baş antrenörümüz Alex Waters yan kapıdan odaya girdiler. GM, sırtı hala bize dönük olan kadının yanına geçiyor ve ona aşırı sıcak görünen bir gülümseme veriyor. Eğilip kadının omzunu sıkıyor ve ağzını kadının kulağına yaklaştırarak bir şeyler söylüyor.

"Belki de asistanı değildir. Belki de yeni kız arkadaşıdır, çünkü bana oldukça arkadaş canlısı görünüyor." Bishop ağzına bir sosıs sıkıştırır.

"Belki," diye kabul ediyorum.

Hafifçe dönerek profilini görmemi sağlıyor. Yanakları pembeleşmiş. Birkaç kez göz kırpyorum, çünkü inanılmaz derecede tanıdık geliyor.

"Sanırım onu tanıyorum," diye mırıldanıyorum, Bishop'tan çok kendi kendime. "Görünüşe bakılırsa bizim GM kadar iyi değil."

Yastıksız göğsüme bir disk gibi çarptı. Onu tanıyorum. *Queenie*. Ertesi sabah kaçan ve kapı kolumda bir post-it ve külot asılı bırakan tek gecelik ilişkim. *Mahvolmuş külot*. "Aman Tanrım."

GM'nin kız arkadaşıyla yattım mı? Anılar beynime hücum ediyor ve yere çakılmak istiyorum. O geceki davranışım son derece alışılmadıktı. O geceyle ilgili *her şey öyleydi*. Bunu alkole, aile dramına ve maceralarımıza çok hevesli ve istekli bir katılımcı gibi görünmesine bağladım. *Ona yaptığınız şeyleri düşünmeyin*.

Queenie'yi ve birlikte geçirdiğimiz geceyi düşünmedim desem yalan olur. Tanıştığımız barın önünden geçmeyi bile düşündüm ama oraya gelme ihtimali var mı bilmiyorum. Ve barmene, bir sürüngen gibi görünmeden onu sorabileceğimden değil. Ayrıca, numarasını almamı isteseydi, bırakırdı.

"İyi misin? Kusacakmış gibi ," diye soruyor Bishop.

Ağzımı avucumla kapatıyorum, hasta olacağım için değil, ağzımın açık kaldığını ve kapatamadığımı gizlemek için. Yine de midem yakında tam mide bulantısına olan o korkunç taklaları atmaya başlıyor. Bir maç için buza ilk çıktığımda hissettiğim türden.

Bu çok kötü. Gerçekten kötü. Daha önce hiç tek gecelik ilişki yaşamadım. Her zaman kararlı ilişkiler içinde oldum ve yatak partnerlerimi benimle yatağa girmeden önce tanımayı tercih ederim. Tennessee'de büyüdüğüm yerde genç yaşta hamilelik oldukça yaygındı, çünkü spor yapmak ya da uyuşturucu ve alkolle başını belaya sokmak dışında yapacak pek bir şey yoktu - kardeşim Gerald ikinci yolu seçti. Açıkçası ben spor kategorisine giriyordum. Ergenlik çağına geldiğimde ailem nihayet dersini almıştı. Bana asla o tür bir istatistik olmamam ya da kız arkadaşımı son seviye cebirden fazlasını almaya hazır olmadan önce bir anneye dönüştürmemem tembihlenmişti.

Büyükbabam ve büyükbabam yaptıkları seçimleri yapmamış olsalardı, benim gerçek annemin de o kızlardan biri olması ne kadar ironik.

"King?" Bishop beni dürttü. "Bakıyorsun, dostum."

Jake parmaklarıyla ısıklık çalarak yanındaki kadının yüzünü buruşturmasına neden oldu ama sonra yüz ifadesini belirsiz bir gülümsemeye dönüştürdü. "Kim yeni bir sezona hazır?"

Oyunculardan gelen bir tezahürat korosuyla ödüllendirildi. Waters kenarda durup coşkuyla alkışlıyor. Genelde tüm takım toplantılarını o yönetir, ancak Jake uygulamalı bir GM'dir, bu yüzden koçumuza devretmeden önce her zaman ilk toplantı tanıtımlarını yönetir.

Jake devam etmeden önce herkesin oturmasını ve yerlerini almasını bekler. "Beyler, sizi kişisel asistanım Queenie ile tanıştırmak istiyorum." Kolunu Queenie'nin omzuna atar ve onu kendi tarafına çeker.

Sıcak bir öfke dalgası omurgamdan aşağı akıyor - bu yabancı bir duygu. Genelde çok akli başında biriyimdir. Ama şu anda öyle değilim. Jake ve Queenie'nin etkileşiminden, aralarında bir ilişki olduğu çok açık. *O bir aldatıcı mı? Beni de mi öyle yaptı?* Aralarında kesin bir yaş farkı var. Bir GM için genç ama kırklı yaşlarında ve eminim Queenie de yirmili yaşlarının ortalarında.

"Aynı zamanda benim kızım olur, o yüzden aklınıza bir şey gelmesin çocuklar." Bir şekilde aynı anda hem göz kırpıp hem de ters ters bakmayı başarıyor.

Ve her şey daha da kötüye gitti.

Tek gecelik ilişkim GM'imın kız arkadaşı değil; onun kızı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

KEŞKE YER BENİ YUTSA

Queenie

Böyle bir şey olmuyor. Dün geceki uykusuzluğumun halüsinasyon görmeme neden olduğunu umarak birkaç kez gözlerimi kırptırıyorum. Ama olmuyor.

Altı hafta önceki ilişkim, hokey oyuncularını denizinin ortasında en önde .

Ne kadar şansımız var ki?

Ağzım aniden kuruyor ve anılar üzerimden geçerken meme uçlarım sertleşiyor. Ne kadar güzel bir çocuk. Çok güzel giyinmiş, çok kibar. Çok ama çok saygılı. Ama Tanrım, o adamın kıyafetlerini çıkarıp yatağa soktuğunuzda bambaşka bir hikâye oluyor. Birkaç bölüm daha yazmak isterdim, ya da belki uzun bir roman. İzci çocuğu polodan çıkardım ve çok kirli bir adamı serbest bıraktım.

Geniş gözlü, dehşete kapılmış ifadesine bakılırsa, o da beni gördüğüne benim onu gördüğüme şaşırdığı kadar şaşırmış.

Geçtiğimiz altı hafta boyunca o geceyi ve ertesi sabahı kafamda tekrar tekrar yaşadım. Arkamda bir post-it ve tahrip olmuş külotumu bıraktığıma inanmıyorum. Acaba onları dışarı mı attı? Ya da sakladı mı?

Bir numara bırakma zahmetine girmediğim için o da benim kadar hayal kırıklığına uğradı mı merak ediyorum. Her cumartesi babamla sık sık gittiğimiz lokantaya Uber'le gittiğimiz için adresi hâlâ bende var.

Şu an yanında çalıştığım
babam. Bu adamın takımını
yöneten kişi.

Bana hiçbir oyuncuya bulaşmamamı söyleyen kişi. Daha ilk gün ve ben şimdiden onun tek isteğine istemeden de olsa karşı geldim.

Bu harika bir durum değil ve Ryan'ın yüzünün solgunluğuna bakılırsa, onun da aynı şekilde hissettiğini düşünüyorum.

O kadar şaşkınım ki, babamın tüm ekibin önünde baba kartını oynamasından utanmayı unutuyorum.

"Queenie?"

Bakışlarımı tek gecelik ilişkimden -ona çekip alıyorum ve dikkatimi babama veriyorum. Sorgularcasına gülümsüyorum. "Evet, Jake?"

Sağ gözü seğiriyor, sanki içinde bir şey varmış gibi. Ama seğirmiyor. Muhtemelen ona ilk ismiyle hitap ettiğim ve ses tonumda biraz kızgınlık olduğu için sinirlendiği anlamına geliyor. Eminim ben de utanmış görünüyorum ama muhtemelen onun düşündüğü sebepten değil.

Bana bir yığın klasör uzattı. "Bunları dağıtır mısın lütfen?"

Hayır demek istiyorum, çünkü bu Ryan'la amaçlı bir şekilde göz teması kurmam gerektiği anlamına geliyor. Ama ben babamın asistanı olduğum için, benim rolüm kelimenin tam anlamıyla onun dikkatini önemli şeylerden uzaklaştırabilecek her türlü önemsiz işi yapmak. Bu da demek oluyor ki ekibe bir şeyler dağıtmak, onları toplamak ve dosyalamak benim işim. Sürükleyici bir iş, gerçekten.

Bu sabah uyanık olsaydım, ki değildim, kendim ve oyuncular için işleri kolaylaştırmak adına formları masalara yerleştirmiş olurdum. Böylece yakın ve kişisel bir utançtan kaçınabilirdim. "Elbette." Klasörleri nemli ellerimle aldım ve soldan başladım

Her oyuncunun önüne bir tane koyuyorum. Bir sürü mırıldanma duyuyorum *teşekkürler* ve kısa, rahatsız gülümsemeler.

Belki de babam kıyafetin iyi bir fikir olmadığı konusunda haklıydı. Bu adamların çoğu gündelik pantolon ve tişört giyiyor. Birkaçı kot pantolon giyiyor. Ryan'ın üzerinde gri bir gündelik pantolon ve beyaz bir polo var. Ona bir dosya uzatırken nefes alış verişlerimi düzgün tutmaya ve yüzüme bir gülümseme yerleştirmeye çalışıyorum. Göz göze geliyoruz. Meme uçlarım daha da sertleşiyor. Tanrı'ya şükür dolgulu bir sütyen giyiyorum.

Dudakları ayrılıyor ve dili alttakini ıslatmak için dışarı çıkıyor. O dilin diğer yerlerin yanı sıra çıplak meme ucumun etrafında dolaşmasının nasıl bir his olduğunu çok ama çok canlı bir şekilde hatırlıyorum. Ağzımdan inleme ile iç çekme arasında bir ses çıkıyor.

Gözleri açılıyor ve yanakları kızarıyor. Ben hala dosyayı tutuyorum ve o da elimden kurtarmaya çalışıyor. Tüm bunlar kısa bir süre içinde gerçekleşiyor.

Ama sanki üzerimizde bir spot ışığı varmış ve herkes kafamdaki düşünceleri okuyabiliyormuş gibi hissediyorum.

Teşekkür ederim diye mırıldandığında derin, zengin sesi kalçalarımın arasında bir okşayış gibi hissettiriyor. Tam uzaklaşmak üzereyken parmakları bileğime dolanıyor ve devam etmemi engelliyor. Eli hatırladığım kadar büyük, sıcak ve sert. Bu teması beklemiyordum, bu yüzden sarsılıyorum ve neredeyse birkaç klasördeki tutuşumu kaybediyorum.

Bileğimi bırakıyor. "Bir şey düşürmüşsün." Eğildi ve bir parça kâğıt aldı. Elimde sadece klasörler olduğu için ne düşürmüş olabileceğime dair hiçbir fikrim yok. Düşen kâğıt parçasını elime tutuşturuyor ve konuşmam gerektiğine dair bir şeyler mırıldanıyor. Yan masaya geçmeden önce ona gergin bir gülümseme veriyorum.

Konuşma konusunda kesinlikle haklı, ama takım arkadaşlarıyla dolu bir odada babam izlerken bunun olmasına imkan yok.

İki saat süren buluşma sırasında sevgilimin soyadının Kingston olduğunu ve takımın kalecisi olduğunu öğreniyorum. Bu kesinlikle onun inanılmaz esnekliğini açıklıyor. Çıplakken birlikte geçirdiğimiz zamanı düşünmeyi bırakabilseydim harika olurdu.

Toplantıdan sonra koç Alex Waters tarafından yönetilen bir takım antrenmanı var. Tahmin etmem gerekirse babamdan beş yaş kadar daha genç görünüyor. Hokey oyuncularıyla aynı yapıya sahip ve iç çamaşırı mankeni gibi bir şey olmalıymış gibi görünüyor.

Ryan'ın bana verdiği kâğıt parçasını -ya da babam dâhil herkesin ona taktığı isimle "King "i- kontrol etme fırsatım olmuyor çünkü oyuncuların zar zor okunabilen el yazılarını çözmeye çalışmakla meşgulüm. Ryan'ınki hariç, o da gülünç derecede düzgün.

Ryan'ı sosyal medyada aramaya bile vaktim yok çünkü notları yazıya dökmek, fotokopi çekmek ve babama kahve getirmekle meşgulüm. Beşe kadar onu günde altı fincandan daha aza indirmem gerektiğine karar verdim ya da en azından çok fazla içtiği için kafeinsiz ve kafeinli arasında geçiş yapmalıyım. Ve zavallı damarlarını kurtarmak için kremayı sütle değiştirmeye çalışacağım.

Tek şekerli, tek kremalı kahveyi masasına koydum. "Başka bir şey ister misiniz?"

Okuma gözlüklerinin çerçevelerine bakıyor; gözlükler yeni ve onlardan nefret ediyor. "Sanırım şimdilik böyle iyiyim. Bugün harika bir iş çıkardın Queenie. Kendinle gurur duymalısın."

Kendimi güzel bir elbisenin içinde yüceltilmiş bir uşak gibi hissediyorum, ama iltifat ederek beni iyi hissettirmeye çalışmasını takdir ediyorum. "Teşekkürler, baba."

Gülümsüyor ve kaleminin ucunu masaya vuruyor. "Bitirmem gereken bir saat kadar daha evrak işi var ama istersen sen çıkabilirsin."

"Bekleyebilirim, önemli bir değil." Sadece internetten takip edeceğim.

"Etrafta boşuna dolaşmanın bir anlamı yok. Bir Uber'e binebilirsin, seninle evde buluşuruz."

"Tabii. Tamam. Kulağa hoş geliyor."

Babamı evrak işleriyle baş başa bırakıyorum, masamı hızlıca topluyorum, bir Uber çağırıyorum ve arenanın ön kapısına doğru yola çıkıyorum. Bina sessiz, takım antrenmanı biteli çok olmuş ve idari personelin çoğu çoktan ayrılmış.

Araba zaten beni bekliyordu, ben de arka koltuğa geçtim. Uber Man çok konuşkan. O bana sokak taco dükkanını açma planını anlatırken ben de *Mm-hmm* ve diğer olumlu sesleri çıkarıyorum. En azından bir hayali ve bunun peşinden gitmek için bir planı var. Beni eve bıraktığında canım tako çekti.

Evin yanından dolanıp kısa yoldan tek yatak odalı minyatür bir bungalov olan misafirhaneye doğru yürüyorum - önceki dairemde üç kat daha büyük ve çok çok daha güzel. Alana ya da lükse ihtiyacım olduğundan değil. Aslında, kendi kendime daha fazla yetebileceğim ve hayatta gerçek bir yönüm olacağı anlamına gelseydi, onu bir kalp atışında takas . En azından babam anlayışlı ve benim yanımda olmamı seviyor.

Daireme girer girmez ajandamı açıyorum ve Ryan'ın bu sabah bana verdiği kâğıt parçasını alıyorum. Aslında bir market fişi. Aldığı ürünleri tararken kendimi kaptırıyorum. *Dört galon süt mü?* Tanrım, süt ürünlerini gerçekten seviyor olmalı.

Ters çevirip arkasındaki acele ama düzgün yazıyı taradım. Makbuz kâğıdı lekelenmekle ünlüdür ve bunu ondan aldığımda ellerim nemliydi, bu yüzden mürekkep beyaz kâğıda bulaşmış, okumayı zorlaştırıyor. Sanırım "*Lütfen beni arayın*" yazıyor ve bir telefon numarası var ama ikinci numaranın üç mü, altı mı, dokuz mu, yoksa başka bir şey mi olduğunu anlayamıyorum.

Kanepeye çöküyorum ve makbuza biraz daha göz gezdiriyorum. Bunu nasıl halledeceğimi kesinlikle bulmam gerekiyor. İsteyeceğim son şey, babamın benden özellikle yapmamamı istediği halde bu adamlardan biriyle takıldığımı öğrenmesi.

Uzun bir nefes veriyorum ve bir dakika boyunca tavandaki vantilatörün dönüşünü izliyorum. Bu adamı her gün görüp de nasıl olur da

Vücuduma yaptığı inanılmaz şeyler hakkında?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

SÜRÜNEN SÜRÜNGEN

Kingston

"Bence bir süre konuşmasak ikimiz için de daha iyi olur." Jessica'nın hıçkırıkları surround sestten gelirken ırkiliyorum ve sesi kısıyorum. Son bir saattir arabamda oturuyordum. İlk başta Queenie'nin arenadan ayrılmasını bekliyordum ama Jessica aradı, ben de şimdi bana her gün mesaj atmasının neden ikimizin de yararına olmadığını açıklamaya çalışıyorum.

"Hâlâ beni umursamıyor musun?" diyor hıçkırıklar arasında.

"Elbette hâlâ önemsiyorum Jessica, ama bu durum ikimizin de yoluna devam etmesini imkânsız hale getiriyor."

Cevabımı daha fazla hıçkırık takip ediyor. Sonraki on dakikayı ona sorunun onda değil bende olduğunu ve bir süre konuşmayacak olmamızın bir daha hiç konuşmayacağımız anlamına gelmediğini anlatmaya çalışarak geçiriyorum. Onu duygusal çıkmazdan kurtarmakla o kadar meşgulüm ki, Queenie'nin bugün için ayrılışını neredeyse kaçıırıyordum.

Hal böyle olunca, Uber'e binişini izliyorum. Onunla konuşmak için yarına kadar beklemek istemiyorum, bu yüzden Jessica ile yaptığım görüşmeyi aceleyle sonlandırıyorum ve onu yakalayabileceğimi umarak Uber'i takip ediyorum. Onu kaybetmemek için hız sınırını aşmam ve birkaç sarı ışıkta geçmem gerekiyor.

Mahalleye ve gittiğimiz yöne bakılırsa, babasıyla birlikte yaşayabileceğini hissediyorum. Yıllar boyunca takım buluşmaları için birkaç kez Jake'in evine gittim. Köşede oturuyor.

araba yoluna girin ve evin yan tarafındaki sokağa park etmeden önce sağa dönün.

Jake hâlâ arenada, ancak Queenie'nin ne kadar gerisinde kalacağını bilmiyorum, bu yüzden bir hamle yapmam gerekiyor. Terli avuçlarımı kalçalarımın siliyorum ve motoru durduruyorum. Araçtan indikten sonra köşeyi dönüp ön kapıyı çalıyorum, sonra zili çalıyorum ama kimse cevap vermiyor. Güzel bir gün, belki de dışarıdadır.

Seçeneklerim sınırlı, bu yüzden araba yolunu evin arkasına kadar takip ediyorum, müstakil garajı geçiyorum ve şirin bir bungalova giden kısa bir patikadan aşağı iniyorum. Onun ötesinde olimpiik bir havuz var.

Telefonum cebimde vızıldıyor, ödümü koparıyor ve neredeyse bir gül ağacına çarpıyordum. Belki Queenie mesaj diye kontrol ettim ama arayan Hanna'ydı. Genelde ona karşı her konuda oldukça açık olsam da, tek gecelik ilişkimden hiç bahsetmedim ve bugün aile sohbetinden kaçıyorum çünkü korkuyorum. Eminim fark etmiştir.

Telefonumu cebime geri sokuyorum ve bungalovun kapısını çalıyorum. Otuz saniye sonra kimse cevap vermiyor, ben de ikinci kez çalıyorum ama yine ses yok. Belki de havuzun yanındadır. Bungalovun arkasına dolanıyorum. Küçük bir masa ve bir çift şezlong arka kapıya yakın bir yere dizilmiş.

Havuz alanını tarıyorum ama Queenie yok. İçeride olmalı.

Arka kapıya yaklaşıyorum ve bir saksı bitkisi ile birkaç boş kabın üzerinden geçmek zorunda kalıyorum. Menteşeleri üzerinde inleyen paravan kapıyı açıyorum ve kapıyı üçüncü kez çalıyorum. Perdeler pencereleri örtüyor, ama tül kumaşta küçük bir boşluk var, bu da bana istemeden içeriye bir göz atma imkanı veriyor.

Kat planı açık konsept, bu yüzden küçük bungalovun bir ucundan diğerine görebiliyorum. Her yer dağınık, bulaşıklar tezgâhın üzerinde, giysiler sandalyelerin üzerinde. Mutfağın bir köşesinde boyası dökülmüş beyaz bir çarşafla örtülü bir şövale var.

Tam kapıyı tekrar çalmaya hazırlanıyordum ki Queenie dar aralıkta belirdi. Göz açıp kapayınca kadar bugün giydiği lacivert elbisesi omuzlarından kayıyor ve sutyen askıları ortaya çıkıyor. *Oturma odasının ortasında soyunuyor.*

Bunun korkunç bir mahremiyet ihlali olduğunun farkında olarak hızlı bir geri adım atıyorum. Ayağım seramik bir saksıya takılıyor ve şezlonglardan birine düşüyorum. Saksı devrildi ve büyük bir gürültüyle taş verandaya düştü.

Perde çekilip açıldığında donup kalıyorum. Kollarından biri göğsüne doğru uzanmış, sutyeninin ve göğüs dekoltesinin çoğunu örtüyor. Çoğunu ama hepsini değil. Elbisesinin üst yarısı beline doğru sarkıyor. Gözlerimin aşağıya, yüzünden uzağa kaymasını engellemek için inanılmaz bir irade gücü gerekiyor.

Queenie'nin muhteşem geniş gözleri camın ardından benimkilerle buluşuyor. Mükemmel biçimli kaşları önce aşağı iniyor, sonra yukarı fırlıyor. "Ne oluyor lan?" Sesi camdan hafifçe boğuk geliyor ama yine de onu görebildiğim kadar net duyabiliyorum.

Perde iniyor ve kadın pencereden uzaklaşıyor. Umarım beni polise ihbar etmez.

"Queenie?" Pencereye vurup fısıltıyla bağıyorum. "Özür dilerim. Göründüğü gibi değil!"

Birkaç saniye sonra kilit tıklar. Queenie tekrar görüldüğünde fırtına kapısı uçarak açılır. "Yani beni soyunurken izlemiyor muydun?"

"Kapıyı birkaç kez çaldım ama cevap vermedin. Üstünü değiştireceğini bilmiyordum. Özür dilerim." Gözlerimi kapatmak için bir elimi kaldırmıştım ki, göğsünde tuttuğu kolu indirdi. Yeterince hızlı değilim, bu yüzden elim yerine oturmadan ve göz kapaklarım kapanmadan önce pembe dantel bardaklara bir göz atıyorum.

Çok uzun birkaç saniye sonra elimin arkasından çekiştiriyor. Bırakmasına izin veriyorum ama gözlerimi kapalı tutuyorum. "İyi misin?"

"Penceremden bakarken benim namusum konusunda pek endişeli görünmüyordun."

"Bu bir kazaydı. Ve sen oturma odanda üstünü değiştiriyordun."

"Genelde beni gözetleyen rastgele hokey oyuncuları olmaz. Ve sen de gözlerini açabilirsin."

Buruşuk bir atlet giydiğini görünce rahatlayarak bir kapak açıyorum.

"Ben çok-"

"Üzgünüm, evet. Bunu söyleyip duruyorsun. Burada ne işin var?"

"Seni eve kadar takip ettim." Ağzımdan çıkan bu cümle, onu takip etme eylemini gerçekleştirirken hissettiğimden çok daha kötü. "Yani, seni otoparkta bekledim ama ben seni yakalayamadan Uber'e bindin. Konuşmamız gerekiyor. Söz veriyorum sapık değilim."

Gözlerinin arasındaki boşluğu ovuşturuyor ama birkaç saniye sonra geri adım atıyor. "İçeri gel o zaman."

Eşîği geiyorom ve kendimi onun kokusuna gömülmüş buluyorum. Hafif ieksi bir parfüm, losyon ve vanilyalı Őampuanının bir karışımı. O geceyi geçirdikten sonra arşıaflarımda bu karışım vardı. Benim yatağımda. ırılıplak. Benimle birlikte. *Ki bunu düşünmeyi bırakmalıyım.*

Elbisesi hâlâ kalçalarından sarkıyor. Küçük bir yemek masasına geçiyor ve sandalyelerden birinin arkasına örtülmüş bir ift Şort alıyor. Őortu bacaklarından yukarı çekerken gözlerimi yine kaçırıyorum. Elbiseyi kalçalarının üzerinden çekiştiriyor ve elbise yere düşüyor. Queenie kumaş birikintisinin içinden çıkıp elbiseyi yerden alıyor ve sandalyenin arkasına fırlatıyor. Belki de çamaşır sepeti yoktur.

"Yani . . . Hokey oyuncusu olduğunu bilmiyordum."

"Jake'in kızı olduğunu bilseydim seni eve getirmezdim." Yaltaklanıyorum. "Ben kızları eve getirmem. Yani kadınları. Özellikle de etki altındayken ve sağlıklı d ş nemezken. Öyle değildi. Ben ... değilim. Ben-"

Elini kaldırıyor ve ben de bunu susmam için bir işaret olarak algılıyorum ki bu muhtemelen iyi bir fikir çünkü ağzımdan çıkan her Şey durumu iyileştirmek yerine daha da kötüleştiriyor gibi görünüyor. " z r dilemene ya da yaptıklarını haklı ıkarmana ihtiyacım yok. Ben de genelde rastgele erkeklerle takılmam, yani ortak bir noktamız var. Babamın aslında ikimizin de patronu olması garip değil mi? Evet, ama bugüne kadar ikimiz de bunu bilmiyorduk."

"Orada yaşıyor." Baş parmağımla omzumun üzerinden ana evi gösteriyorum. Şu anki tartışmamızla hiç ilgisi yok, ama aklıma gelen ve sonuç olarak ağzımdan çıkan buydu.

"Ah, evet. Bir asistan maaşıyla böyle bir yeri karşılayamam." Nefesini dışarı üflüyor. "Gerçi bir süre eve gelmeyecek ve seks hayatım hakkında konuşmuyoruz, yani seni öldürmesinden falan endişe etmene gerek yok."

"Bu iyi bir Şey. Evde olmaması ve vücuduna yaptığım Şeyler yüzünden beni öldürmeyecek olması. Sana yaptıklarım için." Keşke aklıma gelen ilk Şeyi söylemeyi bırakabilsem. Bir başka uygunsuz anı yüzeye çıkıyor: Queenie'nin açılmış bacakları arasında dizlerimin üzerindeyim, sıcak ve ıslak ve daha fazla bir Şey söylememek için avucumu ağzıma kapatıyorum.

Ama sonra ertesı sabah hiç prezervatif ambalajı bulamadığımı hatırladım.

"Koruma kullanmadık."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

PİS İZCİ ÇOCUK

Queenie

Ryan, ya da King, ya da Kingston, ya da insanlar ona ne diyorsa, kesinlikle dehşete düşmüş görünüyor. Ve gülünç derecede seksi, ama çoğunlukla dehşete düşmüş.

"Pardon, ne dedin?" Diye sordum, çünkü söylediği her şey karışık ve anlaşılmazdı.

Elini bırakıyor. "Prezervatif mi? Kullandık mı?"

"Ciddi misin?" Şaka yapıp yapmadığını bilmiyorum.

"Ertesi sabah hiç bulamadım. Kullanılmış olanları yani. Komodinin üzerinde iki tane vardı, hala açılmamış. Oh Tanrım." Ensesini tutuyor ve mutfağı boydan boya adımlıyor. Yüzü pancar rengine dönmüştü. "Hiç bu kadar sorumsuz olmamıştım. Asla. Ya da tek gecelik ilişki yaşamam. Ben böyle çalışmam. Ben çıkıyorum." Yarım saniyeliğine volta atmayı bıraktı, gözleri daha da büyüdü, eğer bu mümkünse. "Neyim varmış benim? Sana yemek bile ısmarlamadım."

"Bana bir sürü içki ısmarladın."

"Bu daha da kötü!" Şimdi de elleri saçlarında, mükemmel kısmını bozuyor. "Biz ... birlikte olduğumuzdan beri adet gördün mü?" Cevap vermeme zaman tanımıyor, bunun yerine başka sorularla devam ediyor. "Bir şeyler için test yaptırmalı mıyız? Yani... Ben temizim, sen değilsin demiyorum ama içimizin rahat etmesi için iyi bir fikir olur, sence de öyle değil mi? Bizi gizli bir kliniğe götürebilirim. Takım doktoruna görünebiliriz."

Bir elimi kaldırdım. "Test yaptırmak için takım doktoruna gitmemin imkanı yok. Ayrıca, biz seks yapmadık."

Durmak bilmeyen adımlarını kesiyor ve önümde duruyor. İri bir adam. Geniş, kalın omuzları ve şişkin pazuları, ön kollarını kaplayan kabarık damarları var. Onun kalçalarımın arasında olmasının nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum, bir eli kalçalarımı yukarı kaldırmak için kıcımlı kavlıyor, diğeri bir göğsümü kavlıyor, böylece beni yalayıp kemirirken ve orgazm için emerken meme ucumu parmaklayabiliyordu. Birden fazla kez. Ryan Kingston oral konusunda çok ama çok yetenekli ve çok ama çok verici. Çok verici.

"mı?"

Görünürdeki rahatlığının beni kızdırıp kızdırmayacağına karar veremiyorum. "Hayır." Gerçi yakınlaştık, çok yakınlaştık. Prezervatif takmadan olması gerekenden daha fazla. Ve akla gelebilecek diğer tüm ön sevişme seçeneklerini defalarca denedik.

O geceki dayanıklılığının ne kadar gerçek dışı olduğunu hatırlayınca kadınlık organlarım sıkıştı. Ayrıca onun yakınlığının bunun tekrar olacağı anlamına gelmediğinin de farkında değiller. Olmaz. Ne kadar istersem isteyeyim.

Kaşları çatıldı. Bu ifade bile onun sıkıntılı, güzel yüzünde oldukça sevimli. "Ama hatırlıyorum ..." Sözüünü yarıda kesiyor.

"Neyi hatırlıyorsun?" O kesinlikle benden çok daha sarhoştı, gerçi şimdi itiraf edebilirim ki yabancı bir adamla yalnız kaldığımda genellikle güvenli olandan daha sarhoştum. Ve o gecenin bazı kısımları bulanık olsa da -son yaptığımız içki ve içtiğimiz su bardakları gibi- çarşaflarının arasında ve üstünde olanların çoğu bulanık değil.

"Ben ... biz" Tekrar volta atmaya başladı. "Altımdaydın, değil mi?" Gözleri üzerimde geziniyor ve zaten tetikte olan meme uçlarımla zirveye çıkmasına neden oluyor.

"Bu doğru." Gözlerimiz kilitleniyor ve aramızdan garip bir enerji geçiyor. "Ben senin altındaydım."

". " Sesi çakıllı ve alçak.

"Çok çıplak, evet." Ve sesim tekrar soyunmaya hazırmışım gibi çıkıyor.

Eğer babamın takımında hokey oyuncusu olmasaydı, karşı çıkmazdım. Ama öyle. Karmaşıklık seviyesi çok yüksek ve ek ön sevişme faaliyetlerine girişmek içinde bulunduğumuz bu kötü durumu daha iyi hale getirmeyecek. Ne kadar iyi hissettirecek olursa olsun.

önünü tutup boynunu ısırarak gibi bir şey yapmamak için arkamdaki tezgâha tutunurken içimden gelen tartışma bu. Bundan gerçekten hoşlanıyordu. Hem de çok.

Alını yine kırışıyor. Kafası çok karışık görünüyor. "Gerçekten ne kadarını hatırlıyorsun?" diye sordum.

"Ufak tefek şeyler mi? Sanırım ... seks dışında, ki seks yapmadığımızı söylüyorsun?" İfadeden çok soru gibi.

"Teknik olarak değil, hayır," diye açıklıyorum.

Bir adım daha yaklaşarak onu benim kişisel alan balonumun içine sokuyor. Tezgâha yaslandığım için gidecek hiçbir yerim yok. Kolonyasının ve deodorantının kokusunu içime çekiyorum. "'Teknik olarak değil' ne demek?"

Tanrım, konuşmamız gerektiğini söylediğinde, her şeyi yeniden anlatmayı kastettiğini düşünmemiştim. "Şey, uh ... bana oral seks yaptın-"

"Bunu hatırlıyorum." Alt dudağını ovuşturuyor, sanki olayı tüm ayrıntılarıyla hatırlıyormuş gibi.

"Ondan sonra ne olduğunu hatırlıyor musun?" Ona bakmak için başımı geriye eğmek zorunda kalıyorum çünkü çok yakınım.

"Seni ağızla boşalttım." "Ve parmaklarınla."

"Ve parmaklarım." Başıyla onaylıyor. "Bundan oldukça keyif almış gibisin."

Oh, Tanrım. İşte yine ön sevişme becerilerine verdiğim tepkiyle ilgili renkli yorumlarına başladı. "Sevdim. Yani hoşuma gitti. Hem de çok."

"Ben de öyle." Dili alt dudağının üzerinde geziniyor. "Ama ondan sonrası benim için bulanıklaşıyor."

Benim için kesinlikle bulanık değil. Vücuduma doğru sinsice ilerledi. Çıplak tenimi öptü, ağızma doğru giderken meme uçlarımda durdu. Beni öpmek istemişti, böylece *beni ağızına ve boğazına almanın onun için nasıl bir şey olduğunu* bilecektim. Sıcak bir ürperti omurgam boyunca ilerliyor ve bu güzel anıyla kalçalarımın arasında dolaşıyor. Kocaman vücudunu bir kolunun üzerine dayamıştı, böylece göğüslerimi okşarken öpülebiliyorduk.

Bacaklarımı onun beline dolayan ben olmuştum. Pozisyonumu da ayarlamıştım, böylece cinsel bölgelerimiz aynı hizaya gelebilecek ve karşılıklı sürtünme sağlayabilecektik. Bu şimdiye kadar yaptığım en akıllıca şey miydi? Kesinlikle değildi. Gerçekten iyi hissettirdi mi? Kesinlikle evet.

"Islak seviştik," diye
açıklıyorum. "'Wet
humped'?"

"Evet, bilirsiniz, ergenlik çağındayken biriyle kıyafetleri üzerinden kuru kuru sevişirsiniz, ama bunu kıyafet olmadan yaparsanız ıslak sevişme olarak kabul edilir."

"Neredeyse ..." Sanki gecenin o kısmını nihayet hatırlıyormuş gibi sözünü kesiyor.

"Bir keresinde
alçalmıştın." "Evet. .
Kazara."

Aynı anda başımızı sallıyoruz, belli ki ikimiz de zihinsel olarak ıslak kambur hafıza şeridinde bir yolculuğa çıkıyoruz. Şaftının klitorisimin üzerinde kayma hissi. Kalçalarını yuvarlarken dudaklarımız fırçalanıyor. Baş girişimi dürttüğünde ve sadece ucu içeri kaydıgında çıkardığı ağır inilti.

İkimiz de bunun iyi bir fikir ya da güvenli olmadığının açıkça farkında olarak bir an hareketsiz kaldık, ama gerçekten iyi hissettirmişti. Kendini düzeltmek için acele etti ve benimle seks yapmak istese de bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmediğini çünkü ikimizin de hala etki altında olduğumuzu ve ikimizin de pişman olmasını istemediğini söylediği nokta buydu. Ya da hatırlamamızı. İnanılmaz derecede tatlıydı.

Onun yerine birbirimizi defalarca ıslattık.

İkimiz de ağır ağır nefes alıyoruz, tıpkı o gece olduğu gibi.

Yüz ifadesi yeniden dehşete kapıldı. "*Üzerine* mi geldim?"

Yanaklarımdaki sıcaklığı hissedebiliyorum. "Karnımın üstüne, evet." Biraz daha yukarı kaldırıyorum. "Ve göğsümde."

Gözleri kayarak kapanır ve başını sallar. "Yüce Tanrım. Çok özür dilerim."

"Neden özür diliyorsun? Sen de, ben de çok hoşlanıyorduk." "Bu normalde yapacağım bir şey değil."

"Ben de, ama ben eğlendim ve eminim sen de eğlendin." Ne yazık ki, geçireceğimiz tek eğlenceli zaman bu olacak.

Yüzü kırmızının daha canlı bir tonuna dönüşüyor, ki zaten ne kadar kırmızı olduğu düşünülürse bu etkileyici. "Ama sen gittin."

"Babamla bir şey için geç kalmıştım. Cumartesi sabahları hep koşuya çıkarız, sonra da birlikte brunch yaparız. Endişeliydi ve sen ve ben bir gece önce bunu bir şey haline getirmeyeceğimiz konusunda anlaşmıştık, bu yüzden ..."

Bir elini cebine sokuyor. "Yani performansıyla bir ilgisi yok muydu?"

"Hayır. Dayanıklılığın efsanevi ve performansın örnek niteliğindedir. Muhtemelen bir saat ya da daha fazla bir süreyi oral zevk vermeye ayırdın ki bu daha önce birlikte olduğum herhangi bir erkek için söyleyebileceğimden çok daha fazlası." Konuşmayı kesmem gerekiyor; bunun yerine onun muhteşem yüzündeki endişeli ifadeyi silmeye çalışarak saçmalamaya devam ediyorum. "Ayrıca, milyonlarca kez boşaldım ve seks bile yapmadık. Ve tekrar yapmaya hazır olmadan önce neredeyse sıfır iyileşme süresine ihtiyacın vardı." Aptalca kasıklarını işaret ederek dikkati oraya çektim. Ayrıca kumaşın orada sıkı olduğunu fark ediyorum - meme uçlarımın sertliğine ve kalçalarımın arasındaki çok belirgin ağrıya dayanarak, konuşmanın onu da beni heyecanlandığı kadar heyecanlandığını gösteriyor.

İstesem de bu konuda bir şey yapmayacağımdan değil. Tamam, kesinlikle istiyorum.

"Bu iyi bir şey. Performansım hakkında yani. Ve efsanevi bir dayanıklılığa sahip olmam." Ağzının bir kenarı yukarı kıvrıldı, onu pencerenin dışında gizlenirken yakaladığımdan beri ilk kez gülümsedi. "Sen de harikaydın."

"Teşekkürler mi?" İltifatı sırf bu yüzden mi eklediğinden emin değilim.

"O gecedен beri ağzını çok düşündüm."

Oral seks becerilerime mi gönderme yapıyor, emin . "Bu ... iyi."

"Eski kız arkadaşım bunu yapmazdı ..." Yüzü buruşuyor ve kesiyor. "Dur, bekle. Neyi yapmazdı?"

"Uh." Kasıklarını işaret ediyor, bu biraz komik, çünkü aşağı inerken ve kirlendiğinde çok fazla grafik konuşmacı. Kibarca grafik olsa da. "Ağzını üzerimde kullan." Son kısmı mırıldanıyor, bu yüzden duymak zor.

"Eski sevgilin sana oral seks yapmaz mıydı?"

Bir elini cebine sokuyor ve diğer eliyle ensesini ovuşturuyor. "Hassas bir öğürme refleksi vardı."

"Hiç denedi mi?"

"Bir ya da iki kez. İkimiz için de eğlenceli değildi." "Sanırım bu ilişki uzun sürmedi, ha?"

Yanakları . "Aslında uzun zamandır birlikteydik."

Bu konuşmanın geldiği nokta beni çok etkiledi. "Ne kadar uzun bir süre?" Bir keresinde bir adamla neredeyse bir yıl çıkmıştım.

o dönemde. Üniversitede sanat eğitimimi de tamamlamak üzereydim.

"Yaklaşık sekiz yıl."

Bir şey çok memnunum; zaten neredeyse kendi tükürüğümde boğuluyordum. "*Sekiz yıl* boyunca oral seks yapmadın mı?"

"Özür dilerim. Muhtemelen bunu sana söylememeliydim."

Özrünü el sallayarak geçiştirdim. Bu adam hakkındaki merakım birkaç seviye yükseldi. O kadar uzun süre oral seks yapmadığına göre bu hatun onu gerçekten taşaklarından yakalamış olmalıydı. "Yani, sanırım biraz bunalmış olabileceğini anlayabiliyorum, çünkü o bölümde çok şey yaşıyorsun." Tekrar kasıklarını işaret ediyorum. "Ama önce birkaç bebek adımı atmadan her şeyi onun boğazına zorla sokmaya çalışacak değilsin ya."

Bir sırtıyla savaşıyorum çünkü tüm bu uzunluk ve çevresi derin boğazlamaktan cehennemi salladım ve her ikisinin de önemli bir miktarı. Merakım beni ele geçiriyor ve ağzımdan çıkan soruları kontrol edemiyorum. "Hiç yaladı mı? Öptü mü? En azından başını emdi mi?"

Kingston arka arkaya birkaç kez göz kırptı ve sonra kalın kalın yutkundu. "Ah, hayır. O yapmadı."

"Vay be." Titiz bir kaltağa benziyor. Ondan hoşlanmadım. Tek yapması gereken lolipoplamaktı, kafasından fazlasını sokamasa bile. Çoğunlukla bunun verici olmamak için bir bahane olduğunu düşünüyorum. Yine de bunu kendime saklıyorum, belki eski sevgilileriyle arkadaş kalan türden bir adamdır diye. Nedense bu beni kışkandırıyor. Ben sadece onun oral seks direğindeki bir çentiğim. "Ne zamandır ayrısınız?"

"Um, yarım yıldan fazla." Sanki bu durum onu rahatsız ediyormuş gibi etrafında dönüyor.

"Kaçırdığın oral seksleri telafi etmek için çok zamanın oldu o ." Şaka yapıyorum. O bir hokey oyuncusu, profesyonel bir hokey oyuncusu, belki çok yüksek profilli olmasa da, bugüne kadar kim olduğunu bilmediğimi düşünürsek. Babam bana işi iki gün önce, başka bir hizmet sektörü fırsatı için elendikten hemen sonra teklif etti, bu yüzden hazırlanmak ya da takım üyelerini incelemek için fazla zamanım olmadı. Ayrıca, üniversitedeki ilk yılımdan beri hokeyden uzak duruyorum, spordan nefret ettiğim için değil, onunla ilişkilendirdiğim anılar yüzünden.

"Sen ilksin. Üniversiteden beri."

"Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?" "Uh, hayır."

"Vay canına. Umarım iyi yapmışımdır."

"İyiden de iyiydin. Harikaydın. Bu Bunu düşünmeden edemiyorum." Başını çeviriyor ve öksürüyor.

"Dürüst olmak gerekirse ben de."

"Keşke Jake'le akraba olmasaydın." Ryan'ın sesi sert ve alçak. "Eğer babamın yönettiği takımda hokey oynamıyor olsaydın

"Senin için tekrar dizlerimin üstüne çökeceğim." Bu dürüstlük saçmalığını kesmem lazım. Zavallı adam için hâlâ üzülüyorum. Ona sakso çekmeyi reddeden bir kadınla neredeyse on yıldır ilişki içinde olmak gerçekten kınanacak bir şey.

Ryan inleme ile hırlama arasında bir ses çıkarıyor. O kadar yakın ki nefesinin yanağımı okşadığını hissedebiliyorum. Beni öpmeye çalışacağından yarı korkuyor, yarı umutlanıyorum. Bunu yaparsa onu durduracak iradem olacağını sanmıyorum ve bunun olmaması için onun izci ahlakına güveniyorum.

Yaklaşmasını engellemek için bir avucumu göğsüne koyuyorum.

"Ryan." "King ya da Kingston."

"Kendinizi Ryan olarak tanıttınız."

"Sadece ailem bana Ryan der." Elimi kendi eliyle kapatıyor ve kollarındaki tüyler diken diken olurken omurgamdan aşağı ılık bir ürperti süzülüyor. "Bunu hissediyor musun?"

"Neyi hissetmek?" Tüm vücudum alarma geçti.

"Geçen sefer de aynı şey oldu. Sanki havada elektrik varmış gibi."

Telefonum tezgâhta çalışıyor ve ikimizi de korkutuyor. Gözleri parlıyor ve iki elini de kaldırarak geri çekiliyor, böylece artık birbirimize dokunmuyoruz.

"Baban arıyor," diye mırıldanıyor. "Benim neyim var böyle? Burada olmamalıydım. Seninle birlikte. Tek başıma. Gözetimsiz."

Parmağımı dudaklarıma götürüp boğazımı temizliyorum ve telefona cevap veriyorum. "Hey, baba, naber?"

"Şimdi eve gidiyorum. Akşam yemeğine çıkarız, ilk gününü kutlarız diye düşündüm." Arka planda bir korna çalışıyor.

"Ya da eve dönerken paket servis alabilirsin." Birkaç adım ötede donmuş halde duran Kingston'a bakıyorum.

"En sevdiğimiz yerde yediye rezervasyon yaptırdım ama bir şeyler almamı tercih edersen iptal edebilirim." Bu ihtimalin hayal kırıklığı yarattığını hissediyorum.

"Eve ne kadar yakınsınız?"

"Yaklaşık beş dakika uzaklıkta."

"O zaman hazırlansam iyi olacak." Ve Kingston'ı

Bura

da. "Kulağa hoş geliyor. Yakında görüşürüz."

Aramayı sonlandırıyor ve ben de telefonu üzerine bırakıyorum. "Babam gelecek

beş dakika içinde evde."

"Gitmem gerek. Baban beni burada bulamaz." Kingston bana doğru bir adım attı ve sonra tekrar geri çekildi. "Çok özür dilerim. Sadece bazı şeyleri konuşmak istedim. Kişisel alanına girmek ya da birlikte geçirdiğimiz geceyi tekrar yaşatmak istememiştim."

"Neden tüm olanları unutmuyoruz?" İkimize de bir çıkış yolu göstermeye çalışıyorum.

"Olanları unuttun mu?" Kaşlarını çatıyor.

Bir omzumu kaldırıp umursamaz bir şekilde omuz silkiyorum. "Tek seferlik bir şeydi, değil mi? Ayrıca, babamın yönettiği takımdan biriyle ilişkiye girmek kötü bir fikir, biliyorsun değil mi?" Kendimizi yapmamamız gereken aktivitelere kaptırırsak kapatamayacağımız bir solucan kutusu açmak istemiyorum. Bağımlıların her zaman "Sadece bir tane daha" demesi gibi, Ryan Kingston'ın da benim tercih ettiğim uyuşturucu olabileceğini düşünüyorum.

"O geceyi unutabileceğimi sanmıyorum ama haklısın: platonik kalması en iyisi."

Bu egomu biraz okşuyor. "El sıkışalım mı?" Elimi uzattım.

Yavaşça elimi kendisinden çok daha büyük olan eliyle kavırıyor. "Bunu platonik tutacağız."

"Anlaştık."

Hâlâ elimi tutuyor, gözleri yüzüme kilitlenmiş. Aslında dudaklarıma kilitlenmişler.

Bir çıtırtı ve bas sesinin alçak uğultusunu duyuyorum, bu da bana bir arabanın garaj yoluna girdiğini söylüyor. "Babam geldi."

"Oh, kahretsin. Gerçekten gitmem gerek." Kingston beni öne doğru çekti. Tökezledim ve ellerimi onun sert göğsüne yapıştırdım. Kalbinin kesik kesik attığını hissedebiliyorum. Dudakları yanağımı okşuyor. "Platonik kalması için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum."

Ben başka bir şey söyleyemeden arka kapıdan çıkıp kayboluyorum.

BÖLÜM 6

STRIDES

Queenie

Son birkaç gün içinde keşfettiğim şeyler: babam kağıt ve formları seviyor. Ayrıca yaklaşık otuz oyuncunun neredeyse okunaksız el yazısını nasıl çözeceğimi de öğrendim. Bishop Winslow'un kâğıtlarına göz atıyorum - listenin neredeyse sonuna geldim, şükürler olsun ki tek boynuzlu ata biniyorum - ve sezon dışı antrenmanlarla ilgili oldukça keyfi bir soruya ne yazdığını anlamaya çalışıyorum. Özlü ve cinsel bir ima olduğundan eminim ama el yazısı berbat olduğu için emin olamıyorum.

Kapının çalınması yorgun gözlerimi formdan uzaklaştırıyor. Saat neredeyse beş ve bugün için ayrılmadan önce tüm bu şeyleri girmeyi bitirmeye kararlıyım.

"Merhaba Queenie." Kingston kapının ortasında durmuş, başparmaklarını pantolonunun ceplerine sokmuş, gözlerini odanın içinde gezdiriyor, babamın ofisinin açık kapısında duraksıyor ve sonra tekrar bana dönüyordu.

"Merhaba Kingston. Jake'i mi görmen gerekiyordu?"

"Jake?" Sanki bu ismi daha önce hiç duymamış gibi birkaç kez göz kırpmıyor. "Oh, uh, hayır. Gerek yok... bir teslimat var." Omzunun üzerinden başıyla işaret eder ve başı Kingston'ın omzuna ancak ulaşan bir adam görünür.

İlk günden beri Kingston'la her etkileşimimiz en hafif tabiriyle garipti. Alınırdım ama dürüst olmak gerekirse bu durumla nasıl başa çıkacağını benden daha iyi bilmediğini düşünüyorum.

Teslimatçı, geniş omuzlarıyla kapı aralığının büyük bölümünü kaplayan Kingston'ın yanından geçip elektronik cihazını ve bir kalem uzattı. "Sadece şurayı imzalamanız gerekiyor."

"Bunlar sipariş ettiğim tabletler mi?" Kalemı ondan alıp imzamı atarken soruyorum.

"Elbette öyle. Bir sürü sipariş vermişsin." Masamın köşesinde duran isim levhama bakıyor. "Queenie, değil mi?"

"Bu doğru."

"Güzel bir kadın için güzel bir isim."

"Pekâlâ, çok teşekkürler. Bundan sonrasını ben hallederim," diyor Kingston yüksek sesle ve sonra kocaman bir kutuyu masamın üzerine, teslimatçının serçe parmağına çok yakın bir yere bırakıyor. Teslimatçı için harekete geçmeyince Kingston, "İyi günler," dedi. Ardından sahte görünümlü, kapalı dudaklı bir gülümsemeyle.

Teslimatçı ofisten çıkarken bana başıyla selam veriyor ve Kingston'a yan gözle bakıyor.

Ona her ne yaptıysa söyleyecektim ama teslimat için o kadar heyecanlıyım ki umursamıyorum. Masamın çekmecesini açtım ve bir makas bulmak için etrafı karıştırdım.

"Orada nasıl bir şey buluyorsun?" Ben çekmecenin içindekileri karıştırırken Kingston kutunun üzerine eğiliyor.

"Bu benim muhtelif çekmecem."

"Çok dağınık."

"Benim ve çekmecenin pek çok ortak noktası var," diye mırıldanıyorum ve sonunda aradığım şeyi buluyorum. "Aha!" Beş yaşındaki bir çocuk için daha uygun olan bir çift el makası çıkarıyorum, ama görecekler. Kingston'ı dirsekleyerek yoldan çekiyorum.

-hâlâ kutunun üzerinde asılı duruyor- ve bandı kırmak için kesilmez makası kullanmaya çalışıyorum. Ne yazık ki tamamen etkisiz kalıyor, ben de kenarı karıştırmaya başvuruyorum. Ne yazık ki, son zamanlarda endişeliyim - ayrıntılar için yanımda duran ve karton kutuya girmek için verdiğim mücadeleyi izleyen adama bakın - bu yüzden tırnaklarımı karıştırıyorum ve neredeyse sapları kalmış durumda.

"Yardı mı nı sunabilir miyim?" Kingston'ın avucunda bir maket bıçağı var.

"Sende bunlardan bir tane olmasına neden hiç şaşırmadım?" Avucundan kaptım, sonra bıçağı çıkarmak için mücadele ettim, çünkü yine çivi sapları çekiş için iyi değil. Sonunda açmayı başardım ve kutuyu sabitleyen bandı kestim. Kapakları açtım ve içindekileri eledim.

ambalaj fıstıkları, paketlerden birini tutuyorum. Kutuyu çekip çıkardığımda strafor fıstıklar masamı kirletiyor ve heyecanla ciyaklıyorum. "Gözbebeklerimi ve akıl sağlığımı kurtaracaksın!" Paketi öpüyorum ve göğsüme sarılıyorum.

Kingston'ın derin kıkırdaması bana yalnız olmadığımı ve az önce cansız bir nesneyle konuştuğuma ve onu öptüğüme tanık olduğunu hatırlatıyor. Ona doğru bakıyorum, ona biraz şımarıklık yapmaya hazırım, ama sözcükler boğazımda düğümleniyor.

Çünkü tam anlamıyla gülümsüyor ve bu gülünç derecede güzel. Özellikle de ön dişinin köşesinde küçük bir çip olduğu için ve nedense bu hafif kusur inanılmaz derecede sevimli. Ve seksi.

Tabii ki tam da bu anda son derece uygunsuz bir anı da su yüzüne çıkar. Aynı gülümsemeyi takındığı bir anı. Çünkü inanılmaz derecede yetkin ağzıyla bana bir değil, art arda üç orgazm yaşatmayı başarmıştı.

Bakışlarımız kilitleniyor ve sanki bir tür manyetik alan başka tarafa bakmamızı engelliyor. Gülümsemesi kayboluyor ve dili dışarı çıkıyor, kusurlu dişi sıyrıyor.

"Burada her şey yolunda mı? Duyduğumu sandım-oh, Kingston, selam." Babam büyüğü bozdu. "Bu da ne?" Masamın yarısından fazlasını kaplayan dev kutuyu işaret ediyor.

"Geçen gün sana teknoloji bütçesi hakkında soru sorduğumu hatırlıyor musun?"

"Uhhhh . . ."

"Hiçbir fikrin olmadığını ve Alex'e sormam gerektiğini söylemiştin," diye hatırlatıyorum ona. Ayrıca bilerek, bir şeyin tam ortasındaiken sordum.

"Kulağa doğru geliyor."

"Görünüşe göre oldukça büyük bir teknoloji bütçemiz var ve Alex'in daha önceki tüm destek kampanyaları nedeniyle her türlü bağlantısı var, bu yüzden tüm ekip için oldukça indirimli bir fiyata bir dizi tablet almayı başardım. Tek yapmamız gereken birkaç sosyal medya paylaşımında şirketi etiketlemek. Harika değil mi?"

"Evet?" Babam ensesini ovuşturuyor ve sanki yardım edecekmiş gibi Kingston'a bakıyor. "Neden tüm ekip için bir tablet setine ihtiyacımız var?"

"Çünkü çok fazla kağıt kullanıyorsunuz. Ofisin ağaç mezarlığı gibi ve ne zaman bir toplantı yapsak

dört milyon kopya. Ayrıca, bu adamların el yazısı okul öncesi çocuklardan bile daha kötü." Kingston'a dönüyorum. "Sen hariç. Senin el yazın son derece okunaklı."

"Teşekkürler." Tekrar sırtıyor ve beynim bir anlığına kısa devre yapıyor.

"Rica ederim," diye fısıldadım sonunda. "Her neyse, tüm belgeleri PDF olarak dosyaya koyduğumda, formları tablet üzerinden doldurabilecekler ve hiçbir şeyi manuel olarak girmek zorunda kalmayacağım, bu da zamanımı boşaltacak, akıl sağlığımı koruyacak ve bir yerlerde en az bir ormanı koruyacak. Neden bu kadar heyecanlı olduğumu anlıyor musunuz?"

"Bu çok fazla iş gibi görünüyor ve herkese bunları nasıl kullanacaklarını öğretmek zorunda kalmayacak mısınız? Ya bana? Tüm bu şeyleri nasıl yapacağımı öğrenmem gerekecek." Babamın paniklemeye başladığını görebiliyorum.

"Söz veriyorum basit olacak ve size bir eğitim vereceğim. Hatta çocuklar için bir video bile hazırlayabilirim. Tüm süreç boyunca size yol göstereceğim. Bir grup kinestetik öğrenenle çalışıyorsunuz ve bu her şeyi erişilebilir ve etkileşimli hale getirmeye yardımcı oluyor."

Kingston, "Aslında bu harika bir fikir," diye ekliyor. Kızımı kurtarmaya mı çalışıyor, yoksa bunun gerçekten harika bir fikir olduğunu mu düşünüyor emin değilim, ama desteğini takdir ediyorum.

"Eminim Lou-Ellen harika bir asistandı ve çok sevimliydi, ama sen hala 1999'da sıkışıp kalmışsın ve dünyanın geri kalanı senden yirmi yıl ileride. Çok fazla gibi görüldüğünü biliyorum, ama dürüst olmak gerekirse, hayatını çok daha kolaylaştırmak üzereyim."

"Tamam." Babam nefesini üflüyor ve başını sallıyor. "Eğer bunun işleri kolaylaştıracağını düşünüyorsan, diğer görevlerini aksatmadığı sürece ben varım."

"Olmayacak. Söz veriyorum."

Kingston'a bakıyor. "Beni mi görmek istedin?"

"Oh, hayır, efendim. Queenie'ye yardım ediyordum. Çıkمام gerek." Omzunun üzerinden başıyla işaret etti ve kapıya doğru bir adım attı. "Yarın görüşürüz. Antrenmanda. İyi geceler dilerim. Hoşça kal, Queenie." Yüzü bir kez daha kıpkırmızı olmuş bir halde garip bir şekilde el sallıyor ve koridorda ilerliyor.

Babam kaşlarını kaldırdı. "Sana vurulmuş gibi görünüyor."

Kahkaha atıyorum; korkunç bir ses. "Amerika İzçileri'nin poster çocuğu gibi. Bence bir kız izci lideri daha çok onun tipi olurdu."

"Zıt kutuplar birbirini çeker." Omuz silkiyor, belki de umursamaz görünmeye çalışıyor, ama babamı tanıyorum ve balık tuttuğunu söyleyebilirim.

"İzci lideri olamayacağımı mı söylüyorsun?"

"Bence sen isyancı gruba daha uygunsun." O sırtıyor ve ben gülüyorum. Haksız değil. "Kurallara uyan birine benziyor ve sen de benim sınırların dışında olduğumu açıkça belirttin, o yüzden Kingston konusunda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum." Endişelenmesi gereken kişi benim, çünkü her ne kadar karşılıklı olarak sınırların dışında olsak da, ikimizin de mücadele ettiği bir çekim olduğu açık. Kingston kendini çok daha iyi tutabiliyor gibi görünüyor. benden daha iyi kontrol et.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

KAÇMAK VE ÖRGÜ

Queenie

Sonraki birkaç hafta boyunca bir rutine oturdum. Sabahları babam ve kendim için yumurta ve avokadolu tost yapıyorum, bunları yerken günün programını gözden geçiriyoruz.

Çok sayıda not yazıyorum, toplantılar düzenliyorum, e-postaları yanıtlıyorum ve biraz boş vaktim olduğunda ekip istatistikleri üzerinde çalışıyorum. Psikoloji diploması için gerekli derslerin neredeyse tamamını tamamladıktan sonra istatistik dersi aldım ve bu gerçekten zevk aldığım ve başarılı olduğum bir şey, bu yüzden sayıları analiz etmek benim için eğlenceli.

Ve artık her şeyi dijitale için bu çok daha kolay. Babama hâlâ kâğıt kopyalar veriyorum ama en azından koca bir ormanı değil, sadece birkaç ağacı öldürüyoruz. İlk başta isteksizdi, ama farkına vardığında nasıl çok daha fazla aerodinamik her şey oldu, o sonunda razı oldu.

Bu benim işimi çok kolaylaştırdı ve bu da şu konulara odaklanabileceğim anlamına geliyor

bitmek bilmeyen evrak işlerinden başka bir şey.

Kendimi tamamen hokey dünyasına ve bunun gerektirdiği her şeye kaptırdığım için sezon öncesi hazırlık kampını da birkaç kez izledim. Bu adamları iş başında izlemek, kendilerini fiziksel olarak ne kadar zorladıkları konusunda bana yeni bir saygı kazandırıyor. Bu da Kingston'ın olağanüstü dayanıklılığını ve esnekliğini açıklıyor.

Ve şu ana kadar garip platonik şeyleri hallettik. Her zaman kibar, her zaman uygun ve onunla karşılaştığımda her zaman kırmızı yüzlü.

Sonuç olarak onu görmezden geldiğimi söylemek isterdim ama bu doğru olmaz. Aslında, onun bocalamasını izlemekten sapkın bir zevk alıyorum.

Çünkü birlikte geçirdiğimiz o geceki halinden çok farklı. Hangi versiyonun gerçek olduğunu ya da her ikisinin de olup olmadığını anlayamıyorum.

Bugün takımın saha içi antrenmanı var, ben de dizüstü bilgisayarımı ve hazırladığım bir notun notlarını ve önümüzdeki ayın etkinlik programını topluyorum. Yakında gösteri maçlarına başlayacağız. Ayrıca Kingston'ın attığı golü belli etmeden izleyebileceğim. Her yönüyle bir kazanç.

Küçük ayakların pıtırıtısı ve en sevdiğim yürümeye başlayan çocuğun tiz ve heyecanlı sesi dikkatimi çekiyor. Rook oğlunun yüzünü terli öpücüklerle boğarken bankta oturana bakıp gülümsüyorum. Bowman'ın kız kardeşi Stevie, geçtiğimiz iki hafta boyunca birkaç kez uğradı. Soluk mavi saçlarıyla onu gözden kaçırmak zor. Bana karşı her zaman arkadaş canlısı ve konuşkan oldu ve onunla konuşmak çok kolay.

"Baba! Hayır!" Kody babasının yanaklarını itiyor ama o kıkırdıyor.

Aynı zamanda Bishop Winslow'un karısı olan Stevie -bu oyuncular arasında ilginç dinamikler var- dikkatini Bishop'a verir. Adam onu tam olarak PG olmayan bir öpücük için kendine çekiyor. Stevie de Kody'nin Bowman'a yaptığının aynısını yapıyor ve gülerek onu itiyor.

"Kız kardeşimi hırpalamayış kes, Winslow!" Bowman homurdanıyor.

"Onu hırpalamıyorum. Karıma merhaba diyorum." Bishop sırtlıyor ve Stevie'ye göz kırpmıyor.

Bowman Kody'yi yere bırakıyor ve çocuk beni görür görmez gözleri parlıyor. Kody zıplayarak merdivenleri çıkıyor ve heyecanla bana doğru koşuyor.

Şimdiye kadar sessiz bir gözlemci olan Kingston omzunun üzerinden bakarak Kody'nin bana doğru ilerleyişini izliyor. Bakışlarımız kısa süreliğine buluşuyor ve arkasını dönmekten önce ağzının kenarı yukarı kalkıyor. Ve her göz göze gelişimizde olduğu gibi, ensesinde bir kızarıklık oluşuyor ve kulaklarının ucuna doğru ilerliyor.

"Keenie!" Kody benimkinin yanındaki sandalyeye tırmanıyor ve bana sarılabilmek için koltuğun üzerinde duruyor. Gerçekten çok tatlı bir çocuk. Annesinin siyah saçlarına sahip ama babasının gözleri ve Bowman'a özgü gamzesi var. Onun sevimliliğine tamamen aşık olmamak mümkün değil.

"Hey, Kody, bugün burada olmana çok sevindim!"

"Evie teyze beni babamın antrenmanını izlemeye getirdi çünkü annem uyuyor. Yorgun çünkü bebeğim bütün gece dans ediyor.

Karnım!" Karnını okşuyor. "Artık büyük bir çocuk oldum, bu yüzden uykuya ihtiyacım yok." "Bu doğru mu?"

"Uh-huh." Başını sallıyor. "Annem, kardeşimin bir aktör olacağını söylüyor. Babam gibi hokey oynayacakmışım." Küçük göğsünü şişiriyor. "Babam hokey oyuncusu olmak istiyorsam bütün sebzeleri yemem gerektiğini söylüyor ama ben sadece mısır seviyorum."

Dudağıma dokunuyorum. "Hmm, bu zor, ama baban haklı: Büyüyüp onun gibi büyük, güçlü bir hokey oyuncusu olmak istiyorsan sebze yemen gerekiyor." Pazularını sıkıyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Brokoli sevmem." Sesini alçaltıyor. "Kimse bakmadığında Brütüs'e yediriyorum."

"Brutus senin köpeğin, değil mi?"

Tekrar sırtıyor ve başını sallıyor, gözleri muziplikle parlıyor. "Çürük yumurta gibi kokmasına neden oluyor." Kıkırdıyor.

"Burada neler oluyor?" Stevie onu kollarının altından gıdıklıyor ve o da ciyaklıyor. "Hey, Queenie, nasılsın?"

"Ben iyiyim. Görünüşe göre bugün teyze görevindesin."

"Elbette." Kody buza daha yakın olabilmek için koltuklara tırmanırken sırtıyor ve sonra benimkinin yanındaki koltuğa oturuyor. "Buraya gelirken senden bahsetmeden duramadı. Sanırım senin gerçek bir kraliyet mensubu olduğuna inanıyor."

Bir kahkaha atıyorum ve çantamı koltuğun altına sıkıştırıyorum. "Belki bir dahaki sefere onu ziyaret etmek için arenaya getirdiğinde bir taç takarım."

"Aman Tanrım, bu paha biçilemez olurdu."

"Lainey iyi mi?" Rook'un karısıyla da birkaç kez tanıştım. Stevie'den daha sessiz biri; aslında çoğu açıdan birbirlerine zıtlar. Stevie'nin açık sözlü ve dışa dönük olduğu yerde, Lainey daha içe dönük ve iç gözlemci. Ama ben ikisini de eşit derecede seviyorum.

"Gayet iyi gidiyor ama bebek geceleri fırtına gibi esiyor, o yüzden Lainey pek iyi uyuyamıyor. Ayrıca bu" -Kody'yi işaret ediyor- "sabahın beşinde yatak odasında hokey oynamanın iyi bir fikir olduğuna karar verdi. Söylemeye gerek yok, çok yorgun. Öğleden sonraya kadar klinikte müşterim yok, bu yüzden Kody'yi birkaç saatliğine buraya getirebileceğimi ve Lainey'nin de biraz kestirebileceğini düşündüm."

"Çok nazıksın."

Stevie omuz silkiyor. "Bu, yeğenimle vakit geçirebileceğim, kardeşimle dalga geçebileceğim ve erkeğimi kendi ortamında izleyebileceğim anlamına geliyor. Yani en sevdiğim şeylerin hemen hemen hepsi bir yerde." Göz kırpmıyor ve buza doğru işaret ediyor.

Çocuklar tatbikat yapıyor. "Peki, bu sabah ne tür bir araştırma yapıyorsunuz?"

"Çoğunlukla oyuncuların etkileşimini izliyorum: kimin kime güvendiğini, hangi oyuncunun takım arkadaşlarını en iyi okuduğunu, kimin en hızlı olduğunu, kimin en çok sayı attığını ve bunların istatistikleriyle nasıl örtüştüğünü görüyorum. Her zamanki gibi."

"Babanın seni asistanı olarak işe almasına şaşmamalı. Oyunu biliyorsun, değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Küçükken arenalarda çok zaman geçirdim, büyüdükçe pek geçirmedim." Maç izlemeye dayanamadığım birkaç yıl olduğu için bundan kaçındım. Ancak şimdi burada çalıştığım için ne kadar özlediğimi fark ediyorum. "Ama bir oyuncuyu iyi yapan şeyin ne olduğunu ve bazen bir oyuncuyu değiştirmenin bir hattı nasıl güçlendirip zayıflatabileceğini anlıyorum."

"Bu kesinlikle mantıklı. Bishop Seattle'a geldiğinde onu forvetten savunmaya kaydıldılar."

"Gerçekten mi? Bunu neden yapsınlar ki? O ve Rook takımının en skorlu oyuncularını."

"O büyük bir adam, bu yüzden daha uygun olacağını düşündüler."

"Sanırım bunu görebiliyorum." Oyuncu sıralamasında geziniyorum. "Kale ve Fil'i hiç aynı hatta oynatıyorlar mı?"

"Hayır, daha önce hiç görmedim. Neden sordunuz?" Stevie çantasından bir paket nane şekeri çıkardı ve bana uzatmadan önce bir tanesini ağzına attı.

"Sadece merak ediyorum. Her iki hattın da güçlü olması için onları ayrı tutmak istemenizi anlıyorum, ancak onları bir araya getirmenin takım için ne yapacağını görmek ilginç olurdu."

"Sanırım birbirlerini sopalarıyla öldüresiye dövmezlerse ilginç bir deney olur."

"Bunun olma ihtimali var mı?" Bu ikisini daha önce de tartışırken görmüştüm.

Oyuncak için kavga eden küçük çocuklardan daha kötüler.

Stevie omuz silkiyor. "Bence yarı yarıya şansımız var." "Hiç değilse eğlenceli olabilir."

Bir süre sessizce oturup oyuncuları izliyoruz, kimin kime en çok pas verdiğini, kimin formunun en düzgün olduğunu, kimin en çok risk aldığını ve en iyi şutları attığını not ediyoruz. Kendimi Kingston'a takılmış buluyorum, her ne kadar ana hedefleri o olsa da. Ayrıca bugün istatistiklerinin onun için normal olduğunu gösterdiğinden çok daha fazla gole izin verdi. Bir disk daha kayıyor, bu kez beş delikten geçiyor ve eldivenini ağın üstüne fırlatıp ensesini ovuşturuyor,

açıkça sinirli. Bishop kayarak yanına geliyor ve elini omzuna koyuyor, sanırım kontrol ediyor.

"Bugün King'in nesi var acaba? Bok gibi oynuyor," diyor kendini sansürleyerek, Kody bize dikkat etmese de.

"Genelde çok daha yumuşaktır," diye katılıyorum.

"Ve dikkatleri daha az dağılıyor. Onları sık sık antrenman yaparken izliyor musun?"

"Genelde değil, hayır. Ama babamın olduğu yerde olmak daha kolay, böylece acil sorularım olduğunda ofis ve saha arasında gidip gelmek zorunda kalmıyorum." Antrenman sırasında mesajlara ya da e-postalara cevap vermiyor.

Stevie dudağına dokunur. "İlginç."

Çenemi kapalı tutmalı ve soru sormamalıyım ama dürtü kontrolü konusunda berbatım. "Nasıl ilginç?"

"Çünkü sürekli buraya bakıyor ve kontrol ettiğinin ben olmadığından yüzde bin eminim."

Gözlerimi ondan uzak tutmak için mücadele ediyorum ama başaramıyorum. Haklı: bana bakıyor ve bir atış daha yapıyor, çünkü bu sefer direğe sarılıyor.

"Aman Tanrım, yüzünün ne kadar kırmızı olduğuna bak! Kingston'dan mı hoşlanıyorsun?" Yan tarafıma dirsek atarken çok yüksek sesle söyledi.

"Ne? Hayır! Hayır! Shhhh! Sesini alçalt!" Başımı eğip dizüstü bilgisayarına odaklanıyormuş gibi yapıyorum, kucağında kapalı durmasa daha inandırıcı olurdu.

Yedek kulübesine yakınız ve sadece birkaç oyuncu ekipmanlarını ayarlarken, babam tam orada. Sanki bu konuşmaya kulak misafiri olmasına ihtiyacım varmış gibi.

"Aman Tanrım! Kesinlikle yapıyorsun! İkinizin arasında neler oluyor?" Kolumu tutuyor, gözleri garip bir heyecanla parlıyor.

"Hiçbir şey yok. Ortada hiçbir şey yok. Bu konuyu kapatabilir miyiz lütfen?" Açık kahverengi bir kaşını kaldırdı. "Kesinlikle saçmalık diyorum."

"Nasıl istersen öyle de, ama oyuncularla çıkmama politikası yürürlükte, yani aramızda gerçekten hiçbir şey yok." Yüzüm yanıyormuş gibi hissediyorum.

"Ne zamandan beri?"

"Babam için çalışmaya başladığımdan beri."

"Bu yorumun kesinlikle bir hikayesi var."

"Aslında çok var şu anda hiçbirini anlatmıyorum." Babamın kollarını kavuşturmuş durduğu banka doğru başımı sallıyorum.

"Tamam, iyi, bırakıyorum." Sırıttırıyor. "Şimdilik."

Başka bir karşılık vermeye fırsat bulamıyorum çünkü salondan gelen çocuk sesleri dikkatimizi çekiyor. İkimiz de omuzlarımızın üzerinden baktığımızda Alex Waters'ın karısı Violet'in yanında iki çocukla merdivenlerden indiğini görüyoruz. Onunla daha önce bir kez karşılaşmıştım ama o zaman yanında sadece en büyük iki oğlu vardı. Bu sefer bir çift çocuğu merdivenlerden aşağı indiriyor. Kody'den biraz daha küçük görünüyorlar ve el ele tutuşuyorlar.

"Tamamen aşağı, River!" Violet sesleniyor. River oturduğumuz koridora ulaştığında ikiz kardeşinin elini tutuyor ama River onun arkasına geçip başını sallıyor.

Violet onun başını okşar. "Sorun değil Lavender; Gökkuşağı Stevie'yi tanıyorsun."

Kumral saçlı küçük kız parmaklarını ağzına sokuyor ve Violet onun önünde çömelerek ona bir şeyler fısıldıyor. Sonunda gömleğinin arkasından tutarak kardeşini koridorda takip eder.

"Lavender yeni insanların yanında utangaçtır," diye açıklıyor

Stevie. "O çok sevimli."

"O kesinlikle öyle," diye katılıyor Stevie.

Küçük çocuk Stevie'nin önünde durur. "Merhaba, Evie."

"Merhaba, River. Merhaba Lavender. Bugün herkesin oyununu izlemeye gelebilmeniz çok güzel."

Lavanta kardeşinin arkasından bakıyor ve elini hızlıca salladıktan sonra tekrar onun arkasına saklanıyor.

"Sonra dondurma yemeye gideceğiz." Yeşil gözlü bakışlarını bana çeviriyor ve minik elini uzatıyor. "Ben River Waters. Babam koçtur. Bu da kız kardeşim, 'ave-der. Utangaçtır." Ezbere konuşmasına bakılırsa bu onun standart tanışma şekli. Bu kadar genç bir çocuk için inanılmaz bir konuşma yeteneği var. O yana doğru adım atıyor, ama kız kardeşi onun hareketini yansıtıyor, kendini onun arkasında saklıyor.

Sıkı tutuşundan etkilenerек küçük elini sıkıyorum. "İkinizle de tanışmak çok güzel. Ben Queenie, babam da genel müdür. Babanızla birlikte çalışıyor, ben de öyle."

Lavanta ağabeyinin arkasından dışarı bakıyor ve parlak mavi gözlerini bir an için görebiliyorum. Kardeşinin kolunu çekiştiriyor ve o da eğiliyor.

ona bir şeyler fısıldayabilir. Adam kaşlarını çatar ve başını sallar, ama kadın tekrar kolunu çekiştirir ve başını sallar.

"Sen 'rena'nın kraliçesi misin?"

Buna kıkırdadım. "Hayır, ama bence bu oldukça eğlenceli bir iş olurdu."

"Neden siz ikiniz oturmuyorsunuz? Lavender, senin boyama kitabı burada." Violet yanındaki boş koltuğa vuruyor.

Lavanta kardeşinin elini çekiştiriyor. "Oturmamız lazım" diyor ve kız kardeşinin onu annelerine doğru çekmesine izin veriyor. Kendilerini aynı koltuğa sıkıştırıyorlar. River kız kardeşinin boyama malzemelerini açmasına yardım ediyor ve boya kalemlerini birer ona uzatıyor, ikisi de bir şey söylemeden sıradaki rengin ne biliyor gibi görünüyor.

Violet'e "Çok sevimliler," diyorum.

"Teşekkürler. Lavender'ın seni kandırmasına izin verme. Bir kez seninle rahat etti mi, ağzını burnunu dağıtır. Öyle değil mi, River?"

"Evet." Ciddiyetle başını sallıyor.

Lavanta kardeşine bir bakış atıyor ve sonra kulağına bir şeyler fısıldıyor. O da bana dönüyor. "Yeni arkadaşlarla sesinin kaybolduğunu söylüyor."

Violet, "Sözlerini önemli insanlar için saklamakta yanlış bir şey yok," diyor. "Büyükannen benim de çocukken böyle olduğumu söylemişti. Bunun ne zaman değiştiğinden emin değilim ama gergin olduğumda, ki bu zamanın yaklaşık yüzde doksan beşi oluyor, ağzımdan sürekli laf kaçırmak yerine çenemi kapalı tutmayı başarabilseydim muhtemelen beni bir sürü utançtan kurtarırdı." Violet Stevie'nin yanına çöküyor ve pisti işaret ediyor. "Her neyse, bu kadar yeter. Siz ikiniz göz zevkinizin tadını çıkarıyor musunuz?"

"Kesinlikle şikayet etmeyeceğim." Stevie sırtıyor. "Değil mi Queenie?"

"Doğru," diye mırıldanıyorum ve dikkatimi Kingston'dan uzak tutmaya çalışıyorum, ama ona her baktığımda bana bakıyor.

Sonraki yirmi dakika boyunca zihinsel ya da başka bir şekilde not alma konusunda pek bir şey yapmadım çünkü sezon öncesi gösteri maçları ve bu sezon en çok kiminle oynamaktan endişe ettikleri hakkında bir sohbete daldım.

"Tanrım. King'in nesi var bugün?" Violet soruyor. "Buraya geldiğimden beri içeri soktuğu üçüncü disk bu."

Stevie'dirsek atıyorum, hipotezi hakkında kapalı tutmasını umuyorum. "Dikkati dağınık."

"Ciddiyim. Biri sütünü Red Bull ile mi değiştirdi? Her dört saniyede bir sıraya bakıp duruyor. Alex ona bok falan mı verdi?"

"Emin değilim," diyor Stevie omuz silkerek.

"Umalım da sezon boyunca böyle oynamasın, yoksa defansın işi çok zor olacak," diye mırıldandı Violet.

İçimden onu savunmak geliyor ama bu şüpheli olur, o yüzden Lavender gibi ben de çenemi kapalı tutuyorum.

Antrenmanın sonunda diğerk çocuklar buzdan çıkarken babam ve Alex Kingston'ı yakalıyor. Kingston'ın başını salladığı ve sürekli ensesini yoğurduğu çok kısa bir konuşma yapıyorlar, sonra o da koridorda kaybolup soyunma odasına gidiyor.

Lavender ve River boya kalemlerini kutuya geri koymakla meşguller.

"Senin yaşındayken ben de aynı şeyi yapardım." İkisi de durup yukarı bakıyorum. İlk defa Lavender'ın yüzünü iyice görebiliyorum. Violet'e çok benziyor ama gözleri delici bir buz mavisi renginde. Kucağında duran kutuyu işaret ediyorum. "Mükemmel bir gökkuşağı oluştursunlar diye renkleri hep geri koyardım. Babamı çıldırtırdım çünkü sonsuza kadar sürerdi. Her boya kaleminin yerli yerinde olmasının ne kadar önemli olduğunu anlamazdı." Göz kırıyorum ve tatlı ama yaramaz bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor.

Boya kalemleri halledildikten sonra Lavender ve River, göğsüne bastırıldığı boyama kitabı dışında her şeyi dikkatlice sırt çantasına yerleştiriyor.

Otomatlarda duruyoruz ve ikizler atıştırmalık bir şeyler seçiyor, sonra da bozuk paraları yerleştirip düğmelere basıyorlar. Lavender bir torba gökkuşağı şekeri seçip bobinin çözülmesini izlerken yüzünde neşeli bir ifade beliriyor. Herhangi birinin atıştırmalıklarını açmasına izin verilmeden önce, hepsinin el dezenfektanı kullanması gerekiyor.

"İşte benim güzel karım ve muhteşem çocuklarım." Alex aşağı inip Lavender'ı kucağına alıyor. "Eğlendin mi?"

Alex küçük yüzünü öpücüklere boğduğunda Lavender ciyaklıyor ve kıkırdıyor. Elindeki resim kitabını kaybeder ama kitap yere düşmeden havada yakalanır.

"İyi kurtardın Kral," diyor Violet.

"Teşekkür , hanımefendi. Yani, Bayan Waters. Yani, Violet." Lavender'a dönüyor ve ona neredeyse külotumu sıvılaştıracak bir gülümseme veriyor. "Önemli bir şey mi düşürdünüz Bayan Lavender?"

Başını sallıyor ve yüzünü babasının boynuna gömüyor, ancak birkaç saniye sonra dışarı bakıyor ve boyama kitabını uzattığında ona flörtöz bir gülümseme veriyor.

Elinden alıyor, yine göğsüne bastırıyor, yüzünde hâlâ o kocaman sırıtış var.

"Ne diyeceğiz Lavender?" Alex sessizce sorar.

Birkaç saniye geçtikten sonra hayatımda duyduğum en tatlı sesle zar zor duyulabilen bir "Tank you" mırıldanıyor.

"Aferin kızıma," diyor Alex ve onu tekrar yere bırakmadan önce yanağından öpüyor. Doğruca ağabeyinin yanına gidiyor ve birbirlerinin elini tutuyorlar. Kingston'a kaşlarını çatarak bakıyor ki bu çok sevimli.

"Merhaba Stevie." Kingston elini garip bir şekilde sallayarak kaldırdı ve yavaşça, neredeyse isteksizce bana hitap etti. "Merhaba Queenie. Bugün buzdaki kötü performansına tanıklık zorunda kaldığın için üzgünüm." Yüzü kıpkırmızı olurken ellerini ceplerine soktu.

Alex onu omzundan alkışlar. "Bu sadece bir antrenman King. Endişelenecek bir şey yok. Jake'i görmeye mi gidiyorsun?"

"Evet, efendim," diyor ayağa kalkarak.

"Kendine bu kadar yüklenme. Hepimizin kötü günleri olur," diye güvence veriyor Alex

Onu.

"Bir başkasına karşı gerçek bir maçımız olduğunda olmadıkları sürece takım." King bize doğru başını salladı. "Hanımlar, iyi akşamlar." Sonra da koridordan babamın ofisine doğru hızla ilerledi. Tesadüfen benim ofisim de orada.

Stevie ve Violet birbirlerine bilmiş bilmiş bakarken Vi sırıtıyor. "Sanırım yakında sizi Çarşamba Gecesi Sinema Kulübümüzde göreceğiz."

"Çarşamba Gecesi Film Kulübü nedir?"

"Tüm hokey eşleri ve kız arkadaşları film izlemek için bir araya geliyor. Kitap kulübü gibi ama çok daha az iş ve çok daha fazla göz zevki."

"Ama ben bir hokey eşi ya da kız arkadaşı değilim." "Henüz." Violet'in sırıtışı daha da büyür.

"Peki, tamam. Bunu göreceğiz." Ellerimi yüksek sesle çırparak kendimi şaşırtıyorum. "Bitirmem gereken bazı evrak işleri var, o yüzden gerçekten gitmeliyim!" Ve tıpkı Kingston gibi, kışımı kaldırıp koridora fırladım.

"Şu andan itibaren Çarşamba gecesi planlarını iptal etsen iyi olur!" Violet arkamdan sesleniyor.

Başımı sallayarak ofisimin kapısını itiyorum. Kingston alev almadan bana zar zor bakabiliyor. Ayrıca, "oyuncularla çıkmak yok" kuralını çiğnemeye hiç niyetim yok.

Saat beşi çoktan geçti, yani teknik olarak eve gitme iznim var. Ama babamla görüşüp ilgilenmemi istediği başka bir şey olmadığından emin olmadan gitmek istemiyorum. Yine de ofisinin kapısı kapalı ve özellikle Kingston yanında olduğu için kapıyı almamam gerektiğini biliyorum.

Beklerken e-postalarımı temizliyor ve oyuncu notlarıma eklemeler yapıyorum. Süre uzadıkça midem daha çok bulanıyor. Omurgamdan aşağı ince bir ter damlası süzülüyor.

Bu ılgınlık. Neden bu kadar gerginim? Kingston sadece bir erkek. Yani onunla çıplak kaldım. Aman ne önemli. Peki ya sadece ucu iimdeyse? Kazara. Ya da iki ay önce olan o geceden beri neredeyse sürekli onu düşündüm. Çocuklarla arası iyiye kimin umurunda? Neden bu düşünce beni ona karşı *daha ateşli* yapıyor?

E-postaları sıraladım, bilgisayarımı kapatmadan önce bugünkü tüm belgelerimin kaydedildiğinden emin oldum. Dizüstü bilgisayarımı toplarken babamın ofisinin kapısı açılıyor. "Selam tatlım, hâlâ burada olduğunu fark etmemiştim. Antrenman bittikten sonra eve gitmeni söylemeliydim."

Kingston arkasında beliriyor, gözleri etrafta geziniyor, pinpon topu gibi benden sekiyor ve bir saniye sonra geri dönüyor.

"Sorun değil. Temizlemem gereken bazı e-postalar ve almam gereken birkaç not vardı. Gitmeye hazır mısınız?"

Babam yüzünü buruşturdu. "Aslında bugünlük bu kadar yeter demeden önce halletmem gereken birkaç şey daha var."

"Oh, tamam. İstersen bekleyebilirim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Neden bir Uber ağırmıyorsun?" "Tamam. Olur."

"Harika." Babam Kingston'ın omzuna vurdu. "Ne dediğimi unutma. Kendini biraz rahat bırakmalısın, oğlum."

"Evet, efendim."

"Bu gece sakın ol. Biraz kızarmış görünüyorsun." Babam, Kingston'la beni baş başa bırakarak ofisinde kayboldu.

Her zamanki gibi kısa bir göz teması kuruyor, sonra yüzü giderek kızarıırken başka tarafa bakıyor. Ellerini ceplerine sokuyor ve topuklarının üzerinde geriye sallanıyor. "Seni eve bırakabilirim."

"Yoldan ıkmana gerek yok; bir Uber ağırabilirim." Dizüstü bilgisayarımı büyük boy çantama sığdırdım.

"Gerçekten umurumda değil. Ayrıca, Uber'ler her zaman en iyisi değildir. Ben çok güvenli bir sürücüyüm."

"Eminim öylesindir." Çantamı omuzlayıp kapıya yöneliyorum, Kingston da yanıma geliyor.

"Yani seni bırakabilir miyim?" diye soruyor koridorda arenanın otoparkına doğru yürürken. "Arkadaşlar birbirleri için bunu yaparlar, değil mi?"

"Sanırım, evet." Birbirlerini yakından tanıyan ve birbirlerinden kaçınmaya çalışan iki insan tam olarak arkadaş olarak nitelendirilemez, ancak bu konuda ısrarcı görünüyor, bu yüzden sanırım bu seferlik beni eve bırakmasına izin vermekten zarar gelmez.

"Harika. O zaman anlaştık. Seni bırakacağım."

İstmeden yaptığı cinsel imalar karşısında kıs kıs gülüyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

KIZ ARKADAŞ

Kingston

Queenie'yi otoparktan arabama kadar götürdüm. Son birkaç haftayı, ilk gün onu eve kadar takip ettiğim için kendimi aptal gibi hissederek geçirdim. Onu her gördüğümde dilim tutuluyor ve yapmamam gereken şeyleri hatırlıyorum. Onu eve bırakmayı teklif etmenin işleri yoluna koymak için iyi bir yol olduğunu düşündüm. Arabamın kilidini açtım ve ona kapıyı açabilmek için yolcu tarafına döndüm.

Terli avucumu pantolonuma siliyorum ve uzatıyorum. Sorgulayarak bakıyor.

"Kalkmana yardım edebilirim."

"Ah, teşekkürler?" Yanıttan çok soru gibi, sanki yardım teklifine şaşırmış gibi.

Parmaklarını avucumun içine sokuyor, bu da anında tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Omurgamdan aşağıya doğru bir sıcaklık yayılıyor ve vücudumun daha az uygun olan diğer kısımları, o cipime tırmanırken bu kısa temasa vermemeleri gereken tepkileri veriyor. Volvo'nun kaputunun etrafında dönmeden önce onun yerleşmesini bekliyorum ve vücuduma şu an heyecanlanmanın zamanı olmadığını hatırlatıyorum.

Sürücü koltuğuna yerleşirken, telefonumu şarj aletine yerleştirirken, tüm aynaları kontrol ederken ve motoru çalıştırırken kafamda bu mantrayı tekrarlıyorum. Camları da indiriyorum, çünkü arabam Queenie'nin kokusuyla doluyor ve bunu kesinlikle takdir edebilsem de düşünmemi zorlaştırıyor.

Yerimden ayrılıp arena çıkışına yönelmeden önce flaşörlerimi yakıp her iki yönü de kontrol ediyorum.

"Sanırım sana nerede yaşadığımı söylememe gerek yok, ha?" Queenie sorar.

Isı - utançtan gelen türden - yukarı doğru çalışır boynumun arkasına ve yanaklarıma yerleşiyor. "Bunu yaptığım için özür dilerim. Sadece başka ne yapacağımı bilemedim ve konuşmamız gerekiyordu."

"Seninle dalga geçiyorum, Kral. Özür dilemene gerek yok." "Doğru. Tamam. Yine de üzgünüm." Radyoyu kısıyorum, böylece Otoparktan çıkıp Queenie'nin evine doğru sinyal vermeden önce konuşmayı caydırmak için.

"Gerçekten iyi." Queenie hırkasının düğmesini açıyor ve omuzlarını silkiyor. Altına bir atlet giyiyor. Dantel desenli bir tane.

"Havalandırmayı açayım mı? Burası senin için çok mu sıcak?" Sanki ergenlik dönemini tekrar yaşıyorum ve sesim yarı yarıya değişiyor.

"Bu çok iyi." Camını sonuna kadar açıyor ve kolunu kenara dayıyor. "Hep böyle mi sürersin?"

"Ne gibi?"

Ellerimi işaret ediyor. "Ehliyet sınavına giryormuşsun gibi."

"Dokuz ve üç, direksiyonu tutmak için en güvenli yerlerdir. Ve bir kaza anında hava yastığı açılırsa parmaklarınızı kırma ihtimaliniz azalır." Ayrıca iki elimi de direksiyonda tuttuğum için sütyenin pembe askısını atletinin altına sokma dürtüsüne yenik düşmüyorum.

"Bildiğim iyi oldu." Hız göstergesine bakıyor. "Dikkatli ol, hız sınırını aştın."

Aşağıya bakıyorum ve belirtilen sınırın beş mil üzerinde gittiğimi fark ediyorum, bu yüzden ayağımı gazdan çekiyorum ve olmam gereken yere geri dönene kadar yavaşlıyorum.

"Şaka yapıyordum." Queenie bacak bacak üstüne atıyor ve koltuğunda kayarak bana doğru dönüyor. "Hiç hız cezası aldın mı?"

"Asla. Ben çok dikkatli bir sürücüyüm."

"Bunu görebiliyorum."

Yaklaştığımız ışık sarıya dönüyor, bu yüzden kavşaktayken kırmızıya dönme riskini almak yerine yavaşlıyorum. Arkamdaki arabadan bir korna sesi geliyor ve telefonumun alarmı çalıyor.

Queenie ekrana bakıyor. "Akşam yemeği için alarm kurdunuz mu?"

"Sık sık yemek yemem gerekiyor, bu yüzden özellikle sezon başında veya seyahat ederken bir hatırlatıcı ayarlamam yardımcı oluyor. Aksi takdirde egzersiz programım sekteye uğrayabilir çünkü tok karnına egzersiz yapmak pek de etkili olmuyor." Araba kullanırken genellikle telefonuma dokunmam ama ışıktaki durduğumuz için alarmı susturuyorum.

"Bu mantıklı. Kendinizi ne kadar zorladığınızı düşünürsek sık sık acıkıyor olmalısınız," diye yanıtlıyor Queenie.

"Her iki ya da üç saatte bir yemeye çalışıyorum." "Ya da tam bir saat boyunca," diye mırıldandı. "O da neydi?"

"Hiçbir şey." Yanakları benimkilerle aynı pembelikte kızardı. Birlikte geçirdiğimiz geceye gönderme yaptığından eminim. "Eğer durup bir şeyler almak istersen, durma."

"Aç mısın? Birlikte bir şeyler atıştırabiliriz."

"Teklif etmeniz çok hoş ama muhtemelen iyi bir fikir değil."

"Neden olmasın?"

"Bu bir tür randevu gibi, değil mi?"

"Arkadaşlar yemeğe giderler, değil mi? Bishop ve ben her zaman yemeğe gideriz."

"Evet, ama Bishop'la hiç ıslak seks yapmadın, değil mi?" Queenie avucunu ağzına kapattı. "Özür dilerim. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum."

Anıların su yüzüne çıkmasına izin vermemeye çalışarak direksiyonu sıkıca kavıyorum. "Eğer tercihin buysa seni eve götürebilirim."

"Özür dilerim Kingston, bunu garipleştirmek istememiştim. Bir şeyler yiyebiliriz. Arkadaş olarak."

Ona bir bakış attım. "Emin misin?"

"Evet. Eminim. Muhtemelen tüm bu garipliklerin üstesinden gelmemize yardımcı olacaktır, değil mi?"

"Kesinlikle." Ya da en azından öyle olmalı. Umarım. "Biftek evi hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bu konuda iyi hissediyorum. Sen nasıl hissediyorsun?"

"Bu da iyi." Sola sinyal verip şerit değiştiriyorum, dönüş yapabilmek için yavaşlıyorum, sonra Queenie'nin evinden uzaklaşıp en sevdiğim restoranlardan birine doğru ilerliyorum. Güzel ama aynı zamanda rahat, bu yüzden daha az randevu gibi hissettirmeli.

Ancak bizi restoranın arka tarafındaki rahat bir köşeye, özel bir masaya oturttular.

Yirmili yaşlarının ortalarında bir adam olan garsonumuz Queenie'yi masaya yatırıyor, eğer benden önce davranmasaydı benim de yapmam gereken şey buydu. "Size içecek bir şeyler getireyim mi? Şarap menüsüne bakmak ister misiniz?"

"Hayır, değil," diyor Queenie. "Bir kök birası alayım, lütfen." "Peki ya kendin için?"

"Büyük boy süt alacağım. Varsa yüzde iki lütfen." Dikkatimi gülmek için kendini zor tutan Queenie'ye çevirmeden önce servis elemanı gidene kadar bekliyorum. "Ne?" Yüzüme bir şey bulaşmış olmasından endişelenerek çenemi yokluyorum.

"Süt mü?"

"Her yemekte bir bardak içerim."

Queenie çenesini yumruğuna dayıyor. "Çocukken ben de öyle yapardım; babam ısrar ederdi." Sırıttıyor ve belli ki benimle dalga geçiyor. Ben buna alışkınım. Takımdaki çocuklar bu konuda benimle her zaman dalga geçerler.

"Hassas bir midem var. Büyük bir yemekten önce onu kaplamaya yardımcı oluyor. Ayrıca kemiklerinize iyi gelir; bol miktarda kalsiyum, temel vitaminler ve mineraller içerir ve iyi bir protein kaynağıdır" diye açıklıyorum.

Queenie kıkırdar ve dudağını ısırır. "Sadece seninle oynuyorum. Bence çok şirin."

"Şirin mi?"

"Mmm, şirin." Başını eğiyor. "İlginç bir adamsın, bunu biliyor muydun?"

"Her yemekte süt içtiğim için mi?"

Bana doğru genel bir hareket yapıyor. "Çünkü sen sensin." "Bu pek bir açıklama sayılmaz."

Servis görevlisi Queenie'nin kök birası ve benim bir bardak sütümle geri dönüyor. Yemeklerimizi sipariş ediyoruz ve ben tavuk ve makarna ile salata tercih ediyorum, böylece tüm besin gruplarını kapsayabiliyorum ve her şey kolayca sindirilebiliyor. Queenie biftek, trüflü patates kızartması ve bahçe salatası sipariş ediyor. Kendime bunun bir randevu olmadığını, sadece iki arkadaşın birlikte yemek yediğini hatırlatmak zorundayım.

Sunucu bizi tekrar yalnız bıraktığında, ondan detaylandırmasını istiyorum.

"Sen ünlü bir hokey kalecisisin, ama bu konuda çok sade davranıyorsun."

"Bu benim işim, hepsi bu."

Queenie gözlerini devirir. "Evet ama sen yılda yedi haneli rakamlar kazanıyorsun ve takım arkadaşlarının çoğu sosyal medya ve

ama siz hiç de öyle değilsiniz. Ayrıca, her öğünde süt içmenizden, her zaman hız sınırını aşmamanıza, haki pantolon ve polo pantolon giymenize kadar inanılmaz derecede sağlıklı bir imajınız var. Bu arada, tüm bunlar neyle ilgili?"

Elimi göğsümde gezdiriyorum. "Hakiler ve pololarla ilgili yanlış bir şey mi var?"

"Hayır, ama takım elbise ya da kaleci kıyafeti dışında giydiğini gördüğüm tek şey bu." Bakışları göğsüme kayıyor ve sonra tekrar yukarı bakıyor.

"Yarı gündelik, yarı resmi gibi bir şey, değil mi?" Başını yana eğdiğinde devam ediyorum. "Kot pantolonlar rahatsız edici olabilir ama hakiler her zaman yumuşaktır ve onları her zaman ayakkabılarla süsleyebilir ya da küçültebilirsiniz. Barbeküye gideceksem, bir çift tenis ayakkabısı giyebilirim ve rahat olur, ama bu akşamki gibi akşam yemeğine gideceksem, bir çift mokasen veya elbise ayakkabısı ile onları giydirebilirim." Siyah, cilalı ayakkabılarımı görebilmesi için ayağımı uzatıyorum. "Ayrıca beyaz gömlekleri yıkamak kolaydır. Her zaman bir kapak dolusu çamaşır suyu koyabiliyorum ve renklerin solması ya da karışması konusunda endişelenmeme gerek kalmıyor."

"Yani bu kolaylık mı?"

"Çoğunlukla, sanırım. Bir keresinde yanlışlıkla beyazlarımın yanına kırmızı bir tişört koydum ve her şey pembeye döndü, ki buna karşı değilim ve kuzenim için bir meme kanseri kampanyasının ortasındaydım, bu yüzden ille de kötü bir şey değildi, ama renklerin nasıl bir sorun olabileceğini görebilirsiniz."

"Tamam, şunu açıklığa kavuşturalım. Süt içiyorsun çünkü hassas bir miden var ve bu senin için iyi."

"Doğru," diye ekliyorum.

"Ve uygun olduğu için haki pantolon ve renklilerden daha kolay olduğu için beyaz gömlek giyiyorsunuz."

"Bu da doğru."

"Ve sen ünlü bir kalecisin."

"Ben ünlü değilim."

"En azından hokey dünyasında öylesiniz ve bu kötü hissedilecek bir şey değil." Queenie dudağına vuruyor. "Kaç tane uzun süreli ciddi ilişkin oldu?"

"Bunun benim gardırobumla ve hassas midemle ne ilgisi var?" "Hiçbir ilgisi yok. Sadece merak ediyorum ve seni çalışıyorum. Ayrıca, soyunduğunda nasıl olduğunu biliyorum ve bu sütle uyuşmuyor-

içen, haki giyen izci çocuk." Sırıttıyor ve gözleri muziplikle ve belki de o geceye dair bazı anılarla parlıyor.

"Ben öyle değilim."

"Sen böyle biri değilsin, nokta, ya da benden başka kimseye karşı böyle değilsin?"

"Bu ... Ben ... Ben-" Nasıl cevap vereceğimden emin olamadığım için kelimelerimin arasında bocalıyorum, çünkü platonik bir ilişki sürdürmemiz gerekiyorsa gerçeği açıklamam gerektiğinden emin değilim.

"Özür dilerim, bunu sormamalıydım."

"Alkol beni daha az çekingen yaptı," diye geveledim.

"Yani, çekingenliğin azalması mı suçlu?" Sırıttısından anladığım kadarıyla hâlâ benimle dalga geçiyor.

"Evet. Hayır. Bilmiyorum. Sadece üç kez sarhoş oldum."

Queenie'nin gözleri parlıyor. "Hiç mi? Tüm hayatın boyunca mı?"

"Evet. Gençken bir daha asla tekrarlamak istemediğim kötü bir deneyim yaşadım."

"Lisede bir hokey partisinde falan mı kafayı buldun?"

"Uh, hayır. Büyük ağabeyimin pek iyi bir etkisi olmadı diyelim."

Gençliğimden bu yana pek bir şey değişmedi.

"Yine de bir daha asla içmemek aşırı bir tepki sayılır."

"İçki içerim ama genelde tek içerim ve asla shot içmem," diye açıklıyorum. "ya sen?"

"Alkollüyken pek çok kötü karar verdim; senin aksine, onlardan ders çıkarmışa benzemiyorum."

"Ama genellikle rastgele yabancılarla eve gitmediğini söylemiştin." "Oh, gitmem. Bu benim için bir ilkti. Ve sadece açık olalım diye söylüyorum, sen

Aslında alma talihsizliğine en iyi kötü kararlardan biriydi." Queenie göz kırptıyor.

Bardağıma odaklanıyorum, keşke bu durum daha az karmaşık olsaydı ve yatakta çıplak kalmadan önce onu bir randevuya çıkarsaydım, sonra da neredeyse seks yapsaydık diyorum. "hissetmene sevindim. Ve ben hâlâ ... ne kadar aşırı hevesliydim."

"Senin aşırı hevesliliğin hoşuma gitti." Queenie nefesini dışarı üflüyor. "Neyse, konuyu değiştirelim, çünkü bu muhtemelen başımı belaya sokacak. Hokey oynamadığın zamanlarda yapmayı en çok sevdiğin şey nedir?"

"Nasıl sorun?"

"O anı şeridinde gezinmek muhtemelen iyi bir fikir değil, biliyor musun? Özellikle de arkadaşlık konusu üzerinde çalışırken."

"Doğru. İyi bir noktaya değindin. Fiziksel bir aktivite olan hemen hemen her şeyi severim."

Queenie gülüyor. "Fiziksel aktivitelerde iyisin, yani bu mantıklı."

"Peki ya sen? İş dışında ne yapmaktan hoşlanırsınız?"

Queenie omuz silkiyor ve bifteğini kesmeye odaklanıyor. "Eskiden sanatsal şeyler yapmayı severdim."

"Ne gibi gösterişli?" "Canım ne isterse, gerçekten."

"Demek yaratıcısın? Nasıl oldu da babanın asistanı olarak çalışmaya başladın?"

"El işi yapmak bir hobi. Babam için çalışmaya başladım çünkü eski asistanının kocası kalp krizi geçirdi ve ameliyat olması gerekiyordu, o da erken emekli olmaya karar verdi. İşlerimin arasındaydım, bu yüzden hayatımda ne yapmak istediğime karar verene kadar ona yardım etmeyi teklif ettim."

"Kariyer açısından mı demek istiyorsun?"

Queenie çatalını bana doğrulttu. "Dur bakalım, soru sorma sırası bende."

"Sırayla olduğumuzu fark etmemiştim."

"Sen bir soru sorarsın, sonra ben bir soru sorarım." Az pişmiş biftek lokmasını ağzına atıyor ve birkaç saniye boyunca düşünceli bir şekilde çiğniyor. "En sevdiğin televizyon programı hangisi?"

"*The Big Bang Theory*."

Queenie bir kahkaha attı. "Bu beni neden hiç şaşırtmadı?" "Benim sıram. Hayalinizdeki iş nedir?"

"Bir süre terapist olmak istedim." "Ama artık değil mi?"

Parmağını bana doğru salladı. "Benim sıram."

"Yine de soruya cevap bile vermedin." "Elbette verdim. Terapist olmak istediğimi söyledim." "Bir süreliğine, bu da geçmiş zaman anlamına geliyor."

"Bu gerçekçi bir hedef değil, dolayısıyla tüm bu rüya-iş meselesi. Seninkinin ne olduğunu sorardım ama sanırım zaten yapıyorsun, değil mi?"

"Öyleyim. Neden terapist olmak gerçekçi bir hedef değil?"

"İnsanlara yardım etmekte iyi olacağımı sanmıyorum." "Neden?"

"Çünkü kendi hayatımı bile düzene sokamamışken başkalarına yardım edemem."

"Bunu nasıl söylersin? İyi bir işin var."

"Babam için çalışıyorum. Bunun sayılacağını sanmıyorum." Elindeki çatalı havada sallıyor. "Her neyse, bunun eğlenceli bir yirmi soru olması gerekiyordu ama sen işi ciddileştiriyorsun. En sevdiğin tatlı hangisi?"

"Vanilyalı her şey."

Kıkırdıyor ve başını sallıyor.

"Vanilyanın nesi var?"

"Hiçbir şey."

"O zaman neden bana gülüyorsun?"

"Sadece ironik, hepsi bu."

"En sevdiğin tatlı hangisi?"

"Gününe göre değişir."

Sonunda tatlı olarak dondurmali çikolatalı lav pastası sipariş ediyoruz, böylece ben vanilyalı dondurmamı alıyorum ve Queenie de çikolataya kavuşuyor. Her ne kadar kendime bunun platonik bir şey olduğunu hatırlatsam da, bedenim ve beynim senkronize değil. Hem de hiç. Çünkü tek düşünebildiğim, şu anda onu öpersem Queenie'nin ağzının tadının ne kadar güzel olacağı.

◆ ◆ ◆

"Bu gece çok eğlendim. Yemek için teşekkürler," diyor Queenie, arabayı garaj yoluna çektiğimde.

"Benim için bir zevkti ve ben de eğlenmekten bahsediyorum. Belki yakında tekrar yaparız?"

"Elbette. Bunu isterim."

"Bir dahaki sefere gerçek bir randevu olabilir."

Gülümsemesi hüzünlü bir hal alıyor ve midem bulanıyor. "Senden gerçekten hoşlanıyorum, Kingston-"

"Sanki bir *ama* geliyor." Bunu bir şaka gibi anlatmaya çalıştım ama beceremedim.

"Sen harika bir adamsın ve çok eğlencelisin ama seninle çıkamam." Şimdi özür diler gibi görünüyor. "İstemediğim değil, ama babam sadece

Onun asistanı olarak işe başladığımda tek bir kuralım vardı, o da hiçbir oyuncuyla çıkmamaktı."

"Ama belki onunla konuşursak-"

"Bana bu işi vererek büyük bir iyilik yaptı. Param yetmediği için dairemi kaybettim ve seninle tanıştığım gece ile bana bu işi vermesi arasında iki restoranda daha işten çıkarıldım, ki açıkçası bu sürpriz olmadı çünkü garsonlukta gerçekten çok kötüyüm. Onu garip bir duruma sokmak ya da hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Sadece yapamam. Üzgünüm Kingston, ama istersen yine de arkadaş olarak takılabiliriz?" Alt dudağını çiğniyor, umutlu görünüyor.

"Tabii, evet. Arkadaş olarak takılabiliriz." Benim için uygunsuz olsa bile Jake'in koyduğu kurala uymak istemesi onur verici.

"Anlayışın için teşekkürler." Orta konsolun üzerine eğiliyor ve dudaklarını yanağıma bastırıyor. Başımı çevirmemek için kendimle savaşıyorum. Neyse ki kısıtlamalarım hormonlarıma galip geliyor.

"Oops." Yüzünü buruşturuyor ve muhtemelen rujunu bıraktığı için yanağıma . "Yarın görüşürüz, King. Dikkatli sür." Göz kırptı ve sonra kapıdan çıktı.

Sanırım arkadaş olmak hiç yoktan iyidir. Şimdilik.

BÖLÜM 9

TERRITORIAL

Queenie

Kingston'a çıkmanın söz konusu olmadığını söylediğimde ilgisini kaybetmesini bekliyorum. Bu yüzden tam tersi olduğunda şaşıyorum.

Üst üste üçüncü gün kafasını ofisime soktu. "Babanı mı bekliyorsun?"

Kapalı kapısına bakıyorum. "Bir telefon geldi ve biraz zaman alabileceğini söyledi. Uber şoförüm olmayı mı teklif ediyorsun?"

"Sizi eve bırakmaktan mutluluk duyarım, ancak sizin için de uygunsa yolda bir yere uğramam gerekiyor."

"Elbette, benim için sorun değil." Babama bir mesaj göndererek bugün için ayrıldığımı bildirdim, eşyalarımı topladım ve Kingston'ın yanına geçtim. "Bugünkü antrenman nasıldı?"

"Gerçekten iyi. Biliyorsun Alex senin önerdiğin gibi Rook ve Bishop'u aynı hatta test ediyor ve aslında birlikte çok iyi oynuyorlar." Kapıyı benim için açık tutuyor ve otoparkı geçip arabasına gidiyoruz. Her gün aynı yere park ediyor, otoparkın en ucuna.

"Bu harika. Bu hafta içinde antrenmana gelmeyi ihmal etmeyeceğim."

"İzlemelisiniz. İzlemesi ilginç ve üçüncü hattaki bazı oyuncuların daha fazla oynaması anlamına geliyor ki bu da takım olarak oyunumuza yardımcı olacak."

"Bu beni çok mutlu etti!" Ben de ciddiylim. Babama değerli bir şey gösterebildiğim ve bunun takıma yardımcı olduğu için mutluyum.

Kingston her zamanki gibi yolcu kapısını açtı ve kalkmama yardım etmek için elini uzattı. Yardım almadan da kolayca idare edebilirim, ama temas hoşuma gidiyor -belki de olması gerekenden daha fazla. Kingston'la zaman geçirmekten hoşlanıyorum, her ne kadar sadece arkadaşça olması gerekse de ve çoğu zaman düşüncelerim platonik bölgenin çok ötesinde olsa da.

Ben oturduktan sonra kaputu çevirip direksiyonun arkasındaki yerini alıyor. Kingston dikiz aynasını kontrol ediyor, sağ taraftaki aynada küçük bir ayar yapıyor ve çalıştıklarından emin olmak için flaşörleri test ediyor.

Artık onun aşırı dikkatine alıştım: park yerinden ayrılmadan önce sinyal veriyor, ışık sarıya döner dönmez fren yapıyor (kırmızıya dönmeden önce kavşaktan geçmek için fazlasıyla zamanı olmasına rağmen), hız sınırının birkaç mil altında olmasa bile tam olarak altında sürüyor. Doksan yaşındaki birinden daha kötü ve ben buna bayılıyorum.

"Peki bu durakta ne yapman gerekiyor?" Otoparktan sağa dönmek yerine sola dönerken soruyorum.

"Göreceksin." Bana Kingston versiyonu bir gülümseme veriyor, ki bu aslında sadece sevimli, hafif sinsi bir gülümseme.

"Bu biraz şifreli oldu. Tahmin etmem mi gerekiyor?"

"İstersen devam edebilir ve deneyebilirsiniz."

"Yuvaya ihtiyacı olan sevimli yavru köpekleri sevmek için SPCA'ya mı gidiyoruz?" "Hayır, ama yapmak istediğin bir şeyse bunu . I Aslında geçen yıl SPCA için bir destek aldım ve ayda bir kez evlat edinme günlerine gitmeye çalışıyorum: imza ve benzeri şeyler imzalıyorum."

"Neden bu kadar mükemmelsin?" Bana böyle şeyler söylediğinde "sadece arkadaş olabiliriz" kuralına sadık kalmayı zorlaştırıyor.

"Mükemmele yakın bile değilim."

"Henüz sevimli olmayan bir kusur bulamadım." Dudağıma dokunuyorum. "Tüm küçük yaşlı kadınların kıcını okşayacağı ve senin de gülümseyip hiçbir şey olmamış gibi davranacağın bir yaşlılar emeklilik köyüne mi gidiyoruz?"

"Uh, hayır, ve küçük yaşlı hanımların böyle şeyler yapacağından şüpheliyim."

"Eğer ben yaşlı olsaydım ve sen benim emeklilik köyüne gelseydin, kesinlikle kıcını sıvazlardım." Bir parmağımı kaldırdım. "Bunu söylememişim gibi davranalım."

"Aslında istediğin zaman kıcımı okşayabilirsin, ama bunun platonik kural için iyi olacağını sanmıyorum." Göz kırıyor, ben de gülüyorum.

İkimizin de bu semihookup olayını atlatmış gibi görünmesine sevindim. Ya da en azından bu konuda şakalaşabilecek kadar birbirimize karşı rahatız.

On dakika sonra, en azından ilk bakışta bir bar gibi görünen bir yerin otoparkına yanaşiyor. "Burası da neresi?"

Kingston'ın yüzünde heyecanla yaramazlık arasında bir gülümseme belirir. "Biraz eğlenmeye hazır mısın?" Dili dışarı fırlar ve ön dişindeki çipin üzerinde kayar.

Bir elimi kaldırdım. "Tamam, buna bir son vermeliyiz."

Gülümsemesi azalıyor ve gözleri etrafta geziniyor. "Durması gereken ne?"

"Ne yaptığınızı. Ya da az önce yaptığın şey. Sevimli ve seksi olmak ve ima ile yorumlanabilecek şeyler söylemek."

Kaşlarını çatıyor. Kaşlarını çatması bile seksi. Tüm bu platonik şeyler zor. "Herhangi bir ima yoktu."

"Öyle düşünmüyor musun?"

"Biraz eğlenmeye hazır olup olmadığını sordum."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Duruşumu düzeltiyorum ve bacaklarımı açıyorum. Avuç içlerimi elbisemle kaplı kalçalarımda gezdiriyorum ve hafifçe ayırıyorum. Evet, abartıyorum ama aynı zamanda bir şeyi kanıtliyorum. Dilimi üst dudağımda gezdiriyorum, sonra en iyi telefon seksi sesimi takınmadan önce alt dudağıma ısıriyorum. "Biraz eğlenmeye hazır mısın, Kingston?"

Bana birkaç kez flaşla göz kırptı. Sesi normalden iki oktav daha alçak. "Ben öyle demedim."

"Belki değil, ama etkisi sen yapmışsın gibi oldu. Feromonlar bizi ele geçirmeden bu arabadan çıkalım." Kapımı açıyorum ve bilinçli bir kötü seçim yapmadan önce dışarı atliyorum.

Kingston arabadan çok daha yavaş indi. Pantolonunda gizli bir ayarlama yapıyor ve yanakları kızarıyor, bu da araba içi flörte verdiğim gizli tepki konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağliyor.

Her şeye rağmen kapıyı açık tutuyor ve beni bara sokuyor ama parmak uçlarını omurgamdaki çukurluğa bastırmaya devam ediyor. Başlangıçta bir bara giriyoruz, ama bunun ötesinde ...

"Kingston, şu insanlar *balta* mı fırlatıyor?"

"Kesinlikle öyleler." Avucunu kalçama yerleştirdi ve beni kendine çekti. yan.

Bu ani alınganlığı anlamıyorum.

kolunda dövmesi olan sakallı hipster bir adam bize yaklaşıyor. "Kingston! Ben

Gelebilmene sevindim!" Beni fark ettiğinde gözleri biraz parlıyor. "Gördüğüm kadarıyla bir arkadaşını da getirmişsin."

"Ronan, bu Queenie. Queenie, bu Ronan. o işletiyor." Ronan gülüyor.

"Kral ve Queenie mi? Bu epik."

"Biz sadece arkadaşız," diye açıklıyorum.

Kingston'ın parmakları belimde esniyor. "Ben yarım bardak ev birası alayım. Queenie, sen ne istersin?"

"Dur bir saniye. O bir bardak süt alacak, ben de bir kök birası." Kingston'ı göğsünden dürttüm. "Alkol ve balta fırlatma birlikte gitmez."

"Sadece arkadaşız, ha?" Ronan kıs kıs güler. "Dördüncü durak senin için ayrıldı.

Çalıştır ve gitmeye hazırsın." Ronan koşarak uzaklaşır. "Balta fırlatmak mı?"

"Eğlenceli."

Yüzünü avuçlarımla arasına alıp başını bir o yana bir bu yana çeviriyorum. "Sen kimsin ve izci çocuğuma ne yaptın?"

Kingston eğildi, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta. "Ben senin izci çocuğum, Queenie. Polo ve hakiler giymem ve çoğu zaman bira yerine süt içmem eğlenmeyi bilmediğim anlamına gelmez."

"Eğlenme yeteneğinin tamamen ," diye fısıldıyorum ya da inliyorum; hangisinin daha olası olduğundan emin değilim.

Kingston'ın bakışları kararıyor ve bir parmağıyla şakağımdan çeneme doğru hafifçe vuruyor. "Bana yem atma Queenie. Suçluluk duygusu yaşamaktan hoşlandığım bir duygu değil." Geri adım atıyor ama sonra serçe parmağını benimkiyle birleştiriyor ve beni balta fırlatma tezgahlarına doğru çekiyor.

Bu durumda kendimi tamamen idare edebilirim. Kingston sadece balta fırlatan bir adam.

Ama o sadece balta fırlatan bir adam *değil*. O süt içen, kapı açan, aniden çelik burunlu botları eline alan ekstra kibar bir izci *arkadaş*. "Ayakların kaç numara?" diye soruyor.

"Beş." Soluk soluğa çıkıyor.

Aşağı bakıyor ve ayak parmağıyla parmağımla dürtüyor. "Gerçekten mi? Vay canına, küçücük ayakların var."

Bana bir çift sıcak pembe çizme uzatıyor ve ben de bankın üzerine çöküyorum.

Kingston yanıma oturmak yerine kısa taburelerden birini çekip önüme oturdu. Sonra da topuklu ayakkabılarımı çıkarıp ayaklarımı pembe-siyah iş botlarının içine sokmaya başladı.

Kadınlık organlarım fiziksel temas konusunda gülünç derecede heyecanlı. Özellikle de uzun, sıcak, kalın parmakları baldırlarımın arkasına dolandığında. Tamamen zararsız olmalı ama değilmiş gibi hissediyorum. Yüzündeki ifadeden ve dokunuşunun tüm bedenimi etkilemesinden dolayı. Kingston kurallara uyan biri olduğu ve platonik kuralı bozan kişi olmayacağı şanslıyım.

Kendimi önümüzdeki bir saati atlatmam gerektiğine ve her şeyin yoluna gireceğine ikna ediyorum.

Ta ki polosunu kafasına geçirene kadar. Ve dikkatlice bankın üzerine asana kadar.

Üstsüz değil. Kingston. Gömleksiz olduğu tek zaman, aşağı inmeye ve kirlenmeye hazır olduğu zamandır.

Çok, çok kibarca kirli.

Onun yerine ince beyaz bir tişört giyiyor. Karın kaslarının hatlarını ve küçük erkek meme uçlarını görebileceğim türden. Parmaklarımdan daha fazlasıyla dokunduğum. Şu anda sağlıklı, iyi düşünülmüş kararlar verebilmek isterdim ama beyaz tişört, şeffaflık ve lanet olası baltalar bunu zorlaştırıyor.

Bunun gelmiş geçmiş en iyi şey mi yoksa bir tür işkence mi olduğuna karar veremiyorum. Ya da ikisi de. Daha önce hiç balta fırlatmadığım için Kingston bana bir ders veriyor.

Söylediklerini dikkatle dinlediğimi söylemek isterdim ama bu doğru olmazdı. Çoğunlukla ağzımda biriken salyaları yutmaya çalışıyorum, muhtemelen vücudumun başka bir kısmı da heyecandan külotumu ıslatıyor.

Nişan alıp baltayı bırakırken sırtındaki ve kollarındaki kaslar esniyor ve ilk denemesinde hedefi tam on ikiden vuruyor. En seksi, en kendinden memnun sırıtışını takınarak masamıza doğru ilerliyor, bir yudum süt alıyor ve elinin tersiyle ağzını siliyor.

"Sıra sende." Bana çok daha hafif ve küçük bir balta uzattı.

Onun duruşunu taklit etmeye çalışıyorum ama detaylara dikkat etmediğim belli oluyor. ". Bırak yardım edeyim." Arkamda durmak için hareket etti ve

Botunun ucuyla ayaklarımı birbirinden ayırıyor. Vücudunun ön kısmı benimkinin arkasına bastırıyor ve kolları beni çevreliyor. "Kollarını düz tut ve dirseklerinden бүk." Duruşumda küçük ayarlamalar yaparken talimatlarına uyuyorum, kalçalarımı hedefe tam olarak bakacak şekilde kaydırıyorum. "İşte böyle, aferin kızıma. Dizlerini biraz бүk."

Yapıyorum, yani kığım ona doğru bastırıyor ve ikimiz de hareketsiz kalıyoruz.

"Kingston?" Nefes nefese geliyor. "Evet?"

"Sırtımı dürttüğünü hissedebiliyorum. Bu pek platonik bir davranış değil." Kıkırdıyor. "Bazı yanlarım diğerlerinden daha az düşünceli."

"Senin düşüncesiz taraflarına karşı derin bir minnettarlığım var." Ve şimdi orgazmın eşiğindeymişim gibi geliyor.

Kingston uzun, yavaş bir nefes veriyor, kalçamı sıkıyor ve geri adım atarak bağlantıyı kesiyor. İlk denemem berbattı ve tahtaya zar zor vurdum, ama sonraki atışım daha iyiydi. Bir ileri bir geri gidip geliyoruz ve dokunaklılık neredeyse dayanılmaz seviyelere yükseliyor.

Kingston, pantolonunun arka cebinden telefonu çalmaya başladığında atışının ortasındadır. "Arayan Momster. Benim için cevap verir misin lütfen?"

"Uh, tabi?" Parmaklarımı arka cebine sokuyorum, poposuna yarı dokunuyor olduğumun farkındayım. Bu bir görüntülü arama, buna hazırlıklı değilim ama yine de cevaplıyorum. "Hey! Selam, Hanna! Kingston balta fırlatmanın ortasındaymış, benden onun yerine cevap vermemi istedi."

Kaşları aşağı iner ve yukarı kalkar. "Balta fırlat-oh! Balta fırlatmak mı? Sen Queenie olmalısın."

"Um, evet. Evet." Bu hareketlilikten ve telefona cevap vermiş olmamdan etkilenmemiş görünüyor, ama eminim ki benim şaşkınlığım çok açık.

Gülümsüyor, gülümsemelerinde ve gözlerindeki aile benzerliğini görebiliyorum. "Ryan senden daha önce bahsetmiş olabilir."

"Öyle mi?"

Yüksek bir gümbürtü beni irkiltti. Başımı kaldırdığımda hedef yerine duvara saplanmış baltayı gördüm. "Hey, Hanna, şu anda burada biraz meşgulüz!" Kingston seslendi.

Hanna onu görmezden geliyor, gözleri parlıyor. "Demek King seni balta fırlatmaya götürdü, ha?"

"O yaptı. Şimdiye kadar beni yendi ama bu benim ilk seferim. Gerçi bir atışı çok kötü batırdı, o yüzden biraz puan kazanabilirim."

"Kötü bir atıştı." Omzumun üzerinden görünüyor. "Hey, anneciğim, seni sonra arasam sorun olur mu?"

Sırtışı genişliyor. "İkiniz birlikte ne kadar tatlısınız?"

Kingston telefonu elimden aldı. "Hoşça kal, Hanna." "Seni seviyorum, Ry-Ry."

Kingston gözlerini kapar ve başını sallar. "Ben de seni seviyorum, anneciğim. *Güle güle*." Gözleri bana odaklanmış halde bir kapak kırıyor.

"Ry-Ry?"

"Bana böyle hitap eden tek kişi o ve bunu sadece beni için yapıyor."

"Bence onunla böyle bir ilişkinizin olması çok hoş." "Biz her zaman sıkı fıkı olduk."

"Bu oldukça açık." Kız kardeşiyle-annesiyile olan ilişkisini neredeyse kıskanıyorum. Benim ne kardeşim ne de bu kadar yakın olmak isteyeceğim bir annem var, özellikle de tek yaptığı bana yeterince iyi olmadığını hissettirmek olduğu için. "Ona benden bahsettiğine inanamıyorum."

Kingston omuz silkiyor, yanakları hâlâ pembe. "Son zamanlarda çok takılıyoruz ve ondan pek bir şey saklamıyorum." Baltamı alıp bana uzattı.

Yerdeki çizgiye doğru adım atıyorum. "Ona ne kadarını anlattın?"

"Yakınız ama *o kadar* da değil." Kingston ellerini kalçalarımın koyuyor ve eğilip fısıldadığında nefesini yanağımda hissediyorum, "Sen ve ben bunun her zaman doğru olmadığını bilsek bile, onun benim bir izci olduğuma inanmaya devam etmesini istiyorum."

BÖLÜM 10

GALIBİYETLER VE MAĞLUBİYETLER

Kingston

Sezonun ilk gösteri maçı Los Angeles'ta, bu yüzden takım uçağına üzereyiz.

"King, biraz konuşabilir miyiz?" Jake omzuma vurdu ve beni kenara çekti.

"Evet, tabii, elbette. Ne var ne yok?" Bishop'a önümden gitmesini işaret ediyorum ve başparmaklarımı ceplerime sokuyorum. Jake stresli görünüyor, bu da beni strese sokuyor.

"Son zamanlarda Queenie ile çok vakit geçiriyorsun."

"Evet, efendim, arkadaş olarak, efendim."

"Evet, biliyorum. Bu konuda oldukça kararlı." Nefesini dışarı üflüyor.

"Biraz huzursuz bir ruhu var."

"Hepimiz olabiliriz."

"Mmm." Başını sallıyor. "Ayrıca oldukça düşüncesiz olabiliyor."

"Anladığımdan emin değilim." Elbette, birlikte vakit geçirmeye başladığımızdan beri aramızdaki gerilimin kararlılığımızı test ettiği birkaç kez oldu. Ama dürtüsellik konusunda Queenie'den çok benim çizgiye yaklaştığımı hissediyorum.

Jake sanki bir şeyi tartışıyormuş gibi alt dudağını çiğniyor. "Senden bir iyilik isteyeceğim."

"Tabii ki. Ne yapabilirim ki?"

"Eminim Queenie size takımla birlikte seyahat edeceğini ."

"Evet, bundan bahsetmişti."

"Benim için ona göz kulak olmanı isteyebilir miyim? Onu boğmak istemiyorum ve onun bir yetişkin olduğunu biliyorum ama takım arkadaşlarından bazıları tatlı dilli..." Orada asılı kalmasına izin verdi.

"Anlıyorum, efendim."

Sırtımı sıvazlıyor, gülümsemesinde rahatlama var. "Teşekkürler, King. Küçük kızıma göz kulak olacağın konusunda sana güvenebileceğimi biliyordum."

Küçük kıızıyla zaten çıplak olmasaydım bu istek hakkında çok daha iyi hissederdim, ama takım arkadaşlarımdan geri kalanını ondan uzak tuttuğum için çok mutluyum.

Kısa sohbetimiz Jake ve benim uçağa en son bineceğimiz anlamına geliyor.

Queenie uçağın ön tarafında, koridordaki koltukta oturmuş, dizüstü bilgisayarını açmış ve bir şeyler yazıyor. Yanındaki sırada Alex ve Rook derin bir sohbe dalmışlar. Queenie uçağa bindiğimizde dizüstü bilgisayarından başını kaldırıp bana küçük bir gülümseme veriyor, sonra yanındaki koltuktan postacı çantasını alıyor. Jake'e ait olduğunu anlıyorum. Uçağın arka tarafında Bishop'ı görüyorum ve koridorda ona doğru ilerliyorum.

"İstersen cam kenarındaki koltuğa oturabilirsin," diyorum Bishop'a, beni içeri almak için yerinden kalkmak üzere hamle yaptığında.

Yüzünü buruşturdu. "Koridor koltuğundan nefret ediyorsun."

"Benim için fark etmez. Dönüş yolunda pencereden girerim."

"bilir." Kenara kayıyor. Queenie'yle uçağın karşı tarafındayız, bu da kolçağına yaslandığında oldukça iyi bir manzaraya sahip olduğum anlamına geliyor.

Bishop çantasından bir gazete çıkarıyor ve ben de filmlere göz atıyorum. Sayılır. Yarı dikkatimi filmlere, yarı dikkatimi Queenie'ye vermiştim ki yan tarafıma bir dirsek yedim. "Bu ne içindi?"

"Dostum. Bu kadar açık olmayı bırak." "Sen neden bahsediyorsun?"

Bishop önümüzdeki koltuğun arkasını görebilmek için eğiliyor. "Gerçekten mi, King?"

"Bir film arıyorum." Önümdeki ekrana dokunuyorum.

"Hayır, dostum, değilsin. Belki de yaptığın şeyin bu olduğunu düşünmemi istiyorsun ama *daha az* dikkat çekmenin tek yolu uçağın ön tarafına gidip onun kucağına oturman. Dik dik bakmayı kes. Ürkütücü olmanın sınırında."

"Bakmıyorum."

"Evet, dostum, öylesin. Bunu çok yapıyorsun, onu eve bırakmaktan ve onunla takılmaktan bahsetmiyorum bile," diyor sessizce. "İkinizin arasında ne haltlar dönüyor?"

"Aramızda bir şey yok. Biz sadece arkadaşız."

Bana bir bakış attı. "Neden bana yalan söylüyorsun?"

"Şimdilik bu konuyu kapatabilir misin?" Sol tarafıma, takım arkadaşlarımızın oturduğu ve muhtemelen konuşmamızı dinlediği yere bakıyorum.

Diliyle yanağını dürtüyor. "Daha sonra döneceksin. Ama benden başka insanlar fark etmeye başlamadan önce kendini kontrol etmelisin King, eğer henüz fark etmedilerse."

"Doğru. Evet." Uçuşun geri kalanında gözlerimi ekrandan ayırmadım. Çoğunlukla.

◆ ◆ ◆

Birkaç saat sonra otele vardık. Bishop ve ben her zaman aynı odada kalıyoruz, bu yüzden ekibin geri kalanıyla birlikte asansörleri bekliyor ve kendi katlarımıza çıkıyoruz. Yol boyunca Queenie'nin izini , çünkü kısmen Bishop'ın haklı olduğu paranoyasına , özellikle de Jake benden ona dikkat etmemi istediğinden beri.

Odaya çıktığımızda her zaman yaptığım şeyi yapıyorum: bavulumun fermuarını açıyorum ve portatif buhar makinemi buluyorum. Dolaptan askıları almak için arkamı döndüğümde, Bishop kollarını kavuşturmuş önünde duruyordu.

"Oraya girebilir miyim?"

"Sen söyleyene kadar olmaz. Queenie ile aranızda ne haltlar dönüyor?"

Konuşmak için ağzımı açıyorum ve o elini kaldırıyor. "Ve sakın 'Hiçbir şey' deme. Birbirimizi yıllardır tanıyoruz ve senin bir kadını ona yaptığın gibi takip ettiğini hiç görmedim. Stevie bile fark etti ve o genellikle böyle şeyleri daha az umursamazdı."

Boynumun arkasını ovuyorum. "Tamam, . Ama bu ikimizin arasında kalmalı. bize."

"Ben antisosyal biriyim, King. Endişelenmene gerek olmadığına eminim. "Kedim ve belki Stevie dışında kimseye ağzımı açmamı istemem ama o bir kasa."

Başımı sallıyorum ve bir nefes veriyorum. "Hanna'nın aslında benim biyolojik annem olduğunu öğrendiğim zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet, tabii ki. Uygun bir şekilde korktun ve sonra her zaman yaptığın şeyi yaptın: Beş dakika içinde bunu atlattın ve yoluna devam ettin."

"Evet, ama tam olarak öyle olmadı."

"Doğru. Bir bara gittiğini söylemiştin. Arada bir sarhoş olmakta utanılacak bir şey yok, King. Kimse bunu sana karşı kullanmayacak, belki sen hariç." Kollarını açıyor ve duvara yaslanıyor.

"Tek sarhoş olmadım." "Bu da bir suç değil."

"Ve eve yanımda bir kadın getirdim."

"O kadın her ne yapıyorsan tutarlı ve istekli bir katılımcı olduğu sürece - ki öyle olduğunu varsayıyorum, çünkü sen

-Bu da kendini üzmen gereken bir şey değil. Bunun Queenie ile ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"Eve getirdiğim kadın oydu. Ama ertesi sabah ben uyanmadan gitti ve sezonun ilk takım toplantısına kadar onu bir daha görmedim."

Bishop göz kırpmıyor ve tekrar göz kırpmıyor. "Vay anasını. Bana GM'nin kızıyla tek gecelik bir ilişki yaşadığını mı söylüyorsun?"

"Hayır. Yani ... bir bakıma? O gece sadece eğleneceğimiz ve hayatlarımızın berbat olduğunu unutacağımız konusunda anlaşmıştık. Ona numaramı verirdim ama hiç şansım yoktu. Ve seks yapmadık. Pek sayılmaz, en azından."

"Gerçekten nasıl seks yapmazsın? Ya yaparsın ya da yapmazsın, King. Arada gerçek bir şey yok."

"Biraz ıslak sevişme oldu."

Kaşları kalkıyor. "Islak sevişme mi?"

"Kuru kuruya sevişmek gibi ama kıyafetsiz." Ellerimi başımın arkasına bağlayıp biraz daha adımlıyorum. "Bir saniyeliğine kaydım."

"Kaydı mı?"

"İçeri. İçeri girdim. Ama sadece başını." Bu daha önce hiç yapmadığım kadar paylaşımcı. Ama bu Bishop. Çenesini kapalı tutmakta iyidir, çünkü düzenli olarak konuşmaya istekli olduğu tek insan benim.

"Vay canına. beri sadece ucuyla oynamamıştım."

"Bu bir şaka değil, Ship. Ve biz sadece bahşiş için oynamıyorduk. İkimiz de etki altındaydık ve iyi seçimler yapamıyorduk ve kendimizi kaptırdık ama gerçek anlamda seks yapmadık."

"Bunu bana şimdi söylediğine inanamıyorum."

"Bu kişisel değil. Bu tür şeyler hakkında konuşmam."

Yorumu elinin tersiyle iter. "Evet, evet. Biliyorum, sadece ... vay canına. Bu kadar uzun süre buna bağlı kaldığına inanamıyorum. Peki şimdi neler oluyor sana? Onunla vakit geçirdiğine göre hiçbir şey olmadığı açık."

"Onunla çıkmak istediğimi söyledim ama Jake oyuncularla ilişkiye girmesini istemediğini açıkça belirtti, o yüzden dediğim gibi platonik kalacağız."

Bir nefes üflüyor. "Ve bu şekilde kalacağını mı düşünüyorsun?"

"Jake fikrini değiştirmedeği sürece, öyle olmak zorunda. Ayrıca, bugün benden ona göz kulak olmamı istedi."

"Neden senden bunu yapmanı istesin ki?"

"Çünkü birlikte vakit geçiriyoruz ve sanırım bana güveniyor."

Bishop homurdanıyor. "Görünüşe göre bu güven yersiz, ha?"

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Kim olduğunu bilseydim, onu asla yanımda eve getirmezdin. Zaten böyle bir şey yapmam. Burada aklımı başımda tutmaya çalışıyorum ama bu hiç de kolay olmadı."

"Suçlu hissettiğin için mi?"

". Evet, öyle. Hayır. Bilmiyorum."

"Bu evet demek." Bishop odayı geçti ve bir sandalyeye çöktü. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

"İkimiz de alkolün etkisi altındayken rastgele bir kadını eve getirdim. İşler inanılmaz derecede ters gidebilirdi."

Bishop bana bir bakış attı. "King, sen tanıdığım en vicdanlı insansın. Ahlaki pusulan her zaman kuzeyi gösterir. Eminim dört yüz bin kez ona olanlardan rahatsız olup olmadığını sormuşsundur ve ikinizin birbirinizden uzak durmadığınıza bakılırsa, bunun olmaya devam etmesine aldırmayacağını tahmin ediyorum."

"Ama yapamaz."

"Ama öyle olmasını istersiniz."

"Benim ne istediğimin bir önemi yok, çünkü Jake kuralları çoktan koydu."

Bishop başını geriye atar ve gözlerini tavana diker. "Oh, hadi ama, King. Sen bir sorun çözücüsün. Çöz şu lanet sorunu."

Ellerimi havaya kaldırdım. Sinirli bir şekilde. "Tek çözüm ondan uzak durmak ve ben bunu yapamam."

Bishop homurdanıyor. "Onunla çıkmak için izin al." "Ama-"

Bir elini kaldırdı. "Jake'in ne dediğini biliyorum, ama sen tam bir sağlıklı çocuk gibisin. Kızının çıkmasında sakınca görmeyeceği biri varsa o da sensin."

"Aramızda olanları zaten biliyorsa olmaz." Ya da kızıyla ve kızına yapmak istediğim tüm yanlış şeyleri.

Piskopos sırtıyor. "Tüm günahlarınızı ona itiraf etmediğiniz sürece, bence iyi olacaksınız, Kral."

"Evet, doğru." Bunu söylemek onun için kolay. Jessica'yla birlikte olduğumuz onca yıl boyunca onu hiç Queenie'yi istediğim gibi istemedim. Bir süre bunun sebebinin Queenie'nin yasak olması gerektiği için mi yoksa aramızda çılgın bir kimya olduğu için mi olduğunu merak ettim. Ama onunla ne kadar zaman geçirirsem geçireyim, yine de kendime sürekli kontrolde kalmam gerektiğini hatırlatmam gerekiyor.

Konuşma, alarmımın çalmasıyla aniden sona eriyor ve buz zamanımız olduğunu işaret ediyor. Bu, eşyalarımı yerleştirmek için daha sonraya kadar beklemem gerekeceği anlamına geliyor ki bu hiç hoşuma gitmiyor ama başka seçeneğim de yok. Queenie bizimle arenaya gelmiyor. Akşam yemeği için restorana gittiğimizde de yanımızda değil.

Geri döndüğümüzde, Bishop Stevie'yi arayabilmek için odaya çıktı ve ben de takımdaki diğer çocuklarla takıldım, böylece biraz yalnız kalabildi. Jake ve Alex buz saatinden sonra birlikte ortadan kayboldular ve Queenie hâlâ ortalıkta görünmüyor.

Geç bir maçımız olmadığı sürece genellikle saat onda yatakta olurum ve özellikle maçtan önceki gece her zaman sekiz saat uyurum, bu yüzden Bishop'tan izin aldığımda odamıza çıkarım.

Bizim kata geldiğimde tam karşımdaki asansör açılıyor ve Queenie koridora adım atıyor. Üzerinde bir çift parmak arası terlik, yoga pantolonu ve fermuarlı kapüşonlu bir tişört var. Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış, elinde birkaç poşet var ve elinde bir paket servis bardağı tutuyor.

"Hey, uçaktan indiğimizden beri seni görmedim."

"Bir kaç işim vardı." Beni geçmeye çalıştı ama anahtar kartını tutmayı unuttu.

Almak için eğildim ve geri vermeye çalıştığımda gözlerinin kırmızı olduğunu fark ettim. "İyi misin?"

"Ben iyiyim. Sadece sakarım."

Ve görünüşe göre kibirli. "Odanıza bir şey taşımanıza yardım edebilir miyim? Senin de bu katta olduğunu fark etmemiştim." Gerçi bu belki de planlanmıştı, çünkü Jake'le konuşmama göre ona göz kulak olmam gerekiyordu.

"Ben iyiyim. İdare edebilirim ama teşekkürler." Sonunda sesi çatlar ve uzun bir nefes vererek başını öne eğer. "Lütfen, Kingston. Şu anda seninle uğraşamam."

"Benimle anlaşmak mı? Yardım etmeyi teklif ediyorum çünkü taşıyabileceğinden fazlasını taşıyor gibi görünüyorsun," diyorum usulca, neden beni başından savmaya bu kadar niyetli olduğunu anlamaya çalışarak, özellikle de üzgün olduğu belliyken.

Gözleri kapanıyor ve çenesi titriyor. "Özür dilerim. Bir gün oldu; kişisel algılama." Sonra dönüp koridorda ilerliyor ve benimkinin karşısındaki kapıda duruyor.

Anahtar kartını sensöre dokunduruyorum ve yeşil ışık yandığında kolu çevirip Queenie'yi odasına kadar takip ediyorum.

Sadece birkaç saattir burada olmasına rağmen, Seattle'daki evi gibi burası da içinden kasırga geçmiş gibi görünmeyi başarıyor. Bavulu yatağın ortasında açık duruyor, içindekiler yorganın üzerine kusulmuş. Sütyenleri hemen fark ettim. Özellikle pembe dantelli olanı. Vücudundan çıkardığım.

Elindeki poşetleri yere bırakıyor ve paket servis bardağını şifonyerin üzerine koyarak sırtını bana dönüyor. "Yardım ettiğin için teşekkürler. Geç olduğunu ve yarın büyük bir gün olduğunu biliyorum."

Omuzları öne doğru kıvrılıyor ve vücudu duygularını bastırmaya çalışıp başaramıyormuş gibi titriyor. Yıllar boyunca çeşitli nedenlerle çok fazla gözyaşı gördüm: pislik erkek arkadaşlar, başarısız sınavlar, bir büyük ebeveynin ölümü ve annemin durumunda, şimdiye kadar tanıştığım her önemli ve anıtsal dönüm noktası. Gözyaşlarından korkmuyorum.

"Hey." Avucumu hafifçe omzuna koyuyorum.

Beni savmaya çalışıyor. "Lütfen. Bunu görmene gerek yok."

"Queenie." Onu nazikçe arkasını dönmeye zorluyorum. Sonunda döndüğünde, onu kendime doğru çekip kollarımı etrafına doluyorum ve başımı eğerek onu içime çekebiliyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldanıyor göğsüme karşı. "Sana sarılıyorum."

"Neden?"

"Çünkü bir tanesini kullanabilirsin gibi görünüyor."

Sonunda bana karşı gevşiyor ve kolları belimi sararak sırtımın alt kısmında birleşiyor. Nefes verirken titriyor.

"Bugün ne oldu?" "Hiçbir şey. Ben iyiyim."

"Benimle konuşabilirsin." Çenesini hafifçe başparmağımla parmağımın arasına alıp başını yukarı kaldırıyorum. Onu ilk tanıştığımız gece dışında hiç bu kadar üzgün görmemiştim, hatta o zaman bile duygusal olmaktan çok alaycıydı. "Bana neler olduğunu anlat."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor, ben onları fırçalıyorum.

"Lütfen yapma." "Neyi yapmayayım?"

Başını başka yöne çevirir. "Nazik olma. Tatlı olma."

"Hey." Bu sefer başını geriye yatırırken o kadar nazik değilim. "Bak Ben.

" Gözlerini kırıştırarak açıyor ve biraz isteksizce benimkilerle buluşuyor. "Neden benimle konuşmuyorsun?" diye soruyorum.

"Çünkü her şeyin farklı olmasını dilememe neden oluyor." O kadar çok şey var ki

Hem ifadesindeki hem de gözlerindeki kırılganlık beni tereddüte düşürüyor ama Queenie aynı anda hem korunaklı hem güçlü hem de kapalı ve içeri girmenin tek yolu insanları dışarıda tutmak için ördüğü duvarları zorlamak.

"Ne gibi şeyler? Ben buradayım. Beni içeri alın. Bana neler olduğunu anlat ki yardım edebileyim."

Umutsuz, sinirli ve korkmuş görünüyor. "Annem aradı."

"Sanırım bu kötü bir şey." Annesinin onu çocukken terk ettiğini ve aralarındaki ilişkinin hiçbir zaman olumlu olmadığını biliyorum.

"Pek sık konuşmuyoruz." Başını eğiyor. "Los Angeles'ta yaşıyor. Ekibin burada olduğunu ve babam için çalıştığını biliyor. Onu yıllardır görmemiş olmama rağmen uğrayabilmek için hangi otelde kaldığımızı öğrenmeye çalışıyordu. Ona çok meşgul olduğumu ve babamın da öyle olduğunu söyledim, bu da hoşuna gitmedi."

"Kızdı mı?"

Queenie bir omzunu kaldırdı. "Bu öfkeden ziyade onun kinci olmasıyla ilgili."

"Nasıl yani?"

Queenie iç geçiriyor ve gözleri göğsüme odaklanıyor. "Bana babamla aralarının bozulmasının sebebinin ben olduğumu söylemeyi seviyor. Eğer ben

Bu kadar muhtaç olmasaydı, hak ettiği kariyere ve hayata sahip olacaktı, o da öyle, ama ben engel oldum."

"Bunu söylemek korkunç bir şey."

"Ona göre bu doğru. Ve belki de bazı açılardan haklı. Birlikte olmamalarının sebebi benim. Annem hamile olduğunu anladığında, sonlandırmak için çok geçti. Beni evlatlık vermek istemiş ama babam bunu birlikte yapabilecekleri konusunda onu ikna etmiş. Yine de anne olmayı kaldıramamış. Sanırım kendini kapana kısılmış hissetti, sanki on dokuz yaşında olmanın tüm eğlencesini kaçırıyormuş gibi, bu yüzden onun için çok gerçek olduğunda, ikimizi de terk etti."

Queenie kolumla oynuyor, omuzları çökmüş, gözleri hâlâ göğsümde.

"Bu gerçekten zehirli bir ilişki, bu yüzden ondan uzak durmaya çalışıyorum. Ama tanımadığım bir numaradan aradı ve ben de onunla konuşmaya daldım. Kafamın içine girdi ve sonra büyük bir sarmal oldu. Arayanın o olduğunu anlar anlamaz telefonu kapatmalıydım ama yapmadım ve dışarı çıkıp bir sürü abur cubur aldım çünkü bunlar şüphe ve kendinden nefret içinde debelenmek için iyi bir yem."

"Bununla uğraşmak zorunda kaldığınız için üzgünüm."

"Onunla ne zaman konuşsam böyle oluyor. Bir gün farklı olacağını umuyorum ama asla olmuyor. Deliliğin tanımı nedir? Aynı şeyi tekrar tekrar yapıp farklı bir sonuç beklemek mi?" Bir nefes verdi ve göğsüme vurdu. "Ve şimdi ne kadar dağınık olduğumu biliyorsun."

"Dağınık değilsin Queenie."

"Ben babamın kişisel asistanıyım ve onun havuz evinde yaşıyorum. O benim yaşımıdayken dört yaşında bir çocuğu tek başına büyütüyordu."

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Bu elmalarla portakalları karşılaştırmak gibi bir şey."

"Etrafım her gün son derece azimli, delicesine başarılı insanlarla dolu. Bana kendini başarısız biri gibi hissetmeyeceğini söyle."

"Kendinizi babanızla ya da takımdaki herhangi biriyle kıyaslayamazsınız. Bunu yapmamanın zor olduğunu anlıyorum, özellikle de destekleyici ve cesaretlendirici olması gereken biri size tam tersini söylüyorsa. Sadece sizi neyin mutlu edeceğine odaklanmalısınız."

"Beni mutlu eden şeyler pek de kazançlı değil."

"Para hayatı kolaylaştırabilir ama mutluluk anlamına gelmez Queenie."

"Kimsenin yükü olmak istemiyorum." Başını birkaç kez göğsüne vurdu. "Özür dilerim. Bu gece moralim bozuk. Bu uğraşman gereken bir şey değil, özellikle de yarın ilk gösteri maçın varken."

Daha az ilgili olsaydım, dışarı çıkardım ama bu kadını ve GM'nin kızıyla ilişkiye girmenin getirebileceği tüm sorunları istiyorum. Yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Keşke kendini benim gözlerimden görebilseydin Queenie. O zaman gerçekten ne kadar inanılmaz olduğun hakkında bir fikrin olabilirdi."

Bakışlarımız kilitlenip kalıyor. Nedense aklıma on birinci sınıftaki İngilizce dersim geliyor, Shakespeare'i çalıştığımız ve karakterlerin mizahtan bahsettiği ve öğretmenimin fiziksel kimyayı insanların gözlerinden çıkan lazer ışınlarına benzettiği bir ders.

Ve her şey birden anlam kazanıyor. Çünkü Queenie ve ben ne zaman bağlantı kursak, sanki aramızdan bir enerji geçiyor, bizi sürekli birbirimize çeken, ona teslim olmamayı imkansız kılan türden bir enerji. Ben de kendimi tam olarak bunu yaparken buluyorum. "İkimiz için de daha kolay olacak olsa bile senden uzak duramamamın bir nedeni var." Eğiliyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

"Muhtemelen çılgın sakso becerilerimdendir."

"Bu sadece bir bonus." Ağzının açık olmasından yararlanarak içini okşuyorum.

Dürüst olmak gerekirse, çekime karşı savaşmaya devam edemeyecek kadar yorgunum, bu yüzden kendimiz için çizdiğimiz çizgilerin içinde kalmak yerine, onları çiğniyorum. Dillerimizi birbirimizin ağzına soktuğumuz her seferde olduğu gibi, bu da hızla tırmanıyor.

"Bunu gerçekten platonik tutmaya çalıştım." Boynunun kenarından öpüyorum, kulağının arkasındaki hassas noktayı bulup dişlerimle sıyrıyorum.

"Biliyorum. Bir süredir iyi gidiyorduk. Balta fırlatma olayı benim için neredeyse bir kırılma noktasıydı." Gömleğimi pantolonumun arkasından çekip çıkarıyor ve sıcak avucunu sırtımda gezdiriyor.

"Tanrım, ellerinizin üzerimde olmasına bayılıyorum." Kulak memesini ısıırıyorum, sonra çenesinin kenarında ilerlemeye başlıyorum. "Balta fırlatma neden neredeyse bir devrilme noktasıydı?"

Queenie başını yana eğerek boynuna daha fazla erişmemi sağlıyor. "Çok düzgün görünüyordun, sanki işinmiş gibi balta fırlatıyordun, beni yaraladın. Sertleşmen omurgama değdi. Tüm o dokunuşlar."

Ona bakabilmek için geri çekiliyorum. "Durmamı ister misin?"

"Hayır. Kesinlikle durma. Ve eğer yüzde yüz dürüst olursam, yüz dudaklarının vajina dudaklarımla öpüşmesini de çok isterim."

Gözlerimi kapatıyorum, çünkü onun yüz ifadesini görmek ve bu sözleri duymak kendimi kontrol etmeme hiç yardımcı olmuyor. "Bekle. Bence kendimizi kaptırmadan önce bunu çözmemiz gerekiyor."

Queenie nefesini dışarı üflüyor. "Neyi ?"

"Aramızda neler olduğunu."

"Bence bu çok açık. Ben üzgündüm; sen beni teselli ettin. Aramızda bir kimya var ve buna göre hareket ediyoruz."

"Ama bundan daha fazlası var."

Queenie gözlerini devirir. "Mavi taşaklardan gerçekten hoşlanıyor olmalısın, Kral. Psikanaliz yapmadan spontane davranıp birbirimizi becersek olmaz mı? Şimdi kendimizi kaptıralım, sonra konuşuruz." Tırnaklarını karın kaslarımda gezdiriyor.

"Seninle çıkmak istiyorum," diye inliyorum.

Bu sefer geri çekilen o oluyor. "Bunu zaten konuşmuştuk ve neden şu anda olamayacağını da."

"Seni yemeğe çıkarmak, sinemaya gitmek ve seninle takılmak istiyorum."

"Filmler dışında bunu zaten yapıyoruz. Onun yerine balta fırlatıyoruz."

"Ama sana iyi geceler öpücüğü veremiyorum. Ya da yanında uyurum."

"Ama sana iyi geceler öpücüğü veremiyorum. saklamam gereken bir sır olmanı istiyorum."

"Sanırım babamı seninle çıkmamın sorun olmayacağına ikna etmen gerekecek." Boynumun arkasından çekiştiriyor. "Bu konuşmayı biraz oyalandıktan sonra bitirelim."

Dudaklarımızı tekrar birleştirmesine izin veriyorum ve bir süre uzun, yavaş bir öpücüğün içinde kayboluyorum. Bir şekilde kendimizi yatakta buluyoruz ve gömleğim yere atılıyor. Kıyafetler çıkmaya başladığında, işler sıcaktan çılgınlığa dönüşüyor ve bunu konuşmakla ilgili tüm düşüncelerim yok oluyor.

Tıpkı evime geldiği zamanki gibi, Queenie beni ağzına alırken yüzüme oturarak çıplak kalıyoruz. Oral seksin hiç bu kadar şaşırtıcı olduğunu hatırlamıyorum - ne veren ne de alan

ama tam olarak bu pozisyonda ya da karşılıklı hazza izin veren herhangi bir varyasyonda saatler geçirebilirim.

Ne yazık ki bir süre sonra konsantre olmak zorlaşmaya başlıyor çünkü göğsüm, yüzüm ve midem kaşınmaya başlıyor. Ağzının hissine, onu her doğru şekilde yaladığımda ereksiyonuma karşı inlemelerinin titreşimine, dilimin üzerinde ne kadar yumuşak olduğuna ve tadının ne kadar güzel olduğuna yeniden odaklanıyorum. Rahatsız edici kaşıntı ne kadar dikkat dağıtıcı olsa da, sonunda onu yakında boşalacağım konusunda uyarıyorum. Yer değiştirirken neredeyse kafama diz çöküyordu.

"Hey, seninle işim bitmedi!" Fazla uzaklaşmadan ayak bileğini yakalamaya çalışıyorum ama birdenbire bana ne yaptığını mükemmel bir şekilde görebiliyorum. Kalçalarımın arasına uzanmış, parmakları ereksiyonumun dibine sarılmış, dudakları başını örtmüş, emerken yanakları çukurlaşmış halini görünce inliyorum. "Bu halinle ahlaksızca göz kamaştırıyorsun."

Bir an durdu, dili sırtın etrafında dönüyor, eli aşağı yukarı hareket ediyordu. "Ağzının sikiyle dolu olması hoşuna gidiyor mu Kingston?" Dudakları tekrar başını örtüyor ve tekrar aşağı kayıyor.

"Hiçbir fikrin yok." Kendimi bir dirseğimin üzerinde destekliyorum, böylece alt dudağının şaftımın tabanıyla buluştuğu yeri başparmağımla sıyrabiliyorum ve sonra başın arkaya çarptığını hissettiğimde boğazı boyunca. Medeni ve saygılı kalmaya çalışıyorum ama böyle şeyler söyleyip ardından ereksiyonumun tamamını boğazına kadar soktuğunda işim zorlaşıyor. "Hepinizin içinde böyle olmak istiyorum."

BÖLÜM 11

ACELECI GÖRÜNÜYOR

Queenie

Kingston'ın sürekli yorum yapmasının mutlak bir tahrik olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum. Ve hiç gerçekten ve gerçekten kirli bir şey söylemiyor. Daha çok konuşmaya devam ediyor ve çoğunlukla PG ifadeleri şeklinde övgüler sunuyor.

Ereksiyonunun etrafında mırıldanıyorum, aslında hepsini almaya kararlıyım, çünkü onu kaybetmesini dinlemek en sevdiğim şeylerden biri haline geliyor. Parmak uçları çenemin altındaki yumuşak, hassas yerde geziniyor ve onaylarcasına homurdanıyor.

"Daha fazla tutamam Queenie," diye uyarıyor.

Başparmağımı taşaklarının altındaki noktaya bastırıyorum ve parmakları saçlarıma kayıyor, sonunda bırakırken telleri kavramak için kıvrılıyor. Yüz ifadesi hem açlığı hem de memnuniyeti yansıtıyor.

Her zaman bir oral hayranı olmuştumdur: tabii ki ne yaptığını bilen biriyle almak harikadır. Ama Kingston'la birlikte vermeyi sevdiğimi fark ettim, belki de kendini çok kaptırdığı ve alırken vermeyi sevdiği içindir. Her zaman bunun çok fazla dikkat dağıtıcı olacağını düşünmüştüm, ama odak noktamı bölmek zorunda kalmayı hiç umursamadığımı fark ediyorum.

Tükendiğinde, iç çekerek yatağa uzanıyor. "Ağzın muhteşem, Queenie."

"Seninki de öyle." Yanına uzandım. Öpüşürken ellerim saçlarına girdiği için saçları darmadağın olmuş, yüzü kızarmış,

ve ağır ağır nefes alıyor. "Tekrar sertleşmeden önce odanızda prezervatif olup olmadığını kontrol etmek ister misiniz?"

Bana yan gözle bakıyor. "Ciddi misin?"

"İğneyi anladım ama izci çocuk gibi daha güvenli olmak istersin diye düşündüm. Beş dakika içinde sertleşeceksin; olası tüm senaryolara hazırlıklı olsan iyi olur, sence de öyle değil mi?"

Alt dudağını ovuşturuyor ve uzun bir nefes veriyor. "Önce babanla konuşmak istiyorum."

"Neden? Benimle seks yapmak için ondan izin isteyecek değilsin ya."

"Şey, hayır, ama en azından seninle çıkmak için onun rızasını almak isterim." Avucunu göğsünde gezdiriyor ve tekrar yukarı kaldırıyor.

"Ah. Doğru." Sanırım babamı onunla ilişkiye girmemin sorun olmayacağına ikna etme konusunda beni ciddiye alıyor. "Ama bunun seks yapmamızla ne ilgisi var anlamıyorum."

"Önce seni yemeğe çıkarmak istiyorum."

"Oda servisi sipariş etsek nasıl olur?"

"Demek istediğim, seni evinden alıp çiçek ve çikolata getireceğim uygun bir randevuya götürmek istiyorum. Sonra da seni güzel bir akşam yemeğine çıkaracağım."

"Bu gece bunu yapmak için biraz geç, sence de öyle değil mi?" Komodinin üzerindeki saate bakıyorum. Saat on olmuş bile. Bir akşam yemeği randevusu için çok geç.

Ağzının kenarına bir sırıtış yerleşiyor ve boynunu kaşıyor. "Bu öyle."

"Yani bu, bu gece benimle seks yapmak istemediğin anlamına mı geliyor?"

Tekrar sertleşmeye başladı bile. Yarı yumuşak penisini dürtüyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Işıktan mı yoksa başka bir şeyden mi emin değilim ama biraz kırmızı ve tümsekli görünüyor.

"Hayır. Yani, evet, tabii ki. Senin içinde olmayı bir sonraki nefesimden daha çok istiyorum." Parmak uçlarıyla yanağımı okşuyor. "Ama her şeyi doğru sırayla yapmak istiyorum ve şimdiye kadar her şey çok ters gitti. Çaba göstermeme izin ver Queenie. Sana buna değdiğini göstermek istiyorum."

"Böyle söyleyince ..." Bir dirseğimin üzerinde doğruluyorum, bir tur ıslak Slip 'N Slide için pazarlık yapmaya hazırım, ama göğsünde ve karnında beliren lekeli kırmızı lekeler dikkatimi dağıtıyor. "Bu normal mi?"

Şu anda çoğunlukla erekte olmuş, sıcak pembe aletin hemen yanında duran elime bakıyor. "Seksten bahsediyoruz ve sen çıplaksın, koklayabildiğim ve tadabildiğim tek şey sensin, yani evet, sertleşmen normal."

"Hayır, bunu kastediyorum." Göbeğinin altındaki kabarık kırmızı yaralardan birini dürtüyorum ve göğsüne, göğüs uçlarına, boynuna ve ağzına kadar uzanan görsel izi takip ediyorum. Aslında her geçen saniye daha da kötüleştiğini görebiliyorum. "Alerjik bir reaksiyon mu geçiriyorsun? Aman Tanrım, *bana* alerjin mi var?"

"Ne? Oh kahretsin!" King telaşla ayağa kalkar ve elini göğüs kaslarında gezdirir.

"Herhangi bir alerjiniz var mı?"

"Sadece çilek. Onları yer ya da dokunursam kurdeşen döküyorum."

İkimiz de odanın diğer tarafındaki masanın üzerinde duran paket servis bardağına bakıyoruz. Elimi ağzıma götürüyorum. "Tanrım, az önce çilekli milkshake içtim. Ne yapmalıyım?"

"Bir antihistamine ihtiyacım var. Ve biraz kortizon kremi ve muhtemelen biraz EMLA kremi." King yataktan yuvarlanırken yüzünü buruşturuyor ve sikine iyice bakıyor. İyi bir günde oldukça büyüktür ama şu anda şişmiş, kabarmış ve çok yanlış renktedir.

"Antihistaminik ya da başka bir şeyim var mı bilmiyorum." "Odamda biraz var. Antihistaminikler zaten. Ne kadar çabuk ne kadar az tepki vererseniz o kadar az şiddetli olur. Ve duş almam gerek." Boxerını çekiştiriyor ve pantolonunu giymeye çalışırken hoplayıp zıplıyor.

"Çok özür dilerim."

"Bu senin hatan değil. Milkshake'i sormalıydım. Kendimi öpüşmeye o kadar kaptırmışım ki bunu gerçekten düşünemedim."

"Caddenin aşağısında bir CVS var. İhtiyacın olan her şey yoksa her zaman dışarı " Giysilerimi giymek için acele ediyorum.

"Takım doktorunun elinde her zaman malzeme vardır."

"Tamam. Tamam. Bu mantıklı." Yüzü giderek daha da kötüleşiyor. Normalde dolgun olan dudakları sanki kolajen enjeksiyonu yaptırmış gibi şişmiş ve boynunun yarısı kırmızı yaralarla kaplanmış. "Anafilaktik değil, değil mi?"

"Hayır. Sadece kurdeşen. En azından en son reaksiyon gösterdiğimde olan buydu."

"Ne zaman oldu bu?"

"Sanırım ergenlik çağındaydım." King polosunu başına geçirir, çoraplarını ve ayakkabılarını çıkarır ve kapıya doğru ilerler.

"Bir alerjinin zaman içinde kötüleşmesi mümkün mü?" "Olabilir mi?"

Sütyen giyme zahmetine girmiyorum, tişörtümü başımın üzerine çekerek onun gidiyorum. Yapıcı bir şey yapabileceğimden değil ama yüzünün ve ağzının etrafındaki şişliğe bakılırsa onu yalnız bırakmayacağımdan eminim.

Kingston kapıyı açıyor ama beklediğim gibi koridora koşmuyor, ben de bir oof sesiyle sırtına çarpıyorum. "Ne bekliyorsunuz? Ölmeden önce bunu kontrol altına almamız gerek-"

"Oh, merhaba, efendim!" diye neredeyse bağıyor.

"King? Bu saatte kızımın odasında ne yapıyorsun? Ve yüzüne ne oldu?"

Kahretsin. Tabii ki babam uğramak için tam da bu anı seçmek zorunda. Kingston'ın yanından geçiyorum ve meme uçlarım koluna değiyor, özellikle de koridordaki klima patlamasıyla daha da dikleşiyorlar. Onları örtmek için kollarımı kavuşturuyorum. "Alerjik bir reaksiyon geçiriyor. Antihistamine ihtiyacı var."

"Neye karşı bir tepki?"

"Çileklere alerjim var, efendim."

"Kahretsin. Aynen öyle. çilek olan ne yedin?" "Ben bir şey yemedim efendim. Queenie çilekli shake içti."

Kaşları çatılır. "Tanrım. Bu bir sarsıntıdan mı?"

Kingston'ın kendi iyiliği için ya da benim iyiliğim için fazla dürüst olması. "Soruları sonra sorabilir misin baba? Bence bir sorun haline gelmeden önce King'e şişlik için bir şeyler almalıyız."

"Evet. Evet. Takım doktorunu arayayım." Babam telefonunu çıkarıp birkaç tuşa basıyor ve kulağına götürüp onu takip etmemizi işaret ediyor.

İkimiz de ayakkabı giymiyoruz. "Bir şey almak için CVS'ye gitmem gerekirse diye çantamı alayım." King'in arkasına saklanıyorum, parmak arası terliklerimi giyiyorum, çantamı ve onun elbise ayakkabılarını alıyorum ve onlarla koridorda asansörlerin yanında buluşuyorum. King'e ayakkabılarını uzatıyorum, çünkü gerçekten başka bir seçenek yok.

"Sadece birkaç kat aşağı inmemiz gerekiyor. İyi misin, King? Milkshake için oldukça kötü bir tepki." Kingston ayaklarını ayakkabılarının içine sokarken babam kaşlarını çatıyor. Normalde dalga geçeceğim mokasen ayakkabılar, ama nedense King'de işe yarıyor.

King'in yüzünü daha yakından incelerken babamın kaşlarındaki kırıksıklık derinleşiyor. Normalde düzgün olan saçları darmadağın. Çünkü ellerim içindeydi. Ve çok fazla seks kokuyor olma ihtimalimiz de var.

Asansör çalıyor ve babam şüpheci bakışlarını bana çeviriyor. "Bundan sonrasını ben hallederim, tatlım. Odana geri dönebilirsin."

"Ama-"

"Sorun değil. Geç oldu ve biraz dinlenmelisin. Yardımın için teşekkürler Queenie. Yarın görüşürüz." King bana hafif gergin bir gülümseme veriyor ve babamı asansöre kadar takip ediyor.

Umarım King sabaha hayatta olur.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

LÜTFEN BENİ HADİM ETMEYİN.

Kingston

Asansörün kapıları kapanırken yutkunmam duyulabiliyor. Jake parmaklıklara yaslanıp kollarını kavuşturuyor.

Üzerimde Queenie'nin kokusunu alabiliyorum: sadece parfümünün hafif bir izi değil, aynı zamanda ve çok daha keskin bir şekilde, tamamen ona özgü *özel* kokusu, çünkü hala yüzümün her yerinde. Yansımama bakıyorum, şişmiş dudaklarıma, çeneme ve dağınık saçlarıma iyice bakıyorum. Çabucak toparlamaya çalışıyorum ama sonra Jake'in beni izlediğini fark ediyorum, bu yüzden ellerimi önümde kenetliyorum.

"Efendim, ben-"

Asansörün sesi duyuldu ve kapılar açıldı. Otuzlu yaşlarının ortalarında bir çift biniyor ve başka bir şey söylememi engelliyor. Dürüst olmak gerekirse ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Açıkçası Jake'le Queenie'yle olan ilişkim hakkında konuşmayı planlamıştım ama bunu onunla üçüncü aşamaya geçmenin neden olduğu alerjik bir reaksiyon geçirirken yapacağımı tahmin etmemiştim.

Bir sonraki durakta iniyoruz ve sessizce Jake'i doktorun odasına kadar takip ediyorum. Bill zaten bizi bekliyordu, malzeme çantası sehpanın üzerinde duruyordu.

Beni görür görmez yüzünü buruşturdu. "Oh, adamım, bu müthiş bir tepki. Bunlar kurdeşen mi? Kaşındırmıyor mu?"

"Evet ve evet," diyorum başımı sallayarak. Kaşıntının en kötüsü belimin altında. Aslında ne kadar rahatsız olduğumu düşününce, şu anda oranın nasıl görünebileceği konusunda gerginim.

Bill bizi içeri buyur etti, kanepeye oturmamı işaret etti ve yüzümü inceleyip ağzımın içine bakmaya başladı. "Tamam, dilinde şişme yok, yani bu olumlu. Anafilaktik değil, ama sanırım seni tekrar test ettirmeliyiz, çünkü bu oldukça şiddetli bir reaksiyon gibi görünüyor." Çenemi tutuyor ve başımı bir o yana bir bu yana çeviriyor. "Demek bu çilekten oldu, ha? Ne yaptın, yüzüne mi sürdün? Boynunda da var." Gömleğimin yakasını çekiştiriyor. "Ne kadar aşağıya iniyor, King?"

"Ben, uh ... ben ... çok ileri gitmiyorum," diye kekeliyorum ve sonra beni gerçekten öldürecekmiş gibi görünen Jake'e bakıyorum.

Şifonyerin kenarını itiyor. "Bunu ikinizin halletmesine izin vereceğim. King, kendi odana önce benim odama uğramanı istiyorum. Queenie'nin hemen yanında, koridorun karşısındayım."

"Evet, efendim."

"Beklemek istemediğine emin misin? Ona bir iğne ve biraz krema vereceğim ve gitmeye hazır olacak."

"Eminim." Jake sertçe başını sallar ve gider.

Kapı kapandığında Bill, "Keyfi yerinde değil," diye mırıldandı. "Eminim sadece yorgundur."

Bill bir ses çıkardı ve koluma bir iğne batırdı. Sonra kurdeşen ve şişliklerin geçmesi için bana kaşıntı önleyici ve kortizonlu krem verdi. "Seattle'a döndüğümüzde sana yeni alerji testleri yaptıracağım ve her ihtimale karşı yanında bir EpiPen taşımamıza gerek olmadığından emin olacağım."

"Tamam, teşekkürler efendim." Koltuktan kalkıp bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Kapıya yönelirken saçlarımı biraz daha düzeltmeye çalışıyorum.

"Ve bir dahaki sefere, kiminle arkadaş olacaksan önceden çilek yememesini söyle. Bu seni bir sürü rahatsızlıktan kurtaracaktır."

"Ben-"

Bill beni durdurmak için elini kaldırdı. Sanki bu cümleyi yalan söylemeden tamamlayabilecekmişim gibi. "Biraz dinlen ve beladan uzak dur, King."

Asansöre binip katıma çıkarken Queenie'den gelen mesajlar beni bekliyor. Nasıl olduğumu öğrenmek istiyor ve işim biter bitmez mesaj atmamı rica ediyor. Başka bir şey yapmadan önce babasıyla konuşmam gerektiği için bunu beklemeye alıyorum.

Jake'i odasında ziyaret etmeden önce odama uğrayıp çilek kalıntılarından ve Queenie'nin kokusundan hızlıca arınmanın iyi bir fikir olduğuna karar veriyorum. Koridorun karşısındaki kapı açıldığında anahtar kartımı sensörün üzerine koymuştum. Queenie'nin yanında olduğu konusunda yalan söylemiyordu ve pek de etkilenmiş görünmüyordu.

"Bir şey unutmuyor musun?" Jake kapı pervazına yaslanır. "Yüzümü yıkamam ve şu kremden sürmem gerekiyordu ama bekleyebilir." Çaresizce kaşınmayı ve rahatsızlığı yatıştırmak istiyorum, ama Jake'in ne kadar mutsuz görüldüğüne bakılırsa, kurşunu ısırmanın daha iyi bir fikir olacağını düşünüyorum. Umarım gerçek anlamda olmaz. Kremi pantolonumun cebine koyuyorum ve Jake'e doğru bir adım atıyorum.

Kenara çekiliyor ve odasına girmeme izin veriyor. Bitişikteki odanın kapısını fark ediyorum. Müziğin alçak tonu diğer taraftan geliyor. Queenie'nin muhtemelen şu anda olduğu yerden.

Kapı arkamdan çarparak kapandı. Acaba MMA dövüşçüleri üstün bir rakiple ringe çıktıklarında böyle mi hissediyorlar?

Jake odayı geçti ve buzdolabından bir şişe viski aldı. Kapağını çıkarıp kendine bir bardak dolduruyor ama bana ikram etmiyor. Büyük bir yudum alıyor. Sonra uzun bir süre duvara bakıyor ve sonunda bana doğru bakıyor. "Senden Queenie'ye göz kulak olmanı istemiştin."

"Evet, efendim, yaptınız."

"Onun iyiliği için sana güvendim."

"Evet, efendim, yaptınız." Şu anda karnımı kaşımayı o kadar çok istiyorum ki.

Viskisinden bir yudum daha alıyor ve o tadı hatırlayınca yüzümü buruşturuyorum. Viskiye gerçekten sevmiyorum. "Görünüşe göre bu güven yersizmiş."

"Aksine, öyle olduğuna inanmıyorum."

Gözleri şüpheyile kısıldı. "Ben aptal değilim. Ne haltlar biliyorum. Kendine bir bak." Elini uzattı. "Darmadağınıksın. Seni kaç kere derli toplu gördüm biliyor musun? Hiç görmedim. Şimdiye kadar. Kızımı tanıyorum ve onun insanlar üzerinde nasıl bir etki yaratabileceğini çok iyi biliyorum. Onu asistanım olarak işe almak bir hataydı." Odayı adımıyor. "Daha iyi bilmeliydim."

"Tüm saygımla söylüyorum, katılmıyorum. Queenie olağanüstü bir kadın ve asistanınız olarak harika bir iş çıkarıyor. Bu iş tutkuyla bağlı olduğu bir iş olmasa da, her fırsatta elinden gelenin fazlasını yapıyor. Bu işi sizin yaptığınızı kanıtlamak için elinden geleni yapıyor.

Doğru kararı verdiniz efendim ve böyle hissettiğinizi bilseydi yıkılırdı." Bitişik kapıya doğru bakıyorum. Diğer tarafta hâlâ müzik çalıyor, boğuk ama orada.

Jake bir elini yüzünde gezdirdi. "Demek istediğim bu değildi. Harika bir iş çıkardığını biliyorum. Düşüncesizce hareket ediyor ve kararlarının sonuçlarını her zaman göz önünde bulundurmuyor. Hepsi bu-"

"Onunla çıkmak istiyorum," diye geveledim. Jake'in gözleri büyüdü. ", ne dedin?" "Senin izninle tabii ki."

"Queenie ile çıkmak mı istiyorsun?"

"Evet, efendim." Ses tonunu ya da yüz ifadesini tam olarak anlayamıyorum. "Onunla vakit geçirme şansım oldu ve ona değer veriyorum. Onun benim kız arkadaşım olmasını istiyorum. Yarın senden izin istemeyi planlıyordum ama sonra bu oldu." Yüzümü işaret ediyorum, ki bu muhtemelen iyi bir fikir değil, bu yüzden elimi pantolonumun cebine geri sokuyorum.

"Bunu biliyor mu? Onunla çıkmak istediğini?"

"Evet, efendim, biliyor."

"Peki Queenie bu konuda ne diyecek?"

"Eğer seni buna izin vermen için ikna edebilirim, o da aynı fikirde. Platonik kalmamızda ısrar eden oydu, çünkü seni hayal kırıklığına uğratmak istemedi. Bu akşam olanlar benim hatamdı. Önce seninle konuşmak ama-"

Beni durdurmak için elini kaldırıyor ki bu iyi bir şey çünkü bu cümleyi tamamlamanın iyi bir yolu olduğundan emin değilim. "'Efendim' demeyi bırakıp bana sadece Jake diyebilirsin."

"Elbette, Jake. Özür dilerim."

"Keşke tüm bu iyi adam olayınız saçmalıktan ibaret olsaydı."

"Özür dilerim?" Kızının ona iyi davranmayan ya da iyi olmayan biriyle çıkmasını neden istediğini anlamıyorum.

"Senden hoşlanmasaydım bunun için kıcını takas etmek daha kolay olurdu, Kingston." İç çekti ve çenesini ovuşturdu. "Onun ele avuca sığmaz biri olduğunun farkındasın." Bunu olumsuz anlamda söylediğini sanmıyorum, daha çok bir hevesle bu işe karışmamam için bir uyarı gibi.

"Halledemeyeceğim bir şey yok efendim. . . Yani Jake. Ve ben de onun bu yönünü seviyorum."

Bana yan gözle bakıyor. "Evet, yüzün bana bunu söylüyor."

Kurdeşen dökmeseydim bu konuşma çok daha kolay olurdu. "Öyle demek istemedim-"

Bu yorumu gözlerini devirerek geçiştiriyor. "Kendini açıklamana gerek yok." Bardağının geri kalanını boşaltıyor. "Queenie'yle çıkmak için iznim var."

"Öyle mi?" İçinde bulunduğum durumu ve Jake'in şu anda benden ne kadar etkilenmediğini düşününce şaşırdım.

"Evet. Zaten hayır demenin bir anlamı olduğundan emin değilim." Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Takımda Queenie'nin çıkmasını sorun etmeyeceğim biri varsa o da sensin."

"Teşekkür ederim, Jake. Ona hak ettiği özen ve saygıyla davranacağıma söz veriyorum."

Bana sert bir bakış attı. "Deplasman maçlarına gittiğimizde aynı odayı paylaşamazsın."

"Tabii ki hayır." Özellikle de Queenie'nin odası onunkine bitişikse. Queenie'nin yatakta kendini ifade etmesini takdir ediyorum ve bunu engellememeyi tercih ederim.

"Ve bu bok bir daha olmasa iyi olur." Yüzümü işaret ediyor.

"Anlıyorum. Özür dilerim. Tamamen kazara oldu. Uzun zamandır alerjik bir reaksiyon göstermemiştim."

İçini çeker. "Geç oldu. Sabah erken kalkacaksın."

"Evet, efendim. Anlayışınız için teşekkür ederim." Kapıya doğru yöneldim. "Yatağına git, King. Ve bu gece kızımın evinden uzak dur." "Ben-"

Bir elini kaldırıyor. "Seni başka türlü ikna etmeye çalıştığında bunu hatırla."

"Size söyledim efendim, kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Sen böyle düşünüyorsun. Şimdi git buradan ve biraz uyu."

Jake'in odasından çıkıp koridoru geçerek benim ve Bishop'ın odasına gidiyorum. Tüm bu durumu ona açıklamak için sabırsızlanıyorum, çünkü bu gariplikten eşi benzeri görülmemiş bir keyif alacağını umuyorum.

Koridorun karşısındaki kapı açılıp Queenie kafasını dışarı uzattığında anahtar kartım elimdeydi. "Psst."

Babasının kapalı kapısına baktım ve fısıldadım, "Hey."

"Bu da neydi şimdi?" Başını babasının kapısına doğru eğiyor, tam o sırada kapı açılıyor ve Jake beliriyor.

"Washington'a lise gezisine refakat ettiğim zaman yaptığım gibi kapılarınızı bantla kapattırmayın bana."

"Aman Tanrım, baba. King iyi mi diye bakıyorum." "King iyi."

"Ben iyiyim." Jake ve ben birbirimizi yankıladık.

"Bir dakika konuşabilir miyiz lütfen?" Jake'e bir bakış attı. Sessiz kalıyorum çünkü ortalığı karıştırmak istemiyorum.

İç çekiyor. "Bir dakika. King'in dinlenmeye ihtiyacı var ve benim de bu gece kalp krizi geçirmemem gerekiyor." Odasına geri döner, kapı arkasından sertçe kapanır.

Kapısını ayağıyla açık tutan Queenie koridora çıkıyor, gömleğimin önünü tutuyor ve beni odasına doğru çekiyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Burası lise değil. Koridorda konuşmayacağız." Beni odasına çekti ve kapıyı kapattı. "Yüzün biraz daha iyi görünüyor."

"Doktor bana bir iğne antihistaminik verdi. Yarın büyük ölçüde geçmesi gerekiyor."

"Tamam. Bu çok iyi. Orada ne oldu?" Başını babasının odasına bitişik duvara doğru eğiyor.

"Seninle çıkmak için izin istedim."

"Yaptın mı?" Şaşırmış görünüyor. "Ne dedi?"

"Bizi içinde bulduğu durumdan memnun değildi, ama iyi görünüyor."

"Çünkü senin tertemiz bir izci olduğunu düşünüyor." Utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Külotumu parçalamayı ve amımı dilinle sikmeyi sevdiğinin farkında değil."

"Şşşt! Ya dinliyorsa?"

"O daha iyi bilmeli." Elini göğsümde gezdiriyor. "Göbeğin güneyinde işler nasıl?"

"Duştan sonra etkilenen tüm bölgelerime sürmem gereken kremim var."

Pantolonumun üzerinden elimi tuttu. "Bu konuda yardımcı olamamam çok kötü." "Queenie, lütfen." Elini kendi elimle kapatıyorum.

"Rahatsız edici mi?"

Başımı sallıyorum. Niyetim elini çekip bana bu şekilde dokunmak için iyi bir zaman olmadığını nazikçe hatırlatmaktı ama başparmağıyla çıkıntının üzerine ovuyor ve bu hem rahatlatıcı hem de uyarıcı oluyor.

"Bishop ile aynı odayı paylaşıyorsun, değil mi?"

"Öyleyim."

"Duş aldıktan sonra gizlice buraya gelebilirsin, ben de etkilenen tüm bölgelere krem sürme işini hallederim."

Bitişik kapıya vurulan yumruğun sesiyle ikimiz de sıçırıyoruz. "Dakikanız doldu!" Jake diğer taraftan bağılıyor.

Queenie gözlerini deviriyor ve ağzını açıyor. Ona küstahlık edeceğini biliyorum, çünkü o Queenie ve kendini tutamıyor, bu yüzden bize daha fazla sorun yaratacak bir şey söylemeden önce elimi ağzına kapatıyorum. "Ben çıkıyorum."

Queenie gözlerini bana diyor, belli ki etkilenmemiş ve avucumu ısıtıyor. Ben de bırakıyorum. "Biz on beş yaşında değiliz. Bizler yetişkiniz."

"Yarın bir maçım var ve o senin baban. Beni ne kadar sevdiği ya da izci olduğumu düşünmesi önemli değil; burada seninle yalnız olduğumu ve bilmemeyi tercih edeceği şeyler olduğunu da biliyor. Ayrıca ona geceleri senin odandan uzak duracağıma dair söz verdim."

"Sen ne?"

"Bu konuyu yarın daha detaylı konuşabiliriz. Pazarlık yapacak durumda değilim." Yüzümü gösteriyorum. "Ben gittiğimden beri dişlerini fırçaladın mı?"

"Evet, neden?"

"O milkshake'ten biraz daha içtin mi?" "Hayır, dışarı attım."

"Güzel." Bir kolumu beline doluyorum ve onu öpmek için eğiliyorum. Dudaklarım hâlâ şiş ve yüzümün yarısı yaralarla kaplı olduğu için planım öpüşmeyi iffetli tutmaktı ama o alt dudağımı emiyor ve diliyle içimi okşuyor.

"Tadın hâlâ bana benziyor," diye mırıldanıyor.

"Gitmem gerekiyor." Gitmezsem Jake'in beni gerçekten hadım edebileceğinin, takas ettirebileceğinin ya da Queenie'yle çıkmamam gerektiğine karar farkında olarak öpücükten ayrılıyorum.

Kapıya doğru ilerlerken ve kendimi onun elinden kurtarıırken hiç karşı koymuyor. "Yarın görüşürüz, Kral," diyor yüksek sesle, muhtemelen babasının iyiliği için.

Kapısı kapanıp beni koridorda yalnız bıraktığında bir nefes çekiyorum. Arka cebimden cüzdanımı çıkarıp anahtar kartımı buluyorum ve sensörün üzerine tutuyorum, kolu çevirip Queenie ile arama bir bariyer daha koymadan önce yeşil ışık yanana kadar bekliyorum. Telefonum şimdiden mesajlarla dolup taşıyor ve eminim ki hepsi ondan geliyor. Queenie'ye ulaşmamın hiçbir yolu yok.

Duştan sonra gizlice oraya gitmek. Bu her şeyi berbat etmek için kesin bir yol. Ayrıca, belden aşağısının sürtünmesine yol açabilecek herhangi bir faaliyette bulunmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Kurdeşenleri azdırabilir.

Bishop banyoya en yakın çift kişilik yatakta uzanmış, kanalları çeviriyor. "Dostum, hangi cehennemdeydin? Bir arama ekibi göndermeye hazırdım." Televizyondan başını kaldırıyor ve gözleri kocaman açılıyor. "Peki yüzüne ne oldu senin?"

"Doktorla . Alerjik bir reaksiyon geçirdim."

"Tanrım. Sen iyi misin? Neye tepki verdin sen? Estetik ameliyatın yanlış gitmiş gibi görünüyorsun."

"ilek ve ben iyiyim. Sadece kaşınıyorum ve rahatsızım."

"Bu konuda çok dikkatlisin. Bu nasıl oldu?"

"Uzun hikâye. Duş almam lazım. Birazdan ıkarım." Odayı geçip kendimi banyoya kilitliyorum. Umarım yeterince uzun sürerse bayılır ve hiçbir soruya cevap vermek zorunda kalmam.

Duşu açtım, gömleğimi başımın üzerine çektim ve düzgünce katlayıp makyaj masasının üzerine koydum. Asansörde ve Bill'in odasındaki aynada bir an kendimi gördüm ama yüzümü yakından görmemiştim. Kesinlikle daha iyi günler görmüştüm ve göğsüm, meme uçları ve karnım bir dizi çok belirgin kırmızı yarayla kaplıydı.

Pantolonumun fermuarını açıyorum ve aşağıdaki hasara bakınca yüzüm buruşuyor. Penisim kızgın kırmızı bir renge bürünmüş ve kurdeşenlerle benek benek olmuş. Kesinlikle hoş değil. Kıyafetlerimin geri kalanını çıkarıp duşa giriyorum, sıcaklığı çok sıcak olmayacak ve durumu daha da ktleştirmeyecek şekilde ayarlıyorum. Yüzümü, boynumu, göğsümü ve vücudumu yumuşak bir sabunla yıkarken ekstra dikkatli ve nazik davranıyorum ve çok aşındırıcı olduğu için yüz bezi kullanmıyorum.

Queenie'nin tükürüğünün tüm izlerini temizlediğimden emin olduktan sonra kurulandım ve Bishop'ın sorularından kaçmak için acele ederken yanımda üzerimi değiştirecek şey getirmediğimi fark ettim. Kısa bir süre kirli kıyafetlerimi tekrar giymeyi düşündüm ama bu alerji sorununu daha da ktleştirebilirdi, bu yüzden vazgeçtim. Kremi etkilenen bölgelerin her yerine sürdüm ve banyodan çıkmadan önce birkaç dakika emilmesini bekledim.

Belime bir havlu sarıyorum ve Bishop'un olması için parmaklarımı aprazlıyorum. Belli ki bu gece şans benden yana değil, çünkü banyonun kapısını açtığımda hâlâ uyanık ve tetikte.

Kaşları birbirine çarpıyor. "Ne oluyor lan? Çilek tarlasında penguen kayışı mı yaptın? Bu nasıl oluyor? Ne kadar aşağıya iniyor?" Göğsümü işaret ediyor, havlumun kestiği yere kadar izi takip ederken gözleri daralıyor.

"Karışık bir durum." Lojistik olarak bunu Bishop'tan saklayamam, ama aynı zamanda ayrıntı vermek de istemiyorum, çünkü bu Queenie'ye haksızlık olur. Dolaba geçerken telefonumu yatağın üzerine atıyorum. Kirli giysilerim plastik bir torbaya , böylece başka bir şeyi kirletmiyorlar, askıdan bir tişört çekmeden önce.

"Kalkülüs karmaşıktır. Böyle bir kızarıklığa nasıl yakalandığının olduğucha basit bir açıklaması olmalı." Diliyle yanağını dürtüyor.

"Queenie'ye rastladım."

Bishop yataktan fırlar. "Dur bakalım. *Queenie*'yle mi takılıyordun?"

"Bu tür detayları paylaşmaktan rahatsız olduğumu biliyorsun." Daha önce istediğimden daha fazlasını paylaşmış olmam bunu tekrar yapacağım anlamına gelmiyor. Şifonyere doğru ilerliyorum ve bir çift boxer şort alıyorum. Bol olması muhtemelen daha iyi gibi hissediyorum ve umarım antihistaminik ve krem kombinasyonu belden aşağısını sakinleştirir; aksi takdirde yarın kupa giymek inanılmaz derecede rahatsız edici olacak.

"Dostum, Jake bunu öğrenirse altına sıçacak."

"O zaten biliyor."

Bishop'ın gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi bakıyor. "Kızının seni patlattığını biliyor mu?"

"Bekle, ne? Hayır. Çıktığımızı biliyor." Başımı salladım. "Yani, dediğiniz gibi ondan onunla çıkmak için izin istedim. Bu konuda hiçbir fikri yok.

. . . ne oldu. Yani, sanırım öpüştüğümüzü biliyor ama bunun ötesinde bir şey bilmiyor. Onun ..." olduğunu nereden biliyorsun? Belimin altını gösteriyorum.

Bishop gözlerini devirir. "King, kardeşim, hadi ama. Ağzından aşağıya doğru çok net bir iz var. Birinin senin için diz çöktüğünü anlamak için dahi olmaya gerek yok. Belli ki Jake ne kadar ileri gittiğini görmemiş."

"Hayır. Sadece yüzüm."

"Aletin vücutuna bağlı kalmasını istiyorsan böyle devam et."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

HER ŞEY NEREDEYSE MÜKEMMEL

Queenie

Ertesi sabah erkenden kalktım, dün geceden sonra hazır olmam gerektiğinin farkındaydım. Babam kesinlikle olabileceği kadar üzgün görünmüyor, muhtemelen Kingston kendini tam bir altın çocuk olarak sunduğu için, ki bu doğru, çıplak olduğu ve orgazm alışverişi yapmak istediği zamanlar dışında.

Ne yazık ki Kingston, krem konusunda ona yardım etmeme izin vermek için odama gizlice girmede. Babamın uykusu hafif olduğu için bu muhtemelen en iyisiydi. Ayrıca, Kingston'ın penisi kurdeşenle kaplıyken onu heyecanlandırmak hiç hoş değil.

Sabah ekip için çok yoğun geçiyor, bu yüzden Kingston'ı arada bir görmek dışında pek görüşmüyoruz. Bu durumda protokol konusunda yüzde yüz emin değilim, bu yüzden en iyisinin onun liderlik etmesine izin vermek olduğunu düşündüm. Gösteri maçı için üstlerini değiştirmek üzere soyunma odasına gitmeden hemen önce yaptığı da tam olarak buydu.

Babamın yanında durmuş gelecek haftanın programına bakıyordum ki *erkek arkadaşımın* tanıdık kokusunu içime çektim. Başımı kaldırdığımda onu birkaç adım ötede, gergin, yanakları pembe, yüzü çoğunlukla normale dönmüş bir halde buluyorum. Dudakları dolgun, pelüş haline geri dönmüş ama bir plastik cerrahla kavga etmiş gibi değil.

Başparmaklarını ceplerine sokuyor. "Selam, Jake. Merhaba Queenie."

"Antrenmanda iyi görünüyordun. Maça hazır mısın?"

"Evet, efendim. Teşekkür ederim, efendim." Dikkatini bana çevirdi. Dudağının içini çiğniyor gibi görünüyor. "Maçtan sonra görüşür müyüz?"

"Evet, otel odamdan ya da havuzdan başka gidecek bir yerim yok." Babam durmuş, flört ritüelinin bir benzerini yapmamızı izlerken, bu daha garip olabilir miydi?

Babama bakıyorum, umarım ipucunu alır ve bize birkaç saniye mahremiyet verir ya da her neyse, ama orada öylece duruyor, ya habersiz ya da tüm bu şeyi olması gerekenden milyonlarca kat daha rahatsız edici hale getirdiğinin tamamen farkında.

"Harika. Tamam. Maçtan sonra seni bulurum." Kingston arka arkaya birkaç kez başını sallar, ta ki bir sallanan kafayı taklit ediyormuş gibi görüne kadar.

"Tabii. Buzda iyi şanslar."

"Teşekkürler." Eğildi ve beni yanağımdan öptü. Geri adım attığımda yüzü alev alev yanıyordu. "Bu arada çok güzel görünüyorsun." Babama başıyla selam veriyor ve soyunma odasına giden son çocuklara yetişmek için acele ediyor.

"Bunu çok garip hale getirdiğin için teşekkürler *Jake*."

Kaşlarını çattı. "Artık dün gece nasıl hissettiğimi biliyorsun." "Touché." Buna söyleyebileceğim başka bir şey yok.

İlk periyodun sonunda Seattle 2-0 öndeydi. Kingston yedek kulübesine doğru kayıyor ve kaskını çıkarıyor. En iyi zamanlarında bile iri bir adamdır, ama tüm teçhizatını ekleyince dev gibi oluyor. Ayrıca terli, ki bu iğrenç olmalı, ama nedense saçlarının sıırsıklam ve dağınık olmasını seksi buluyorum. Belki de bunun onun inanılmaz dayanıklılığıyla ilgili olduğunu bildiğim içindir.

"Filede iyi iş çıkardın," diye övüyor babam.

"Teşekkürler. Savunma işimi kolaylaştırmak için çok çalışıyor." Formasının alt kısmını kaldırıyor ve yüzüne damlayan teri silmek için kullanıyor.

Başka bir gün olsa bu tamamen iyi olurdu. Ama çıplak karnının bir şeridini ve onunla birlikte kalan kızarıklığı ortaya çıkarıyor ve gözü üniformasının içinde kayborduğu yere götürüyor. Babam karnına bakıyor, dudakları kaşlarını çatarak aşağıya doğru iniyor. Kingston'a gömleğini çıkarmasını söylemek istiyorum ama yapamıyorum. Ancak Bishop onun koluna vuruyor. King ona "*Ne halt ediyorsun?*" der gibi bakıyor. Bir sürü göz genişlemesi ve sessiz konuşma oluyor.

Babamın ifadesi kelimelerin anlatamayacağı her şeyi anlatıyor. İzlerin nereye gittiği ve dün gece odamda neler olduğu çok açık. Cinayetden hapse girmekle ilgili bir şeyler mırıldandı, arkasını döndü ve uzaklaştı.

Daha sonra, maç sonrası yemek için takımla birlikte arenadan ayrılırken -Seattle 5-1 kazandı- babam yanıma geldi ve mırıldandı, "Bazı temel kurallar koyuyoruz, bilginize."

Yan gözle bakıyorum. "Yirmi dört yaşımdayım."

"Farkındayım. Kingston ne kadar iyi biri olsa da onun hormonlu bir erkek, sizin de hormonlu bir kadın olduğunuzun farkındayım. Maçlar için dinlendirilmesi gerekiyor ve takımla deplasmanda olduğumuzda personelin bir üyesi olduğunuzu ve profesyonel bir şekilde davranmanız gerektiğini aklınızda tutmanız gerekiyor."

"İçinde öpüşmeyeceğiz."

"Bunu biliyorum." Gözlerinin arasındaki boşluğu ovuşturuyor. "Sadece söylüyorum, kalecimi gecenin her saati ayakta tutamazsın."

Dilimi ısırıyorum ve başka tarafa bakıyorum, çünkü sonunda açıkça söylemeden ne söylemeye çalıştığını anladım. "Tamam. Anladım. Anladım. Yani takımla seyahat ederken yatıya kalma partileri yok." Kolunu okşadım. "Merak etme baba. Onu öldürmen için sana bir sebep vermeyeceğim."

"Teşekkürler. Takım için önemli biri."

Takım arkadaşlarının Kingston ve benim çıkmamıza daha fazla tepki göstermesini bekliyorum. Tek gerçek fark, eskiden flört eden erkeklerin artık flört etmiyor olması.

Kingston hakkında öğrendiğim bir başka ilginç şey de, yeşil ışık yakıldığında hemen seksi zamanlara atlayan türden bir adam olmadığı. Aslında, babamla benimle çıkma konusunu konuştuğundan beri işleri iyice yavaşlattı.

Şimdiye kadar dört kez çıktık: beni iki kez yemeğe, bir kez sinemaya götürdü ve bir kez de Stevie ve Bishop ile çifte randevuya çıktık. Yine balta fırlatmaya gittik. Stevie ile takılmak çok eğlenceli ve çok iyi nişan alıyor.

Ne yazık ki, tüm randevulara ve eve dönüşlere rağmen, hiç yatıya kalma olmadı. Ya da ikinci aşamanın ötesinde bir şey. Sakso yok, yüzüne oturmak için davet yok, pantolonuma elini bile sokmadı. Hatta

Meme ucu teması bir tür kazaydı ve sadece birkaç kat kumaş ve dolgulu sütyen üzerinde sessiz bir başparmak fırçasıydı.

Tatlı bir şey. Aynı zamanda gerçekten sinir bozucu.

"Bu akşam için bir planın var mı?" diye soruyor babam arabayı vitese takıp eve doğru giderken.

"Kingston beni yemeğe çıkarmak istiyor." Babam son zamanlarda akşam yemeklerinde daha çok yalnız kaldığı için kendimi biraz suçlu hissediyorum. "Buzluktan senin için bir güveç çıkardım ya da dün akşamdan kalanları yiyebilirsin."

"Bunu yapmana gerek yoktu. Kendi yemeğimi kendim hazırlayabilirim."

"Evet, ama dışarıdan sipariş vereceksin ya da sağlıksız bir şeyler yapacaksın. Bu şekilde, ben seni izlemek için burada olmadığım zamanlarda damarlarını tıkamadığını bileceğim."

"Kırklarımıdayım, seksenlerimde değil; atardamarlarım hakkında endişelenmene gerek yok." Garaj yoluna girdi ve arabayı park etti. "Yarın sabah bir toplantım var, o yüzden saat on bire kadar burada olmana gerek yok." "Programda bir şey gördüğümü hatırlamıyorum. Kaçırdım mı? Bir şey mi? Bunun için bir şey çekmemi ister misiniz?"

Anahtarları kontaktan çıkarır ve kapıyı açar. "Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok. Sözleşme görüşmeleri var ve henüz bu konuda konuşamam."

"Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda. Bu özel bir toplantı ve sen de çok çalışıyorsun, uyumanın senin için sorun olmayacağını düşündüm."

Genelde yedide evden çıkarız ve beşten sonra evde oluruz. Erken kalkmayı sorun etmiyorum ama hafta ortasında uyumak harika olurdu. Ayrıca Seattle'ın yarın akşam maçı yok, sadece antrenmanı var, yani Kingston'ın erken yatmasına gerek yok.

Pek gece kuşu değildir, beni her zaman dokuz kırk beşte eve bırakır, böylece on buçukta yatabilir, ki bu onun için geç bir saattir. Bazı tuhaflikları olan ilginç bir adam, ama onları seviyorum. Ve onu.

"Bana iki kez söylemene gerek yok." Onu yanağından öptüm. "Sağ ol baba. Gelecek hafta bir film gecesi yapacağız. Filmi bile sen seçebilirsin."

"Bu bir randevu." Gülümsüyor ama hüzünlü görünüyor. "Bu gece King'le iyi eğlenceler ve güvende olun."

"Kingston tam anlamıyla güvenliğin kralı. Her seferinde acemi ehliyeti sınavına giriyormuş gibi araba kullanıyor."

"Biliyorum. Seni hak etme şansı olan bir adam varsa, o da odur."

"Konu ben olduğumda at gözlüklerini takıyorsun baba ve bunun için seni seviyorum." Cebimdeki telefonum çalışıyor, sesi *erkek arkadaşımın* bana mesaj attığını söylüyor.

"Ben de seni seviyorum, ufaklık." Eve doğru döndüğünde ve gülümsemesi pencerelerdeki yansımada hüzne dönüştüğünde kalbim sıkışıyor.

Gerçekten bir kız arkadaşına ihtiyacı var.

Telefonumu çantamdan çıkarıp mesajlarımı kontrol ediyorum. Kingston genellikle güzel restoranları tercih eder. Benim şık giyinip güzel görüldüğüm, onun da kravat ve ceket giydiği türden. Genelde polo ceket ve haki pantolon giyer ama takım elbise ceket ve kravatın ona çok yakıştığını düşünüyorum. Aslında hemen hemen her kıyafet onun için uygun.

Ancak, bu gece bu tarihin kontrolünü ele almak istiyorum. Normal sezon çoktan başladı. Kingston deplasman maçlarında bir azizdir. Babama ve onun yan odadaki varlığına duyduğu saygıdan ve işini ciddiye aldığından, gece geç saatlerde odama gizlice girmeye çalışmaz. Ben de buna tamamen katılıyorum çünkü babama ve rolüne ve Kingston'ın maçtan önce dinlenmesi gerektiği gerçeğine de saygı duyuyorum.

Ama sadece ikinci aşamaya geçmekten bıktım, sanki tekrar lisedeymişim gibi. Cinsel açıdan patlayıcı Kingston'ın ortaya çıkıp oynamasını istiyorum. Bunun gerçekleşmesi için onun birkaç damarına basmam ve kararlılığını kırmam gerektiğini anladım.

Kapıdan girer girmez banyoya yöneliyorum ve işimi halledebilmek için soyunuyorum. Kişisel bakım malzemelerimi çıkarırken Kingston'ı aradım.

"Neden şu anda senin güzel yüzüne bakmıyorum?"

"Çünkü senin için hazırlanıyorum ve eski yüzümü görmemeni tercih ederim."

"Zahmetsizce göz kamaştırıyorsun Queenie, için de dışın da."

Midem o çırpınan şeyi yapıyor ve iltifat karşısında sırıtıyorum. "Bu gece saatlerce bana bakacaksın, bu yüzden kaçamak bir hava yaratmaya çalışıyorum."

"Dakikaları sayıyorum." Bu sözler Kingston'dan başka birinin ağzından çıksaydı, kulağa bir replik gibi gelirdi ama böyle şeyler söylediğinde samimi olduğuna inanıyorum. "Rezervasyon yaptırđım

"Saat yedi buçukta sana uzak olmayan bir yerde buluşalım, ama seni daha erken almamı istersen bunu kesinlikle öne çekebilirim."

Saati kontrol ediyorum. Hazırlanmakta acele edersem, planını bozmak için bolca zamanım olacak. "Yedi buçuk mükemmel. Bana yakın olduğuna göre, saat onu on geçe burada olursun, değil mi?"

"Oh, evet, tabii, tamam. Yediyi on geçiyor." Hayal kırıklığına uğramış gibi görünmesine bayılıyorum.

"Harika. Görüşürüz o zaman. Sabırsızlanıyorum!" Öpücük sesi çıkarıyorum ve telefonu kapatmadan önce hoşça kal demesini bekliyorum.

Yirmi dakika sonra yeni duş almış, bakımlı ve etkinliğe uygun giyinmiş durumdayım. Uber yolculuğu yirmi dakikadan az sürüyor, ki bu iyi bir şey, çünkü King erken olmasa da her zaman vaktinde gelir, bu yüzden saat altı kırktan hemen önce kapısına varıyorum, bu da beni almasını atlatmak için bolca zaman demek.

Çıkmaya başladığımızdan beri geçen kısa haftalarda Kingston'ın evine bir daha gitmedim. Çoğunlukla beni evimden alıyor, ama her zaman önce babamla konuşmak için uğruyor, bu da genellikle hokeyle ilgili uzun konuşmalara yol açıyor. Bu çok hoş, ama aynı zamanda Kingston'ın bana resmen kız arkadaşı olmamı teklif ettiğinden beri bizi engellediği anlamına da geliyor.

Bununla işim bitmek üzere.

Kapısı açıldığında verandadaki en üst merdivene çarptım. Güzel bir mahallede büyük bir evde yaşıyor. Aslında, elimizdeki adreslere göre takım arkadaşlarının çoğu bu civarda yaşıyor. Ön sundurma güzel bitkiler, iki sandalye ve küçük bir masa ile dekore edilmiş. Bunların kullanımdan çok dekorasyon amaçlı olduğunu hissediyorum; burası insanların sabahları verandalarında takılıp kahve içtikleri türden bir mahalle değil.

"Hey. Seni gerektiğini sanıyordum."

"Beklediğimden daha erken hazırdım, bu yüzden sana gelebileceğimi düşündüm." Dışarı çıkmak için hamle yapamadan yanından geçip gidiyorum. "Ve akşam yemeği için dışarı çıkma olayını gerçekten hissetmiyorum, bu yüzden rezervasyonu iptal edersen en iyisi olacağını düşünüyorum ve bunun yerine bir gece geçirebiliriz."

"Burayı mı kastediyorsun?" Ellerini ceplerine sokuyor ve gözleri endişeyle etrafta geziniyor.

"Evet, buyurun. Paket sipariş edelim. Yarın on bire kadar işte olmam gerekmiyor ve senin antrenmanın da öğlene kadar yok. Geç saatlere kadar oturup film izleyelim ve kanepene sarılalım." Çırlıçıplak. Fuayeye bir göz attım. Kingston gibi burası da çok düzenli ve bakımlı.

Buraya en son geldiğimde King'le öpüşmekle meşgul olduğum için etrafıma dikkat edememiştım ve sabah sessiz bir çıkış yapmak için acele ediyordum.

Ayakkabılarımı tekmeleyip koridorda ilerliyorum. Duvarlarında birkaç ilginç sanat eseri var. Bir ev dekorasyonu mağazasından alınmış stok resimler değil, muhtemelen yerel birinden alınmış gerçek sanat eserleri. Bu fikir hoşuma gitti.

Yine de devam ediyorum, artık burada ve bir kez daha onun alanında olduğum için kararlıyım. Oturma odasına ulaştığımda elimi deri koltuğun arkasında gezdiriyorum. O geceye dair anılar -şimdiye kadar unuttuğum yeni anılar- su yüzüne çıkıyor.

Koridorda öpüşerek ilerlerken kanepeye çarpmıştık ve ben de kendimi kanepenin arkasına oturmuş, bacaklarımı King'in beline dolamıştım. Ceketimi omuz silkerek çıkardım, kolumun üzerinden attım ve o zaman olduğu gibi şimdi de arkasına zıpladım.

Kingston'ın elleri hâlâ ceplerinde ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor. "Akşam yemeği için dışarı çıkmak istemediğine emin misin? Güzel bir yerdir. Seni daha önce oraya götürmemiştim ve benim favorimdir." Gergin bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor ve ben bacak bacak üstüne atarken bakışları bacaklarıma sabitleniyor.

"Neden benimle yalnız kalmak istemiyorsun?"

Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Seninle yalnız kalmak istemediğinden değil."

"Ama ..."

Dili alt dudağını ıslatmak için dışarı çıkıyor. "Seninle çıkmaya çalışıyorum."

"Son iki haftada dört kez dışarı çıktık ve bu senin çılgın programın ve tüm seyahatlerinle birlikte. Ayrıca birbirimizi hemen hemen her gün görüyoruz. Bence bunların hepsi flört sayılır ve yine de şu anda neden kafesteki bir tavşan gibi görüldüğünü açıklamıyor."

"İyi bir erkek arkadaş olmak istiyorum."

"Sen iyi bir erkek arkadaşsın." O harika bir erkek arkadaş. Şimdiye kadar sahip olduklarımin en iyisi. Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi, gerçekten.

Ayaklarına bakıyor ve kulaklarının ucu kızarıyor. "Seninleyken kendimi kontrol altında tutmaya çalışıyorum ama yalnızken bu çok zor."

"Neden kendini kontrol altında tutmak istiyorsun?"

Bir nefes üflüyor. "Sana vücudundan fazlasını takdir ettiğimi göstermek istiyorum."

"Babamdan benimle çıkmak için izin istemen, beni defalarca yemeğe çıkarman ve gecenin sonunda oral seks beklemeden benim için para harcamanla bu temeli oldukça iyi kapattığını düşünüyorum."

"Bu konu hakkında konuşmasak olmaz mı?" "Ne hakkında?"

Kasıklarını işaret ediyor. Şimdiye kadar dikkat etmemiştim ama artık ediyorum. Kingston sert. Tahmin etmem gerekirse kaya gibi sert, çünkü başındaki çıkıntının ana hatlarını görebiliyorum, pantolonunun içine doğru itiyor.

"Bu konuda konuşmayı bırakmamı istiyor gibi ."

"Şu anda zorlanıyorum ve sen bunu hiç kolaylaştırmıyorsun Queenie." Neredeyse küstahlaştı. Bu da yeni bir şey.

Bunu çenesinin titremesinden ve parmaklarının iki yanında seğirmesinden anlayabiliyorum. Tam uçurumun kenarında ve ben de onu iterek görkemli serbest düşüşünü yaşamaya niyetliyim.

"Bana neyle mücadele ettiğini söyle." Bir parmağımı kıvrarak onu çağırıyorum. "Belki yardım edebilirim."

Ağırlığını ayaktan ayağa kaydırıyor, bir adım öne çıkıyor ve "Kontrol" diye mırıldanıyor.

Çok fazla gülümsememek için yanağımın içini ısıırıyorum. Davranışları için gösterdiği çaba gerçekten takdire şayan. İkinci kalede neden bu kadar uzun süre oyalanmak zorunda hissettiğinden tam olarak emin değilim ama bu sorunu çözebileceğimden eminim.

Tek bir parmağımı kalçamdan yukarı kaydırıp kumaşı kıvrıyorum.

Kingston hareketi takip ediyor. İç çamaşırımın rengini göstermeme bir santim kala duraklıyorum. "Neden kontrolün sende olması gerekiyormuş gibi hissediyorsun?"

Dudaklarını yalıyor, sıcak bakışları benimkilere kayıyor. "Çünkü en son buraya geldiğinde külotunu mahvetmişim."

"Aldırmadım. Ne olur ne olmaz diye bu gece ucuz olanlardan giydim." Fırsatı değerlendiriyorum ve elbisemi başımın üzerinden kaldırıp yere atıyorum. Sütyenim ve külotum ucuzluk kutusundan alınmış dantel ve saten, çünkü geçen seferkinin tekrarlanmasını çok istiyorum. "Benimleyken kontrolünü kaybetmek istiyorsan sorun değil, King. Ben kesinlikle seninle kontrolü kaybetmek istiyorum."

Titrek bir nefes veriyor ve bakışları aç bir şekilde üzerimde geziniyor. Gözlerindeki ateş kıvılcımlanıyor ve alevleniyor. Odanın içinde

Dört uzun adım attı ve önümde aniden durdu. Göğsünden alçak bir inilti yükselirken ellerini yumruk yapıp esnetiyor ve bırakıyor. Hâlâ tasmaını takmak için mücadele ediyor.

Bacaklarımı açıyorum ve ayağımı dizinin arkasına dolayarak onu daha yakına çekiyorum.

Kontrol ipleri gerilmiş, kopmakla tehdit ediyor.

Kalçalarımın arasındaki boşluğa doğru ilerliyor ve eli dışarı fırlayıp ensemdaki saçlara kayarak orada sabitleniyor. Diğer eli çıplak kalçamdan yukarı çıkıp kıcıımı kavlıyor, bacaklarımı beline doladığımda parmak uçları sertçe içeri giriyor. Ereksiyonu karnıma baskı yaptığıında inliyorum.

Başımı geriye doğru eğiyor, dudakları benimkilerden sadece bir nefes uzakta, gözleri ihtiyaç ve şehvetle kararmış. Dili ön dişindeki kusura dokunmak için dışarı çıkıyor. "Karşı konulamayacak kadar baştan çıkarıcısın."

"Direnmeyi bırak."

Teslim olmasını ve beni öpmesini bekliyorum ama bunun yerine başını eğiyor ve burnunun ucunu boğazımın sütunu boyunca sürüklüyor, dudakları kulağımda duraklayana kadar takip ediyor. "Benim için bazı parametreler belirlemeniz gerekebilir kraliçem, böylece burada ne kadar kontrolden çıkabileceğimi bilirim."

Alçak uyarı tonu ve bu yeni sevecenlik karşısında beklentiyle ürperiyorum. "Parametre yok."

Geri çekiliyor, dudakları baştan çıkarıcı bir şekilde yakın. "Hiç mi?"

Çenesinin kenarını ısıyorum, parmakları saçlarımda sıkılaştığında kafatasımın dibindeki hafif sızının ve çekilmenin tadını çıkarıyorum. "Yatak odana geri dönmek için aylardır bekliyordum." Doğruluyorum ve alt dudağını dişliyorum. "İzci çocuğu dolaba kilitle ve tasmanı çıkar, Kral."

BÖLÜM 14

KISIRLAŞTIRILMAMIŞ

Kingston

Çok nadiren kontrolümü kaybederim.

Aslında bu doğru değil.

Queenie'den önce kontrolümü çok nadiren kaybederdim. Şimdi onunla ne zaman yalnız kalsam, bu kelime anlaşılması zor, savunulamaz bir kavram haline geliyor. Özellikle de çıplak olduğumuzda. Randevularımızdan sonra onu evime getirmekten kaçınmamın bir nedeni de bu. da deplasman maçlarında otel odalarımızda onunla vakit geçirmekten. Kız arkadaşşıma ve durumumuza saygılı olmaya çalışıyorum.

Ama bu gece onu buraya geri getirmeyi planladım. Onu alıp, çiçek ve çikolata getirdikten *sonra* -onlar mutfak tezgahımın üzerinde duruyor

-Ve onu güzel bir akşam yemeğine götürdüm.

Çünkü son iki haftadır onu öpmekten başka bir şey yapmadım. Ona dokunmadım, tadına bakmadım, boşalmasını sağlamadım. Ve buzun üzerinde olmadığım zamanlarda tek düşünebildiğim şey bu.

Ergenliğimden beri hiç bu kadar hormonlu olmamıştım. Ve o zamanlar hokeyi hayal kırıklığımlı gidermek için kullanırdım. Queenie söz konusu olduğunda etkisiz bir strateji haline geldi.

Geriye dönüp baktığımda, Queenie'yi ve kendimi her türlü hazdan mahrum bıraktığım iki haftalık kur yapma dönemi muhtemelen en akıllıca hamlem değildi. Ve şimdi dizginlerimi gevşetmem için bana açıkça izin verdi.

Queenie'nin parmak uçları yanağımdan aşağı kayıyor. Bu zararsız temas bile omurgamdan aşağı bir ısı atışı gönderiyor ve ereksiyonumun fermuarımın arkasında seğirmesine neden oluyor. Queenie'nin dudaklarından çıkan küçük bir inilti beni kendime getiriyor.

"Seni yatağa götürüyorum." Kelimelerden çok hırıltı.

İçinden bir ürperti geçiyor ve ben onu kaldırırken ellerini boynumun arkasında kenetliyor. "Tek istediğim bu," diye mırıldanıyor kulağıma, lobunu ısırarak.

"Bence bir öpüşme seansı ve sarılmadan çok daha fazlasını istiyorsun." Onu koridordan aşağı taşıırken yemyeşil poposunu sıkıyorum.

"Bir orgazm inanılmaz hoş olurdu." Dudakları boynumun kenarından ayrılıyor ve ıslak, sıcak dili dışarı fırlıyor, dişleri derime hafifçe bastırıyor.

Kapıyı omuzlayarak açıyorum ve onu yatağa götürüp yeni yıkanmış çarşafların üzerine yatırıyorum. "Sadece bir tane mi?" Arkasından tırmanırken sordum.

Queenie gömleğimi pantolonumdan çekip çıkarıyor ve dizlerinin üzerinde yükseliyor, avuç içlerini karnıma dayayıp gömleğimi yukarı itiyor. Queenie kemerimle uğraşırken gömleğimi başımın üzerinden çekip yere atıyorum. "Buraya son geldiğimde saymayı unutmuştum, bu yüzden beni saymayı unutacak kadar tutarsız hale getirebilirsen, bu mükemmel olur."

"Bunu halledebilirim." Bir elimi ensesindeki saçlara daldırıyorum, parmaklarım saten telleri büküyor ve nazikçe kavıyor. Başını geriye yatırıp dudaklarımı boğazının dibinden çenesine doğru fırçalıyorum, başını yana çevirip ağzını benimkiyle kapatmadan önce usulca ısırıyorum. Elini boxer külotumun içine soktuğunda ve yumuşak, sıcak avucu ereksiyonumu sardığında inliyorum.

Onun hareketlerini taklit ediyorum, bir parmak ucuyla bir meme ucunu sıyrıyorum ve aşağı kayarak saten ve dantel külotuna giriyorum. Kaygan, şişmiş tenini okşuyorum ve dudaklarına karşı mırıldanıyorum, "Benim için çoktan ıslanmışsın."

"Bu sürpriz olmamalı," diye kıkırdıyor Queenie nefes nefese ve girişinin etrafında döndüğümde inliyor.

"Mmm, bu her şeyden çok bir gözlemdi." Tek bir parmağımı içine sokuyorum ve o da inliyor. Öne doğru kıvrılıyorum, ereksiyonumu kavrayışını sıkılaştıran ve ritminin duraklamasına neden olan noktayı buluyorum. Elimi kalçalarının arasından çıkardığımda nefesini içine çekiyor ve öpüşmeyi kesiyor.

"Ne yapıyorsun? Durma," diye sızlanıyor.

Gülme sırası bende. "Merak etmeyin kraliçem, istediğinizi alacaksınız." Parmaklarım hâlâ saçlarında dolaşıyor. Sekse ıslanmış parmağımı alt dudağında gezdiriyorum, sonra da kendi dudağımın arasında emiyorum. "Tadın boşalmaya hazır gibi," diye fısıldıyorum.

"Lütfen, Kral." Ereksiyonumu sıkıyor.

Burnumun ucunu onunkine değdiriyorum ve elimi tekrar külotunun içine sokuyorum. "Hazır ? Boşalmaya hazır mısın?" Bu kez iki parmağımı içeri sokuyorum ve başparmağımla klitorisini okşarken hafif bir nabız hissediyorum. "Sanırım belki de hazırsın."

Parmaklarımı içinde hareket ettirirken yüzünü izliyorum, her kıvrılma ve pompalamada daha yüksek ve daha alçak sesle büyüyen tatlı inlemeler ve inlemelerle büyüleniyorum. Her iki omzumu da kavrayabilmek için ereksiyonumu serbest bırakıyor, kalçalarını döndürürken tırnaklarını batırıyor. "Lütfen sıranın ağzında olduğunu söyle."

"Boşalır boşalmaz dilime binebilirsin," diye onu temin ediyorum.

Görünüşe göre bu söylenmesi gereken doğru şeydi, çünkü parmaklarımın etrafında kenetlendi, vücudu ilk orgazmıyla titriyordu. Bunu atlatmasına bile izin vermedim. Bunun yerine, külotunu bacaklarından aşağıya çekiyorum - yine de onları yok etmiyorum - ve son kez yatağında olduğumuz gibi, uzanıyorum ve yüzüme binmesi için onu hareket ettiriyorum, böylece beni onunkine götürürken ağızla onu tekrar orgazma getirebiliyorum. İki kez daha boşaldığında, onu başını yastıklara yaslayacak şekilde yatırıyorum ve ayrılmış kalçalarının arasına diz çöküyorum. Saçları dağınık ve karışık, dudakları şişmiş, yanakları kızarmış. Gözleri cam gibi ve yumuşak.

Ereksiyonumun başını ıslak, şişmiş seksini kızdırmak için kullanıyorum. "Bana ne istediğini söyle." Şimdi ne olmasını istediğimi biliyorum, ama aynı sayfada olduğumuzdan emin olmak istiyorum.

"Senden daha çok." Bacaklarını uzatıyor ve topuklarını omuzlarıma dayıyor. "Hepinizi."

Sol ayak bileğini öpüyorum ve başını aşağı doğru sürükleyerek girişini dürtüyorum. "Seni doldurmamı ister misin?"

İnliyor ve çarşafları yumrukluyor, ayak parmakları kıvrılıyor.

"Lütfen, evet, Tanrım." Komodinin çekmecesine ulaşabilmek için bacağına kaydırıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Duraksadım. "Prezervatif almalı mıyım?" Bunun neden bir soru olarak ortaya çıktığını bilmiyorum. Kesinlikle yapmam gereken şey bu. En güvenli, en akıllıca seçenek bu.

"Aşı oluyorum. Her üç ayda bir. Güvendeyim." Dudağını ısıırıyor, kararsız. "Endişeleniyorsan çekilebilirsin."

"Seni mahvedeceğim."

"Benim için sakıncası yok. Sonrasında birlikte duş alabiliriz." Bana utangaç bir gülümseme veriyor. "Beni kirlettikten sonra temizleyebilirsin."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Sen benim için gerçekten mükemmelsin, bunu biliyor musun?"

"Benimle dalga geçmeyi bırakıp beni becersen benim için mükemmel olursun."

Ayak parmağıyla boynumun arkasını dürtüyor ve dizleri göğsüne değene kadar beni üstüne çekmesine izin veriyorum. Bacaklarını belime dolanacak şekilde ayarlıyorum ve dudaklarımı çenesinde gezdiriyorum. Kalçalarımı döndürerek tekrar aşağıya kayıyorum. Yine de içeri itmiyorum, onun yerine yumuşak inlemelerinin ve uzuvlarındaki titremenin tadını çıkarıyorum.

"Beni senin yap." Parmak uçlarını yanağımda gezdiriyor. "Tek istediğim bu, sadece senin olmak."

Avucumu boynunun arkasına doğru kıvrıyorum ve onun da yankıladığı alçak bir iniltiyle içeri itiyorum. Çenesi geriye doğru eğiliyor, gözleri yukarı doğru dönüyor ve etrafımda sıkışma hissiyle ürperiyorum.

"Tanrım, Queenie, hemen geliyor musun?"

Tırnakları kollarıma batıyor ve göz kapakları titreyerek açılıyor, puslu bakışları benimkilerle buluşuyor. "İstediğin bu mu?"

Isı damarlarıma çarpıyor ve sadece ... *alma* dürtüsü acı verici bir şekilde keskinleşiyor. "Evet."

"Anlat bana," diye mırıldanıyor.

"Ben içindeyken boşalmanı istiyorum." Alt dudağını emiyorum ve kalçalarımı tekrar yuvarlıyorum. "Her bir orgazmına göz dikmek istiyorum ve seninle işim bittiğinde benim olup olmadığına dair hiçbir soru kalmayacak."

"En gerçekten bir soru var mıydı?" "Benim için değil, hayır."

Çenemin kenarını okşuyor, gözlerinde bir parça kırılganlık var. "Peki sen benim misin?"

Başparmağımı boynunun kenarında gezdiriyorum. "Hepsi senin."

"Güzel." Dudaklarıma gülümseyerek ağzımı doğru çekti. "Şimdi beni istediğin gibi becer."

Kalçalarımı geriye doğru hafifçe çekiyorum, tekrar içine batmadan önce sırtına kadar çekiyorum. İlk birkaç vuruş yavaştı, ama her inilti ve sızlanmayla

Queenie'den *daha sert, daha hızlı* gitmesini, *ona daha fazlasını vermesini, onu tekrar boşaltmasını* rica ediyor, *lanet* olsun, kontrolün son ipleri de kopmakla tehdit ediyor.

"Ben camdan yapılmadım. Beni kıracaksın diye endişelenmeyi bırak." Kıçımı tokatladı.

Tek kolumun üzerinde doğrulup ona bakıyorum, ter şakağımdan yanındaki yastığa damlıyor, tehlikeli bir şekilde yanağına yaklaşıyor. Alnımı çarşaflara silerken hâlâ bir tür ritim tutturmaya çalışarak yana doğru eğiliyorum, sonra yüzünü tekrar görebilmek için yer değiştiriyorum. "Tanrım, Queenie, daha ne kadar zorlamamı istiyorsun?"

"Neden? Yoruldun mu? Sırt üstü yatıp bir süre işi bana mı bırakacaksın?" Meydan okuyan bir kaşını kaldırıyor. "Bir molaya ihtiyacın varsa, benim kişisel pogo çubuğumuşsun gibi horozunun üzerinde zıplamaktan çok mutluyum."

"Dayanıklılığımı mı sorguluyorsun?"

"Belki de birkaç atış yapmalıyız. Geçen sefer çok daha az kısıtlanmıştın," diye kışkırtıyor.

"Geçen sefer değildim." İfademle sert bir hamleyle noktalıyorum.

Queenie inliyor ve kıçımı ikinci kez tokatlıyor. "Tekrar." Ben de öyle yaptım. Ve bu bana bir tokat daha attırdı.

"Kıçımı tokatlamayı kes."

"Yoksa ne olur?" Tekrar yapıyor.

Başımı yavaşça sallıyorum. "Bunu senin istediğini unutma."

Ben ayağa kalkıp topuklarımın üzerine oturup çekilirken gözleri zafer ve şaşkınlık gibi bir şeyle parlıyor.

"Ne-"

Ayak bileklerinden tutup onu yüzüstü çeviriyorum. Bileklerini kavrayıp üzerine uzandığımda ve ellerimizi başının üzerine kaldırdığımda önce çığlık atıyor, sonra da nefesini tutuyor. Ereksiyonum kıçının çatlağı boyunca kayıyor ve tekrar girişine sürtünene kadar pozisyonumu ayarlıyorum. Dudaklarımı yanağının üzerinde gezdiriyorum. "Bu iyi mi?"

"Evet. İyiden de öte." Sesi heyecanla titriyor. "İşte beklediğim şey buydu."

Dudaklarımı şakağına bastırıyorum. "Çok fazla gelirse söyle." "Olmayacak."

Yavaşça giriyorum ve Queenie kalçalarını kaldırıyor, bir iniltiyle poposunu yukarı itiyor. Ve teslim oluyorum, ona doğru ilerlerken ihtiyaç ve arzusun kontrolü ele almasına izin veriyorum. Serbest bırakıyorum

Bilekleri, kan dolaşımını kesiyorum diye korkuyor. Geriye uzanıyor, parmakları saçlarımda dolaşıyor, başını çevirip ağzımı arıyor. Bir elimi çenesinin altına sokuyorum, başını yukarı ve arkaya doğru eğiyorum, böylece onu öpebiliyorum.

Benim açımдан pek bir incelik yok. Yatak başlığı duvara çarpıyor, bir sanat eseri yere düşüyor, ama ben onun üzerinde hareket etmeye devam ediyorum, etrafımda kenetlenirken inliyorum, tekrar geldiğı için gülünç bir şekilde memnunum, çünkü bu gitmesine izin verebileceğim anlamına geliyor.

Orgazm bedenimi ele geçiriyor, omurgama bir yumruk gibi çarpıyor. Omzunu ısıriyorum, boşalırken ereksiyonum onun içinde tekmeliyor. Ben onun üstüne yığılana ve o "Gerçekten çok ağırsın, King" diye homurdanana kadar tehlikeli bir şekilde titreyen kollarımı kaldırıp onun üzerinden yuvarlanıyorum.

Terli yüzümü yastığa siliyorum. "Kahretsin, özür dilerim." Yabani saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum. Düğüm düğüm, karmakarışık ve bu yüzde yüz benim hatam. Omzundaki ısırık izine göz atıyorum ve yüzümü buruşturuyorum. "İyi misin?"

Çenesini yumruğuna dayıyor ve sırtıyor. "Ben harikayım. Sen nasılsın?" Uzanıyor ve boştaki elinin parmaklarını nemli saçlarımda gezdiriyor.

"Ben ... iyi olduğuna emin misin? Sana çok sert saldırdım."

"Olumlu anlamda pozitifim. Aslında bin kere fantastik biriyim. Ayrıca senden sertleşmeni istemiştim." Dudağını ısıriyor, gözleri yüzümü arıyor. "İyi bir siki kaldırabilirim King, özellikle de son iki haftadır yaptığın tek şey bana iyi geceler öpücüğü verirken birkaç saniyeliğine kuru kuru üstüme atlamak ve kumaş katmanları arasından göğüs ucumu sıyırmak olduğı için. Sanırım ikimizin de buna ihtiyacı vardı, sence de öyle değıl mi?"

Gölüyorum. "Evet, sanırım öyle yaptık." Bir kolumu sırtının altından geçiriyorum ve göğsümün üzerine yayılması için onu daha yakına çekiyorum.

yüzünden uzaklaştırıyorum ama o da benim kadar terli olduğı için yanağına yapışıyor ve kulağının arkasına sıkıştırmayı başarana kadar birkaç deneme yapmam gerekiyor.

"Sanırım bir duşa ihtiyacımız var," diyorum.

"Muhtemelen, ama bunu yapmadan önce ikinci tur seks yapmak iyi bir fikir olabilir, çünkü yine terleyeceğimizi varsayıyorum."

"İkinci raundu ister misin?"

Kaşlarını çatıyor. "Öyle değıl mi?" "Evet, tabii ki, ama-"

"Ama bir şey yok o zaman. Bu sefer sana ben bineceğim." Ellerini göğüs kaslarına dayıyor ve kalçalarının üzerine oturuyor. "Ve eğer söylemeyi unuttuysam, yine burada kalacağım ama bu sefer sabah koşu yapmayacağım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15

SABAH SONRASI

Kingston

Bir kapak açıp sağ tarafa bakıyorum. Yanımda kafası çökmüş boş bir yastık var. Queenie'nin yatağında olmayışından duyduğum hayal kırıklığı, seks ve ... pastırma kokusunu içime çekerken kısa .

Yorganı üzerimden atıp bir iniltiyle doğruluyorum. Yabancı kas ağrıları hareket etmeyi normalden daha zor hale getiriyor. Profesyonel bir atlet olduğum için oldukça iyi durumdayım ama seks yapmayalı uzun zaman oldu.

Çok fazla seks.

Ve kesinlikle dün gece yaptığım saç çekme, boyun ısırma, yatak başlığı alçıpana çarpana ve sanat eseri yere düşene kadar itme türünden bir seks *değil*.

Mutfağımdan takırtılar ve çınlamalar geliyor ve ... şarkı mı? Gülümseyip yatağı itiyorum, uyluklarımdaki ve kalçalarımdaki ağrıya karşı bir iniltiyle daha savaşıyorum.

Şifonyerimden bir çift boxer alıp odayı terk ediyorum; yatak hâlâ yapılmamış ve dün gecenin kıyafetleri yere saçılmış. Normalde böyle çalışmam ama bu sabah normal değil, o yüzden ortalığı toplamak bekleyebilir. Ta ki kokusuna bakılırsa kahvaltı hazırlamakta olan kız arkadaşımı bulana kadar. Bu beni neden şaşırttı bilmiyorum, belki de onun daha çok şekerli mısır gevreği ve Pop-Tarts türü bir kadın olduğunu varsaydığım içindir.

Mutfağım darmadağın. Kaşıklar, kaseler ve ölçü kapları, un ve atılmış yumurta kabuklarıyla birlikte tezgahın üzerinde duruyor. Lavabonun yanında birkaç kesme tahtası ve bıçak yığılı. İlk düşündüğüm şey, bunun

sonsuzu kadar sürer. İkinci düşüncem ise, temizlikçimin bugün yapamadıklarını halletmek için yarın burada olacağına sevindiğim. Dolabıma yığılmış çarşaf ve havlular da buna dahil. Onları birden fazla kez değiştirdik ve iki kez duş aldık.

Ama Queenie'yi kaosun ortasında görür görmez dağınıklıkla ilgili tüm endişelerim kayboluyor. Ailemin bana şaka olsun diye verdiği bir önlük giyiyor. Üzerinde kaslı bir erkek vücudu var, ki göğsünün göğüs kaslarını vurgulaması çok tuhaf. Karıştırma kaselerimden birini tutuyor - onları çok sık kullanmıyorum ama her hafta yemeklerimi hazırlamak için gelen adam dolu mutfak için her zaman minnettar. Bunun için anneme ve anneciğime teşekkür etmeliyim.

Queenie tezgahın üzerindeki açık kitaptan başını kaldırıyor ve beni görünce irkiliyor. "Seni uyandırdım mı? Sana sürpriz yapmayı umuyordum." Kasede ne varsa karıştırmayı bırakıyor ve tezgâhın üzerine koyuyor. "Gerçekten harika bir kahvaltıyı hak ettiğimizi düşündüm, ama önerilen beslenme planına uymayı sevdiğini biliyorum, bu yüzden yulaflı yüksek proteinli, yavaş salınlı krepler yaptım ve sonra bunun biraz sıkıcı olduğunu düşündüm, bu yüzden rendelenmiş hindistan cevizi, ananas ve macadamia fıstığı ile biraz yaptım ve ayrıca muzlu cevizli olanları da yaptım çünkü hala sağlıklılar. Çikolata parçaları eklemeyi düşündüm ama onları yiyip yemeyeceğinizden emin olamadığım için vazgeçtim. Bir de pastırma yaptım çünkü çok lezzetli ve eğer yemek planınızda hile yapacaksanız her zaman pastırma ile hile yapmalısınız."

Konuşmak için ağızımı açıyorum ama Queenie bana sırtını döner dönmez tüm kelimeler kayboluyor. Ve giydiği önlüğün muhteşem vücudunu süsleyen tek giysi olduğunu anlıyorum. Sırtının ortasını bir fiyonk çerçeveliyor, bağları mükemmel çıplak poposunun kabarıklığı üzerinde alaycı bir şekilde sarkıyor.

Queenie omzunun üzerinden bakıyor, yüzünde beklenti dolu bir ifade var. Hemen cevap vermeyince başını yana eğiyor. "Kingston?"

"Özür dilerim, soru neydi?" Kıçına soruyorum.

"Buzdolabınızdaki hindi pastırmasından biraz ister misiniz? Üzerinde 'Cuma' yazıyor ve bunun Cuma günü için mi yoksa Cuma gününe kadar bozulacağı anlamına mı geldiğinden emin olamadım, bu da bir an önce yenmesi gerektiği anlamına geliyor."

"Yaptığın pastırma bana uyar." Arkasına geçip parmağımı belindeki kravatın altından geçiriyorum ve fiyongu çekiyorum. "Kahvaltı hazır olana kadar ne kadar zamanımız var?"

Otuz dakika, birer orgazm ve neredeyse yanmış domuz pastırmasından sonra, kahvaltı barımda oturmuş uğruna cinayet işleyebileceğim krepler, domuz pastırması ve taze meyve tabağı yiyorduk.

"Yanıma taşın," diye geveledim. Suçu muzlu cevizli kreplere atıyorum.

Queenie bir pastırma şeridini yarısına kadar ağzına götürmüşken duraksıyor - altı tane yemiş. "Evine taşınmam için davetiye göndermeye başlamadan önce benim gerçek bir sinir krizi geçirdiğimi görmeyi beklemelisin. Yani, iyi sakso çektığımı ve lezzetli krepler yaptığımı biliyorum ama her gece benimle aynı yatağı paylaşmak istediğine karar vermeden önce tüm bunlarla başa çıkabileceğinden emin olmalısın." Artık tişört giymiş vücudunu işaret ediyor. Benimkilerden biri ve neredeyse dizlerine kadar uzanıyor ve kolları dirseklerinden sarkıyor. "Özellikle de örtünmeyi seven biri olduğum için."

Belli ki bu kadar saçma bir şey söylediğim için beni kurtarmaya çalışıyor. İki haftalık flörtten sonra bir kadına yanıma taşınmasını teklif etmem mümkün değil, en azından Queenie'ye kadar. O bir kasırga ve çoğu zaman onunla ne yapacağımı bilemiyorum ama yine de onun girdabına kapılmak istiyorum.

"Bana atacağınız her şeyin üstesinden gelebileceğimden oldukça eminim."

Yanağını yumruğuna dayıyor ve bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Bunun doğru olup olmadığını bekleyip göreceğiz, değil mi?" Taburesinden kayarak boş tabağını topluyor. "İşin bitti mi, yoksa kalanını da bitirebilecek misin görmek ister misin?" Yarısı bitmiş meyve tabağını, krep tabağını ve kalan birkaç dilim pastırmayı işaret ediyor.

Karnımı okşuyorum. Kesinlikle her şey bitene kadar devam edebilirim ama bu beni daha sonra antrenmanda uyuşuk hale getirecek. "Sanırım şimdilik böyle iyiyim."

"Yarınki kahvaltıya saklayabilirsin." Queenie tabaklarımızı alıyor ve lavaboya taşıyor.

Queenie bulaşıklarla uğraşırken ben de artıkları kaldırıyorum. Tabakları bulaşık makinesine koymadan önce durulamıyor ve bulaşık makinesini nasıl doldurduğuna dair herhangi bir kafiye ya da sebep yok gibi görünüyor.

"Ne oldu? Kalp krizi geçirecek gibi görünüyorsun." Queenie karıştırma kabını tabakların arasına sıkıştırıyor.

"Bir şey yok. Her şey ."

Yaptığı işi bırakıyor ve bir yumruğunu kalçasına koyuyor. "Bunu yeniden düzenlemen gerekiyor mu?"

"Hayır. Sorun değil." Bulaşık bezini alıp sıcak suyun altına tutuyorum, böylece tezgahları silebiliyorum.

elimden aldı. "Ben bakmadığım zaman her şeyin değiştireceksin."

"Ben-"

Bir sırtışıyla savaşıyor. "Sadece yap. İsteddiğini biliyorsun"

Pes ediyorum, çünkü o haklı. Bulaşık makinesini tamamen boşaltıyorum, her şeyi duruluyorum ve tüm bulaşıklar temizlenecek şekilde yeniden düzenliyorum. Queenie dalgın bir şekilde tezgahın üzerinde aynı yeri tekrar tekrar siliyor ve eğlenmiş bir sırtışıla beni izliyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu bakış da neyin nesi?"

"Düzen arayışın beni eğlendiriyor." Bulaşık makinesini kapattığımda, parmaklarının arasından bir bez sarkıtıyor. "Şimdi bana tezgahların nasıl düzgünce silindiğini göstermek ister misin? İleride referans olsun diye biliyorum."

Elimi tutup kendi elinin üstüne koyuyor, sonra tezgâha dönüyor. Arkasında duruyorum ve ben bezi yüzey boyunca düzleştirirken o da eşyaları yoldan kaldırıyor. Tezgahları silmek hiçbir zaman seksi bulduğum bir aktivite olmamıştı ... ta ki şimdiye kadar.

Yarı yolda ne yaptığıma dikkat etmeyi bırakıyorum çünkü poposu ereksiyonuma sürtünüyor. Kestane rengi saçlarını omzunun üzerinden çekip boynunu ortaya çıkarıyor, ben de eğilip kremsi, tatlı genişliği öpüyorum. Sonunda mutfağı temizlemeyi bitirip her şeyi ait olduğu yere koymadan önce başka bir orgazm alışverişine dönüşüyor ve Queenie tezgahın üzerinde oturup bana gülüyor.

"Çocuk ister misin?" diye soruyor bezi durulayıp lavabonun kenarına kuruması için koymayı bitirdiğimde.

"Ne?" Eğer bir şeyler içiyor olsaydım, muhtemelen bu kelime boğazımda kalırdı.

"Çocuklar, onları istiyor musun? Birdenbire senin bebeklerine sahip olmak istediğim için sormuyorum. Eminim çok güzel olurlar ama bırakın bir aile planlamayı, birlikte yaşamaya başlama aşamasında bile değiliz."

Açıklamasına ve yanaklarındaki pembe tona gülümsüyorum. "Evet, eninde sonunda çocuk istiyorum. Sen istiyor musun?"

"Sanırım öyle, evet. İdare etmem gereken şeyler listesine bir başkasının refahını da eklemeyi önce kendi hayatımı düzene sokmak istiyorum."

Gömleğimdeki gevşek bir ipliği karıştırıyor. "Çocukların kaos topu farkındasın, değil mi?"

"Evet, tabii ki biliyorum." Koçumun ve takım arkadaşlarımın çocuklarıyla yeterince vakit geçirdiğim için sürekli ortalığı dağıttıklarını biliyorum. Ama bu yüzden bir temizlikçim var.

"Bu, tüm o titiz düzen ve organizasyondan vazgeçmeniz gerektiği anlamına geliyor."

"Belki onlar da düzen ve tertipten hoşlanırlar."

Gülüyor ve tezgahattan atlıyor. "Belki."

Kahvaltı adasından telefonum çalıyor. "Bu Hanna. Genelde her sabah kontrol etmek için görüntülü konuşuruz."

"İşe gitmek için hazırlanacağım ve seni biraz yalnız bırakacağım."

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Eminim merhaba demeyi çok ister."

"Yine de anne konuşmaları için senin tişörtünden başka bir şey giymeliyim, sence de öyle değil mi?"

Kıyafetine baktım. "Hmm. İyi bir noktaya değindin."

Ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor ve çenemin kenarını öpüyor. "Sen annenle konuş, ben de işe gitmek için hazırlanayım. Pazar gününden beri altı kez sikilmiş gibi görünmediğim başka bir zaman merhaba diyebilirim." Yanağımı okşuyor ve beni telefonumla ve bu sabah uyandığımdan beri üçüncü ereksiyonumla baş başa bırakıyor.

Onun kaosuna aşık oluyorum.

On beş dakika ve kısa ve biraz utanç verici bir görüntülü sohbetten sonra -Hanna bana dağınık saçlarım için seslendi ve kekeleyerek verdiğim cevaplar ona bilmesi gerekenden fazlasını anlattı- Queenie'yi yatak odamın dışındaki koridorda ayakta buldum. Çantasını omzuna atmış, üzerinde siyah bir elbise pantolonu ve hem profesyonel hem de seksi, çok hoş, tüllü bir bluz var.

Gelecekteki yatıya kalmalar için kıyafetlerini burada bırakması gerektiğini söylemeden önce ne kadar beklemem gerektiğini merak ediyorum.

"Gerçekten harika bir sanat eseriniz var." Duvarda asılı duran parçayı işaret ediyor. "Nereden aldın bunu?"

Arkasına geçip kolumu beline doluyorum. "Hanna ailenin sanatçısı. Kendisi buna hobi diyor ama inanılmaz yetenekli. Memleketimizde yerel sanatçılara yer veren bir sürü kafede eserleri var. Her neyse, sahip olduğum neredeyse tüm resimler onun."

Queenie başını çeviriyor ve yanağını pazılarına sürüyor. "Harika bir görüşü var. Renkler çok çarpıcı."

"Veriyor. Kendisi finansal danışman ama bu işi gerçekten çok seviyor, bu yüzden bir yandan da ders veriyor." Çok belli etmeden bu açmanın bir yolunu arıyordum. "Sen de resim yapıyorsun, değil mi?"

Çenesini yukarı kaldırıyor, şaşkınlığı belli oluyor. "Bunu nereden biliyorsun?" "Evinizde bir şövale var." Evine ilk gittiğimde fark etmişim.

ve bir keresinde o bir randevuya hazırlanırken örtülü bir brandanın altına bakmışım. İlk kez yemeğe çıktığımızda da sanatsal olmaktan bahsetti ama hiç detay vermedi. Bu da bana bunun hakkında konuşmaktan hoşlanmadığı bir şey olduğunu düşündürüyor.

"Ah, doğru ya. Üniversitedeyken bunu çok yapardım ama artık pek yapmıyorum." Kolumun altından sıyrıldı. "Hazırlanmalısın, böylece arenaya gidebiliriz."

Zorlamak istiyorum ama burnumu soktuğumu da itiraf etmek istemiyorum, o yüzden rahat bırakıyorum. Şimdilik.

BÖLÜM 16

FIRTINA ÖNCESİ SESSİZLİK

Queenie

Sabahım harika geçiyor. Son on iki saat içinde muhtemelen bütün bir ay boyunca topluca yaşadığımdan daha fazla orgazm yaşadım. Kelimenin tam anlamıyla şimdiye kadarki en iyi ruh halindeyim.

Ve dünyadaki en harika erkek arkadaşına sahibim. Bana yanına taşınmamı teklif . Bunun bir kaza olduğuna eminim - harika kreplere ve sabah BJ'lerine verilen ani bir tepki - ama yine de, muhteşem bir gün olacak olana harika bir başlangıç.

Kingston ve ben arenaya vardığımızda yollarımızı ayırıyoruz, böylece o takımla antrenman yapabiliyor, ben de işe koyulabiliyorum. Koridordan aşağı inerken telefonumu kontrol ediyorum. Stevie'den başka bir çifte randevu ve zamanım olduğunda bir kızlar gecesi için bir araya gelmekle ilgili mesajlar aldım.

Buradaki kadınlarla böylesine harika bağlantılar kurmuş olmayı seviyorum. Ve beni çevrelerinin bir parçası olarak bu kadar açık bir şekilde kabul etmelerini. Her ne kadar zorlayıcı olsa da ekiple seyahat edebildiğim için şanslıyım çünkü bu Kingston'ı kaçırmak zorunda olmadığım anlamına geliyor. Diğer taraftan, bu aynı zamanda kızlarla geçireceğim zamanı da kaçıracağım anlamına geliyor. Yine de bu işi sonsuza kadar yapmayı planlamıyorum, yani eninde sonunda ben de diğer hokey eşleri ve kız arkadaşlarıyla aynı konumda olacağım - tabii Kingston ve ben hayatta kalırsak.

Başa çıkılması gereken biri olduğumun farkındayım. Ve o bana oldukça aşık gibi görünse de, bu kolayca değişebilir. O sakın, ben fırtınayım.

Babamın ofisinin kapısı hâlâ kapalı, yani ya telefonda ya da bir toplantıda. Toplantının tam olarak ne hakkında olduğundan emin değilim,

ama dün gece bu konuda oldukça sinirli olduğunu biliyorum.

Masama yerleşiyorum, bugün yapmam gereken işlere öncelik veriyorum ve e-postalarımı başlıyorum. Gerekli tüm belgeleri tarıyor ve uygun yerlere yerleştiriyorum. Tabletlerin başarılı olduğu kanıtlandı. Son toplantıda birkaç harika samimi fotoğraf çektim ve bunları ekibin sosyal medya hesaplarında yayınladım, bu da şirketi çok mutlu etti. Her şeyi düzene sokmaya çalıştım ve herkes için oldukça kolay bir geçiş oldu. Bu iş hayatımın geri kalanında yapmak istediğim iş olmayabilir, ancak bu işi yaparken etkili olduğumdan emin olmaya kararlıyım.

Violet kafasını kapıdan içeri uzattığında en son evrak dosyasını yüklemeyi henüz bitirmiştim. "Hey, Queenie, Alex'i gördün mü? Ofisinde değil."

"Üzgünüm, buraya geldiğimden beri yok ve bu yaklaşık kırk beş dakika önceydi. Gerçi babam bir toplantıda, belki o da bu işe karışmıştır?" Başparmağımla omzumun üzerinden kapalı kapıya doğru bakıyorum.

Dalgalı kumral saçları bacaklarının arkasından fırlıyor ve kocaman mavi gözleri tanıdık geliyor.

"Hey, Lavender!"

Annesinin bacaklarının arkasına saklanıyor.

"Queenie'yi hatırlıyorsun, değil mi Lavender?"

Annesine bakıyor ve ciddi bir şekilde başını sallıyor. Sonra o güzel mavi bakışlarını tekrar bana çeviriyor ve yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. Elini sallayarak kaldırıyor. "Merhaba, Keenie."

Violet'in gözleri parlıyor ve kızının saçlarını okşayıp ona bakmadan önce birkaç kez göz kırpmıyor. "İyi iş çıkardın, tatlım. Belki burada işimiz bittikten sonra seni dondurma yemeye götürmeliyim. İster misin?"

Lavanta kuvvetle başını sallıyor, gülümsemesi daha da genişliyor.

Violet'in tepkisine ve Lavender'la daha önceki etkileşimime dayanarak, bana gerçekten merhaba demesinin ve adımı kullanmasının onun için büyük bir olay olduğunu varsayıyorum.

Violet telefonunu kontrol eder. "Bu sabah sekiz buçuktan beri toplantıdalar. Umarım işe yarar, yoksa çok fazla baş ağrısı ve sebepsiz yere harcanan saatler olacak."

Sesimi alçaltıyorum. "Neler olduğunu biliyor musun?"

"Sadece bir sözleşme üzerinde pazarlık yapmaya çalıştıklarını, ancak anlaşmaya bağlı büyük bir gizlilik anlaşması olduğunu, bu yüzden kimin için pazarlık yaptıklarını bile söyleyemediğini söyledi."

"Oldukça yüksek profilli bir oyuncu olmalı."

"Öyle olmalı; yoksa bu konuda bu kadar ketum davranmazdı. Her neyse, anlaşmanın yapıp yapılmadığını görmek için uğrayacaktım, çünkü meraklı biriyim ve tüm sırları bilmek istiyorum, ama Lavender'ın doktor randevusu var, bu yüzden sanırım beklemek zorunda kalacak." Lavender'ın eline uzanıyor ama Lavender artık onun yanında durmuyor.

Onun yerine yanıma geldi. Kolumdan çekiyor ve bir sanat eseri uzatıyor.

"Bunu sen mi çizdin?"

Başını sallıyor. "Senin için," diye fısıldıyor.

"Bunu benim için mi çizdin?" Başını salladığında ondan alıyorum.

Bir çocuğun sanatına çok benziyor olsa da, Lavender'ın renk kullanımı konusunda inanılmaz bir göze sahip olduğu açık, bu da çok genç olduğu için görmek harika.

"İyi hatırladın, Lavender. Haftalardır bunu saklıyor ve seni ne zaman görebileceğini soruyor."

"Bayıldım. Çok teşekkür ederim Lavanta. Bir dahaki sefere uğradığında birlikte bir şeyler çizeriz. Kulağa hoş geliyor mu?"

Gülümseyerek başını eğiyor ve annesinin yanına güvenli bir şekilde geri dönüyor. Violet ve Lavender dışarı çıkarken ben de yeni sanat eserimi asmak için bir yer buluyorum. Gençken yazın birkaç haftalığına bir sanat kampına giderdim. En sevdiğim kısım her zaman küçük çocuklarla çalışmaktı. Üniversite eğitimime başladığımda, sanat ve çocuklarla ilgili bir şeyler yapmak istemiştım. En azından kendime güvenimi kaybedip okulu bırakana kadar.

Tam işe dönmek üzereydim ki babamın ofis kapısının arkasından bir kahkaha geldi. Birkaç saniye sonra dışarı çıkıyor, onu Alex takip ediyor. Genişçe gülümsüyorlar, bu da pazarlık ettikleri şeyin iyi gittiği anlamına geliyor.

"Queenie, tatlım, burada olman harika. Seni ekibimizin en yeni üyesiyle tanıştırmak istiyorum, sonra da evrak işlerini halletmeme yardım edebilirsin."

"Elbette, memnuniyetle." Masamdan kalkıp isimsiz oyuncuyu karşılamaya hazırlanıyorum. Bildiğim kadarıyla, sezon başladıktan sonra bir takasın gerçekleşmesi alışılmadık bir durum ama o ve Alex oldukça memnun görünüyor.

Bir adam belirdi ve babam onu omzundan alkışladı. "Queenie, bu Corey Slater."

Gülümsememin yüz buruşturmaya dönüşmemesi için mücadele etmem gerekiyor. Corey'i tanıyorum.

NHL oyuncusu olduğu ve medyada sürekli bir saçmalıkla gündeme geldiği için değil, eski sevgilim olduğu için.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

FIRTINA BİR PISLIK.

Queenie

Böyle bir şey .

Bugün olmaz. Cidden tatlı bir seks sonrası kafam iyiyken olmaz. Ya da öyle

ydi. Çünkü şimdi geçmişimden gelen korkunç bir patlama burada ve her şeyi mahvediyor. Corey Slater dev bir pislik.

Ancak adamlarının durumu hiç de öyle değil.

Altı yıl boyunca hokey izlemeyi bırakmamın sebebi oydu.

Özellikle de NHL'e ilk girdiğinde ve en sevdiğim takımda oynadığında. Şimdi bile onun takımının oynadığını bildiğim maçlardan uzak durma eğilimindeyim. Ama artık bunu yapamam. Çünkü Seattle'da oynuyor.

Yarım saniyeliğine Corey'i tanıımıyormuş gibi davranmayı düşünüyorum ama bunun iyi bir fikir olmadığını fark ediyorum.

Özellikle de sırtma şekliyle. Corey çenesini kaldırıyor. "Hey, Queenie." "Merhaba Corey.

Uzun zaman oldu."

Babam aramıza bakıyor, kafasını birkaç kez ileri geri sallıyor. Bir iPad ekranındaki dijital fareyi takip eden bir kedi gibi. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

"Uzun zaman önce üniversiteye beraber gitmiştik. İlk yılımda." Robot gibi konuşuyorum ama biraz korkuyorum.

Corey'i bir daha yakından görmek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim. Elbette, onu sezon boyunca eninde sonunda bir maçta göreceğimi biliyordum ama

Philly için oynayacaktı, böylece sadece soyadını formasının üzerinde görmek zorunda kalacaktım. Her gün o aptal, kendini beğenmiş suratını değil. Nadir izin günlerimi saymazsak.

Ve bunu Kingston'dan saklamamın imkanı yok. Harika görünmediğinin farkındayım. Hiç de değil.

"Demek artık baban için çalışıyorsun, ha?" Corey soruyor.

Çoğu insana kibarca sohbet etmeye çalışıyormuş gibi gelebilir. Ama ben daha iyi biliyorum. Beni yargılıyor. Çünkü hayatta kalmam için hâlâ babama güveniyorum ve o da bir buz kütesinin üzerinden bir lastik parçasını fırlatmak için yılda milyonlarca dolar kazanıyor.

Bu basitleştirmeden çok daha zor olduğunun farkındayım ama yine de onu göreceğim için heyecanlı değilim. Bu zihinsel olarak saldırganlaştığım anlamına geliyor, çünkü aslında hiç saldırganlaşamıyorum. Profesyonel olmak zorundayım.

"Bu geçici bir pozisyon. Babamın bir önceki asistanı erken emekliye ayrılmak zorunda kaldı ve benden yardım etmem istendi, hokeyi bildiğim için de bu iş bana uygun geldi."

Corey ciddiyle başını sallayarak, "Hokey oyuncularının girdisini çıktısını kesinlikle biliyorsun," diyor.

Bu bir iltifat gibi görünebilir, ama aslında beni aşağılıyor ve bir sopa kovalayıcı olduğumu ima ediyor. Ve şimdi babam için çalışıyorum ve takımın bir üyesiyle çıkıyorum, tam olarak böyle görünüyor.

"Corey'nin bazı evrak işlerini tamamlaması gerekiyor ve ona arenayı gezdirebilerseniz çok iyi olur." Babam genellikle direktiflerini otoriter bir şekilde verir ama şu anda kararsız görünüyor.

Sahte gülümsememi ona çeviriyorum. "Elbette. Onun için bir tablet ayarlamam gerekecek ama formların bugün tamamlanmasını istiyorsanız ofisinizde kâğıt kopya olup olmadığına bakabilirim."

Bu benim babamı bir dakikalığına yalnız bırakma yöntemim, böylece açıklayabilirim ve umarım içini rahatlatabilirim. Yine de paylaşmayı düşündüğüm bilgi miktarını ayarlayacağım, çünkü kesinlikle tüm detayları bilmesine gerek yok. Ona hikayeyi en çıplak haliyle anlatacağım ve Corey'nin de geçmişi kalması gerektiği yerde, yani bir üniversite kardeşlik evinde kırmızı plastik bardak yığınının altında bırakma konusunda aynı fikirde olmasını umacağım.

Corey'nin yanından geçip babamın ofisine giriyorum. Corey'e rahat etmesini söylüyor ve arkamdan geliyor. Tüm vücudum endişeli bir enerjiyle titreyiyor ve terliyorum. Babamla yüzleşmek için döndüğümde derin bir nefes alıyorum.

"İkinizin arasındaki geçmiş nedir?" Omzunun üzerinden kapalı kapıya doğru baktı.

Genelde gergin olduğumda yaptığım gibi kıpırdanmamak için çok çalışmam gerekiyor, ki şu anda çok gerginim. Dosya dolabını açarak kendimi meşgul ediyorum, böylece tüm ilk evrakların kağıt kopyalarına bakabiliyorum. "Endişelenecek bir şey yok. Üniversitedeki ilk yılımda kısa bir süre çıkmıştık."

Babam kollarını kavuşturdu. "Ne kadar kısa ve hangi üniversite?"

Yıllar içinde birkaç tanesine gittim. "Sadece birkaç ay. Lisans eğitimim sırasında, sanat ve psikoloji dersleri alırken." İkinci dönem evime daha yakın bir yere transfer oldum çünkü evimi özlediğimi söylemiştim. Değişimin gerçek sebebinin Corey olduğunu bilmiyordu. "Önemli bir şey değil ve uzun zaman önceydi. Her şey yoluna girecek. Sadece şaşırdım, çünkü onun bir takas seçeneği olduğunu bile bilmiyordum."

Elini saçlarının arasında gezdiriyor, dudakları büzülmüş ve gözleri kısılmış, sanki beynimin içini görmeye ve gerçekte neler olup bittiğini anlamaya çalışıyor. "Gizlilik anlaşmasına bağlı olmasaydım sana söylerdim."

Yorumu el sallayarak uzaklaştırıyorum ve dosya dolabını kapatmadan önce fazladan kopya olup olmadığını kontrol ederek bir sürü form çekiyorum. Bunu önceden bilseydim, tableti onun için çoktan hazırlamış olurum. "Sorun yok. Her şey yoluna girecek." Bunun doğru olduğundan tam olarak emin değilim. Corey'nin çenesini kapalı tutup tutamayacağına bağlı. Yıllardır bu konuda pek iyi olduğu söylenemez.

Buzun üzerinde tam bir baş belası, her zaman rakibin damarına basıyor ve genel olarak bir dangalak gibi davranıyor. Buz dışında da aynıydı ve pek bir şey değiştiğini sanmıyorum. Ama ligin en iyi oyuncularından biri olduğu için yaptığı pek çok şey yanına kâr kalıyor.

Onu Seattle'a getirmek için ne kadar para teklif ettiklerini bilmek bile istemiyorum. Bunun takım dinamiğini nasıl değiştireceğini de düşünmek istemiyorum. Bishop'ın bu adamdan hoşlanacağını ya da dangalak kartını çıkarırsa çenesini kapalı tutacağını sanmıyorum, ki bu kuvvetle muhtemel.

"Ona etrafı gösterebileceğinden emin misin?"

"Tabii ki. Bu benim işim." Yarı normal bir gülümseme olduğunu umduğum bir ifade takınıyorum. "Demek istediğim bu değil. Sizi rahatsız etmek istemem."

"Altı yıl önceydi baba. Ayrıca, hamile bir nişanlısı falan yok mu?" Bir ay önce tesadüfen bir makaleye rastladım.

Bir hokey sitesi ya da başka bir şey. Onun ve bebek karnını ve devasa taşını gösteren süper dar elbiseli kadının fotoğrafı vardı.

"Evet, öyle."

"Yani o hayatına devam etti, ben de öyle." Tüm kâğıtları bir dosya klasörüne karıştırıyorum ve Corey'nin adını en üste yazıyorum, eskiden *O* harfini nasıl kalp yaptığımı hatırladıkça içim cız ediyor. Ama on sekiz yaşında insan böyle sevimsiz şeyler yapıyor. "Süperstarı gereğinden fazla bekletmemeliyiz." Dosyayı kapatıp kolumun altına sıkıştırıyorum, sonra terli olduğum için daha iyi olduğunu düşünüyorum.

Babam ofisten ayrılmama izin vermeye isteksiz görünüyor. "Bunu eve giderken daha çok konuşuruz."

"Tabii. Kulağa hoş geliyor." Aslında kulağa iyinin tam tersi gibi geliyor ama bunu ona söylemeyeceğim.

Corey bekleme odasındaki sandalyelerden birine , uzun bacaklarını iki yana açmış, elinde telefonu, sırtıyor. Eminim sosyal medya hesaplarından birine girmiş, onu becermek isteyen kadınların ve onun gibi olmak isteyen müstakbel hokey yıldızlarının yorumlarına bakıyordur.

"Her şey hazır Corey. Önce evrak işlerini mi yoksa tesisleri gezmeyi mi tercih edersin?" Gülümsemem ne kadar sahte olursa olsun yüzüm kaskatı kesiliyor.

Babam ve ben orada durup bizi onaylamasını ve cevap vermesini beklerken o uygunsuz bir şekilde uzun bir süre telefonuna tıklıyor. Sonunda telefonunu kapattı ve cebine koydu. "Önce özel tura katılacağım." Sözcüklerin kendisi uygunsuz olmasa da, ses tonu kaygan ve yapışkan.

Yanımda babamın dişlerinin gıcırdadığını duyduğuma eminim. Ya da belki benimkilerdir.

"Harika. Birazdan döneriz." Geri dönüp koridora çıkıyorum, beni takip edip etmediğine bakmadan. "Önce sana spor salonunu göstereceğim, sonra soyunma odasını ve pisti gezebilirsin."

Uzun süren birkaç saniyelik sessizlikten sonra sonunda pes edip omzumun üzerinden bakıyorum. Corey'nin telefonu tekrar dışarıdaydı ve başparmağıyla yazmaya devam ediyordu, sanki dünyadaki tüm zamana sahipmiş ve ben kesinlikle önemsizmişim gibi sallanarak ilerliyordu.

Sanırım öyleyim ve dürüst olmak gerekirse muhtemelen hep . *Sen de diğerleri gibi doldurulacak sıcak bir deliksin.* Bir keresinde beni aldatırken yakaladığımda sarhoşken kullandığı kelimeler bunlardı. Yatağımızda

paylaştı. Kaldığımız kardeşlik evinin oturma odasındaki fiçinin yanında tanıştığı tavşanla.

Açıkçası on sekiz yaşındayken erkek zevkim pek iyi değildi. Ve doğrusu, Kingston'a kadar kötü zevkim üniversite boyunca devam eden talihsiz bir eğilim oldu. Harika bir babam olduğunu ve lojistik olarak erkekler ve flört daha iyi seçimler yapabilmem gerektiğini düşünürsek bu gerçekten üzücü. Yıldız olmayan tüm erkek arkadaşlarım için düşük özgüven ve güvensizliği suçlayacağım. Ve muhtemelen düz fiçi bira.

Spor salonuna varana kadar yavaşlama zahmetine girmiyorum ya da ne kadar geride kaldığını görmek için omzumun üzerinden tekrar bakmıyorum. Ne yazık ki salon bomboştu, zira takım antrenman öncesi çalışmalarını çoktan bitirmişti.

"Spor yapıp görmek için üniversitenin spor salonuna geldiğin zamanları hatırlıyorum." Tam arkamda. O kadar yakın ki nefesini şakağımda hissedebiliyorum.

Kapıyı zorlayarak açıyorum ve yan tarafına dirsek atıyorum, oflamasına gülümsüyorum. Kapıyı tutması ya da parmaklarını kapı ile pervaz arasına sıkıştırma riskini göze alması için kapıyı bırakıp içeri giriyorum ve biraz boşluk yaratıyorum.

"Her şeyden önce, benimle hafıza şeridinde gezinemezsin. Asla." "Hadi ama Queenie, güzel zamanlarımız oldu."

"Muhtemelen hepsini bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirim. Ve seni yatağımızda bir tavşanla sevişirken bulduğum zaman, her birini tek tek geçersiz kılıyor."

"Sarhoştum."

"Sanki bu bir mazeretmiş gibi."

"Onu sen sandım." Bunu tırnağını karıştırırken söylüyor.

Ondan çok nefret ediyorum. "O sarışındı ve ben değilim. Bana uzaktan da olsa benzemesinin tek nedeni göğüsleri ve sıcak bir deliği olmasıydı."

Corey alay ediyor. "Hâlâ üniversitedeki şirret tavrın devam ediyor. Ve neden kimseyi birkaç aydan fazla eğlendiremediğini merak ediyorsun."

Dişlerimi sıkıyorum, beni kasıtlı olarak iğnelediğinin ve herhangi bir şekilde patlarsam ona tam olarak istediği şeyi vermiş olacağımın farkındayım - bir tepki. Ayrıca bu beni profesyonel olmayan biri gibi gösterecek. Onun pislik suratını düzenli olarak görmek zorundayım, bu yüzden şimdi bunu beslersem, gelecekte işimi sonsuz derecede zorlaştıracak.

"Yine de doğru hatırlıyorsam, o ağızla takılmaya değecek birkaç şey yapabiliyordun."

Dönüp ona bakıyorum ve en geniş, en şuruplu gülümsememi veriyorum. "Sanırım bazı temel kurallar koymamız gerekiyor."

Kapalı kapıya yaslanıyor. Bunun beni kapana kısılmış gibi hissettirmek için olduğunu biliyorum ama ben buranın tüm çıkışlarını biliyorum, o ise bilmiyor. Yine de beni korkutmak için bu tür taktikler kullanabileceğine inanması sinir bozucu. "Bilmiyorsan söyleyeyim, ben nişanlıyım ve o da hamile, yani sen ve diğer tüm tavşanlar yasak bölgedesiniz. En azından şimdilik."

Tanrım, iğrenç biri. Ve yıllar önce onunla ilk çıkmaya başladığım zamankinden de kötü. Parmağımı kaldırıyorum. "Bir, ben tavşan değilim."

"Ben öyle duymadım."

"Eski pardon?"

"Söylentilere göre takımdaki adamları kovalıyormuşsun."

"Söylentiler yanlış. İkincisi, dünyadaki son insan olsan ve türümüzün tüm refahı seninle yatmama bağlı olsa bile, ellerini ya da herhangi bir parçanı vücudumda görmekten kaçınmak için kendi hayatımdan ve yaşayan, nefes alan tüm evrenin hayatından memnuniyetle vazgeçerdim."

"Üniversitede böyle hissetmiyordun."

"Sana karşı güçlü bir nefret geliştirmem yaklaşık altı hafta sürdü, çünkü kadın düşmanı pislik tarafın biz aynı çatı altında yaşayana kadar ortaya çıkmamıştı. Aramızda olanlar hakkında çenenin kapalı tutmalısın."

"Yani biz-"

Elimi yüzüne doğru kaldırıyorum. Bu kadar yükseğe uzanmak zorunda olmam sinir bozucu çünkü o çok uzun ve ben değilim. "Bu cümleyi sakın bitirme. Asla. Bunu mezara kadar yanında götüreceksin, ben de öyle."

"Yoksa ne olur?" Küçümsüyor, vücudunu öne eğerek benim alanıma girmeye çalışıyor.

Geri adım atmaya çalışıyorum ama arkamda bir parça egzersiz aleti var, yani kelimenin tam anlamıyla gidebileceğim hiçbir yer yok. Bu oldukça talihsiz bir durum çünkü Corey yakın zamanda baharatlı ve sarımsaklı bir şeyler yemiş olmalı ve bunu yüzüme doğru üflüyor.

Aramızı gösteriyorum. "Hamile nişanlın ne olduğunu biliyor mu?"

Kafa karışıklığı yüz ifadesini bozuyor. Corey buz üzerinde ne kadar yetenekli olursa olsun, hokey dünyasında bir tür anomali sayılır, çünkü o kadar da zeki değildir. Genelde bu adamların kas gücüne uygun beyinleri vardır ve Corey kesinlikle öyle değil. "Hayır."

Bilgiyi işlemlerini bekliyorum. Sonunda anlaması için üç uzun, pis kokulu sarımsaklı nefes alması gerekiyor. Ve sonra üniversitede tanıdığım ve nefret etmeyi öğrendiğim o agresif penis çirkin kafasını kaldırıyor. Daha da yaklaştı ve beni makineye karşı barikat haline getirdi. "Bu senin tehdit girişimin mi Queenie? Şu haline bak, işler yolunda gitmediğinde hâlâ eve, babana koşuyorsun. Tıpkı üniversitede yaptığın gibi. Yani, ne kadar acınası olabilirsin ki?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

GERİ ÇEKİL KIZIM.

Kingston

Bugün inanılmazdı. Harika bir antrenman ve mükemmel bir idman yaptım. Şu ana kadar sezonun en iyilerinden biriydi ve bunu Queenie'ye bağlıyorum. Ve inanılmaz seks. Kesinlikle daha fazlasını bekliyorum.

Ofisine doğru giderken ıslık çalıyorum, umarım onu bu gece yine bende kalmaya ikna edebilirim. Yarın öğleden sonra bir maçımız var ve normalde olası bir uyku bozukluğundan kaçınırdım, ancak bugün ne kadar faydalı olduğu düşünüldüğünde, tekrarlamamın sadece yararlı olacağını hissediyorum.

Spor salonunun önünden geçerken tartışan insanların sesi duraksamama neden oluyor. Olmamam gereken bir şeye burnumu soktuğum endişesiyle karışmakta tereddüt ediyorum, ta ki Queenie'yi görene kadar, iri yarı bir adam yüzüne doğru gelirken meydan okurcasına çenesini kaldırmış.

Adil cinsiyeti tehdit eden her türlü davranışa karşı toleransım düşüktür. Kadınların kendi başlarının çaresine bakamayacağına inandığım için değil, erkekler genellikle fiziksel avantaja sahip oldukları için ve bu özellikle Queenie söz konusu olduğunda geçerli. O minyon.

Onu kimin köşeye sıkıştırdığını söyleyemem ama bunun devam etmesine kesinlikle izin vermeyeceğim. Jake olsa bile. Özellikle de Jake ise.

Adam kızın bileğini tuttuğunda kapıyı çekip açıyorum ve kız yolundan çekilmeye çalışıyor ama adam onu bir ekipmana sıkıştırmış. "Hey, dostum, geri çekilmen gerek. Hemen." Gerçek kelimelerden çok hırıltıya benzeyen sesimi tanıyamıyorum.

Queenie'nin kişisel alanına tecavüz eden adam arkasını dönüyor, yüz ifadesi kızgınlığı yansıtıyor. Onu tanıdığımı fark ettim. O Corey Slater, Philly'nin forveti ve tüm ligdeki en zor oyunculardan biri. Diğer tüm oyunculardan daha fazla maç uzaklaştırması var. Hatta çaylak yıllarındaki Lance Romero'dan bile daha fazla. Ama aynı zamanda gol krallığında da lider, yani genel bir belası olarak ün yapmış olsa da ligin en iyi oyuncularından biri.

Bana bakarken ağzının kenarından kendini beğenmiş bir gülümseme yükseliyor. "Bu özel bir konuşma *dostum*, o yüzden belki de kendi işine bakmalısın." Queenie'ye dönüp beni başından savıyor.

Daha önce hiç hissetmediğim bir öfke omurgamı ısıtıyor ve parmaklarımı yumruk haline getiriyor. Spor salonuna giriyorum ve kapının arkamdan kapanmasına izin veriyorum. "Queenie benim kız arkadaşım, bu yüzden ona ellerini sürmen ve cüsseni kullanarak onu fiziksel olarak korkutmaya çalışman yüzde yüz beni ilgilendirir."

Queenie'nin gözleri şaşkınlıkla parlıyor ve Corey kıkırdıyor.

"Yani bu doğru. Baban bu konuda ne düşünüyor?" Başını sallıyor ve omzunun üzerinden bakıyor. "Çıkabiliyorken çık, dostum. Başını belaya sokmaya değmez."

Buz üzerinde hiç kavga etmediğim için gurur duyuyorum. Ergenlik çağındayken ve hormonlar öfkemi alevlendirirken bile, her zaman kendimi tutabildim ve düşünmeden tepki vermekten kaçındım.

Ama Queenie'nin yüzünün buruşması ve omuzlarının çökmesi, sanki fiziksel olarak kendini Corey'nin sözlerinden korumaya çalışıyormuş gibi bir ifade takınması ve sözlerin kendisi, tüm mantık merkezimin kısa devre yapmasına neden olan bir öfke patlamasına yol açıyor. Ayrıca, bu tek ifadeye ve onun alanını işgal etme şekline dayanarak, Corey ve Queenie'nin birbirlerini muhtemelen çok yakından düşünmek istemediğim şekillerde tanıdıklarını fark ediyorum.

Omzunu tutuyorum ve sonunda dikkatini bana veriyor. "Queenie'ye saygısızlık etme. Asla."

Kendini beğenmiş küçümsemesi yüzünü çarpıtarak daha da yükseliyor. "Bu konuda ne yapacaksın?"

Onunla Queenie'nin arasına girerek bir barikat oluşturuyorum. "Do beni zorlama, Slater."

Gülme cüretini gösterdi. "Şu haline bak, bir piliç yüzünden kendini haklı görüp savunmaya geçiyorsun. Gerçekten taşaklı olduğunu düşünmemiştim, Kingston."

Gömleğini yumrukladım. Kafamın bir köşesinde şiddetin işe yaramayacağını farkındayım. Olsa olsa durumu daha da kötüleştirir ama kendimi durduramıyorum. "Her şeyden önce, Queenie *herhangi bir piliç* değil. O benim kız arkadaşım ve bir daha onunla ya da onun hakkında bu şekilde konuşursan sana haddini bildirmekte tereddüt etmem. İkincisi, sen kim olduğunu sanıyorsun da buraya gelip onunla böyle konuşuyorsun?"

"Öncelikle, ben onun *eski erkek arkadaşım*, yani Queenie'yle geçmişimiz çok eskiye dayanıyor, değil mi?" Omzumun üzerinden bakıyor, sırtışı büyüyor. "İkincisi, ben senin yeni takım arkadaşınım, bu yüzden beni yerime koymayı tekrar düşünmen iyi bir fikir olabilir, tabii maçları yedek kulübesinden izlemek istemiyorsan."

"Ne?" Bu bilgilerden hangisini daha şok edici bulduğumu bilmiyorum.

"Tanrım, ne kadar da düşmanca davranıyorsun, Corey." Queenie elini benimkinin üzerine koyuyor ve parmaklarımı onun gömleğinden kurtarmaya çalışıyor. "Bırak onu, King. Aslında o sinir bozucu kışını tekmelemek için harcayacağın zamana ya da enerjiye değmez." Pazularımı nazikçe sıkıyor.

Corey'nin tişörtünü bırakıyorum, çünkü Queenie her şeyden çok bana dokunuyor. Corey ve ben birbirimizden bir adım uzaklaşıyoruz. Hâlâ sırtıyor ama daha önce olmayan bir belirsizlik var. Queenie'yi yanıma çekiyorum ve koruyucu bir kolla onu sarıyorum.

"Bence turun geri kalanını kendi başına halledebilirsin." Queenie elindeki evrak dosyasını uzatıyor ama Corey öylece duruyor. İç çekiyor ve gözlerini devirdiğini varsaymak zorundayım. Queenie dosyayı Corey'nin ayaklarının dibine fırlatıyor ve kâğıtların yarısı yere saçılıyor. "Bunu yarın sabaha kadar masama geri getirmiş olmalısın ve beni bunun için peşinden koşturmadan önce, her şey imzalanmazsa seni buza çıkarmayacaklarını unutma." Omzunda duran elimi okşadı. "Gidelim, King."

Onu spor salonundan çıkıp koridoru geçerek boş konferans odalarından birine kadar takip ediyorum. Kapıyı arkamdan kapatıyor ve kilidi çeviriyor.

"Söyleyebilir misin-"

Sorumu bitirmeye fırsat bulamıyorum çünkü Queenie beni gömleğimin önünden tutup ağzımı kendi ağzına doğru çekiyor.

Dili dudaklarımın arasından geçerken kafam karıştı ve biraz afalladım. Onu omuzlarından nazikçe tutup ayırmadan önce birkaç tatlı dil darbesiyle öpücüğünü şımartıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Seni öpüyorum." Elini boynumun arkasına doluyor ve dudaklarını dudaklarıma yeniden yapıştırmaya çalışıyor.

Yüzünü avuçlarımin arasına alıyorum ve çok cazip dudaklarına tek bir öpücük konduruyorum. "Ağzından çok hoşlansam da, sanırım orada olanlar hakkında konuşmamız gerekiyor. Özellikle de Corey Slater'la çıktığın kısmı. Bu konuda daha fazla bilgiye ihtiyacım olduğunu hissediyorum çünkü görünüşe göre o artık benim takım arkadaşım ve bu da konuşmamız gereken bir başka konu."

Queenie iç geçiriyor ve sulanmamış bir çiçek gibi soluyor.

Ellerimi bırakıyorum ve sanki boşluğa ihtiyacı varmış gibi benden birkaç adım uzaklaşıyor, ki bu hoşuma gitmiyor ya da anlamıyorum. Önce son kısmı ele alıyor.

"Görünüşe göre bir gizlilik anlaşması falan vardı, çünkü babam bunu ima bile etmedi, bu yüzden onun takımda olmasına ben de sizin kadar şaşırdım. Üniversitedeki ilk yılımda, ben on sekiz yaşındayken ve onun kocaman bir sık kafalı olduğunu fark edemeyecek kadar aptalken çıktık. Sadece iki ay sürdü."

"Oh."

"Evet, oh." Ellerini başının arkasında birleştiriyor ve hızla gözlerini kırıştırarak tavana bakıyor.

"Neden yüzüne öyle baktı?"

"Çünkü o bir zorba ve kişisel sınırları olmayan bir pislik." Göz kapakları titreyerek kapanıyor ve iki gözyaşı köşelerden süzülerek yanaklarında bir yol izliyor.

"Hey, hey. Ağlama. Her şey girecek. O senin için bir sorun olmayacak. Ona izin vermeyeceğim."

"Buzun üzerinde nasıl olduğunu gördünüz. O her zaman böyle.

Her zaman iğneleyici, her zaman insanları küçümseyici." "Sana da böyle mi yapıyordu?"

Başını iki yana sallıyor ve bana doğru adım atarak kollarını belime doluyor. "Sadece onu görmeyi beklemiyordum. Yani, eninde sonunda bir maça geleceğini biliyordum ama Seattle için oynayacağını hiç düşünmemiştim."

"Jake'in onu neden Seattle'a getirdiğini anlamıyorum," diyorum, ondan çok kendime.

Çekiliyor ve elini göğsümde gezdirerek polomdaki kırıksıklıkları düzeltiyor. "Çıktığımızı bilmiyordu. Dediğim gibi, genç ve aptaldım ve ilişkimiz daha başlamadan bitmişti. I

babam için çalışmayı hiç beklemiyordum. Hayatımda ne yapmak istediğime karar vermem için daha fazla sebep var, böylece ona sorun çıkarmayı bırakabilirim."

"Hey." Parmağımı çenesinin altına sokup hafifçe yukarı kaldırıyorum. "Bunu yapmaya iznin yok."

"Dürüst olmak mı?"

"Bana kendini azarla. Herkes her şeyi en başından çözemez Queenie. Bazen bizim için doğru olan yolu bulmadan önce birkaç dolambaçlı yoldan gitmemiz gerekir."

"Evet, pek çok dolambaçlı yoldan ve hala doğru yolu bulabilmiş değilim."

"Bundan emin misin? Yolumu kestir ve bu bana oldukça doğru geliyor." Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve daha fazla gözyaşı dökülürken yanağını okşuyorum. Onları istediğim gibi anlayamıyorum.

Bana titrek bir gülümseme veriyor. "Daha çok benim kasırgam senin yolunu kesmiş ve sen de içine çekilmişsin gibi."

"Siklonunu seviyorum." Eğilip dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Bu gece yine bende kalmanı istiyorum."

"Yarın maçın var."

"Sorumluluk sahibi olacağım ve makul bir saatte yatakta olmamızı sağlayacağım." "Oyununu bozmak istemiyorum."

"Yapmayacaksın. Bugün şimdiye kadarki en iyi antrenmanımı yaptım. Neredeyse kusursuzdum." "Hâlâ bazı evrak işlerini bitirmem ve e-postaları yönetmem gerekiyor." "Sorun değil, bekleyebilirim."

"Kıyafetlerimi değiştirmek için benim evimde durmamız gerekecek."

"Benim için hiç sakıncası yok." Aslında bu oldukça mükemmel, çünkü bu akşam onu yemeğe çıkarmak istiyorum ve ayrıca evime bırakmak için birkaç ekstra kıyafet getirmesini istiyorum.

"Tamam. Yine kalırım."

Hem söylediği gibi gerçekten iyi olduğundan emin olmak için hem de Corey'nin geri dönme ihtimaline karşı onu yalnız bırakmayı reddettiğim için, e-postalarını ve evrak işlerini bitirene kadar ofiste takılıyorum. Jake'e Corey hakkında bir şeyler söylemek istiyorum ama buna karışmak bana düşmez ve sanki Queenie'nin söylediğinden daha fazlası varmış gibi hissediyorum.

Bu gece onu zorlamanın en iyi seçenek olmadığının farkındayım. En azından önce onu yumuşatmadan olmaz. Çok gergin ve fırtınalar, onları etkileyen çok fazla değişken olduğunda kontrolden çıkıyor.

Bunun yerine ona tam da hak ettiği gibi davranıyorum: kraliçemmiş gibi.

Jake'in takas nedeniyle geç saate kadar kalması gerekiyor, özellikle de resmi sezon başlarken ve bu da Slater'a uyum sağlamak için hatların ve oyuncuların yer değiştirmesi anlamına gelecek. Queenie'nin evine vardığımızda onu yatak odasına kadar takip ediyorum ve o gece çantasını hazırlarken çift kişilik yatağına uzanıyorum. Kendimi sığdırabilmek için dizlerimi bükmek ve ayaklarımı ferforje demir çerçeveye dayamak zorunda kalıyorum.

Odası son derece kadınsı, yumuşak, tereyağı sarısına boyanmış, yorganı desensiz soluk bir yeşil, vurgu yastıkları da pastel.

"Bu yatakta çok gülünç görünüyorsun, bilgin olsun." Üçüncü kez şifonyerin yanına geçerken ayağımın altını gıdıklıyor.

Ulaşabileceğim bir yere çekiyorum ve o noktayı ovuyorum.

Diliyle yanağını dürtüyor, yüz ifadesi aniden muziplikle doluyor. "Gıdıklanıyor musun?"

"Hayır. Sadece beni şaşırttın." Bu bir yalan, ama zararlı bir yalan değil.

"Sana inanmıyorum." Yorganın üzerine dantelli, nane yeşili bir sutyen atıyor. Eminim bronz teninde harika görünüyordur.

Tekrar ayağıma yapıştı ama benim reflekslerim onunkilerden çok daha iyi. Her iki bileğini tek elimle kavıyorum ve onu yatağa çekiyorum. Kollarını başının üzerine doğru uzattıktan sonra, onun üzerine yuvarlanıyorum ve kendimi ön kolumun üzerinde destekliyorum. "Bu iyi mi?"

"Üstümde olman her zaman iyidir." Kelimeler heyecanla titreşiyor.

"Böyle hissetmene sevindim." Dudaklarımı onunkilerin üzerine sürüyorum ve geri çekiliyorum. "Gıdıklanıyor *musun*?"

Gözleri anlayışla parlıyor, boğazı kalın bir şekilde sallanıyor. "Pek sayılmaz," diye yalan söylüyor.

"Bundan emin misin?" Tek bir parmağımı ön kolunun iç dirseğine doğru sürüklüyorum ve tüylerim diken diken olurken gülümsüyorum.

"Kral," diye yarı uyarıyor, yarı inliyor.

Dirseğinin kıvrımındaki hassas noktayı öpüyorum. "Evet, kraliçem?" Titriyor ve parmağımı kolunun altına ulaşana kadar pazusunun iç kısmında gezdirmeye devam ederken bakışlarımı onunkilere kaldırıyorum.

Çığlık atıyor ve kıvranıyor. Ben de gülerek ağlarken gıdıklama işkencesini durdurmam için bana yalvarana kadar tekrar yapıyorum. Ruh hali değişiyor ve ellerini serbest bırakıyorum ama saçlarımı tutmak ya da parmaklarını etrafımda kıvrımak yerine

ensemde, olduğu gibi duruyor, nefes nefese, gözleri birden yumuşuyor.

"Neden benimle olmak istiyorsun?" Parmaklarını başının arkasındaki dekoratif ferforje buklelerden birine doluyor.

"Çünkü sen sensin. Başka ne sebep olabilir ki?"

Gülümsüyor ama gözlerinin ardında bir hüznün var ve ben bu duyguyu neyin yarattığını anlamak istiyorum. Bugün onun için kolay geçmedi ve Corey'le olan geçmişinin söylediğinden daha karmaşık olduğuna dair bir his var içimde. Soru sormak yerine onu öpüyorum. Dillerimiz birbirine dolanıyor ve parmakları hâlâ karyolanın etrafında kıvrılmış duruyor.

Kulağına dokunuşunu hissetmek istediğimi fısıldayana kadar sonunda gitmesine izin veriyor. Öpüşmeler ve okşamalar arasında birbirimizi soyuyoruz. Bu sefer içine girdiğimde kontrolümü kaybetmiyorum. Yoluma çıkaracağını düşündüğü her türlü belaya değdiğini ona sözsüz olarak gösteriyorum. Her şeyin cansız olduğu sakinliğe sıkışıp kalmaktansa onun kaosunu tercih ederim.

Bir orgazmdan sonra, Queenie'nin iki orgazmıyla parantez içinde, yanımda uzanıyor, uzun saçları omzuma ve koluma dökülüyor, elleri göğsümde yayılıyor, bacağı benimkine asılı.

Şu anda ona karşı ne hissettiğimi söylemek için makul olarak ne kadar beklemem gerektiğini merak ediyorum. Muhtemelen çok erken. Ve Queenie duygular konusunda biraz utangaç görünüyor, bu yüzden bir süre daha beklemek daha iyi. Bishop'a sorardım, çünkü o benim en iyi arkadaşım, ama o da duygusal bileşeni bir kenara bırakın, ilişkiler ve onları nasıl yöneteceğim konusunda genel olarak bilgisiz. Yine de Hanna ile konuşabilirim. Her zaman objektif ve düşünceli tavsiyeler verir.

Tam olarak ne kadar zamandır bu işi yaptığımızı merak ederek saate bakıyorum ve yatağının karşısındaki duvarda asılı duran sanat eserini fark ediyorum. İç çamaşırı çekmecesini karıştırırken ve hangi çiftleri benim evimde bırakması gerektiğine dair acı verici zor kararlar verirken dikkatimin tamamen Queenie'de olması dışında bunu daha önce nasıl gözden kaçırdığımdan emin değilim. Belli ki ona bazı bilgiler vermişim.

Sanatı gösteriyorum. "Bunu kim çizdi?" Balık tutuyorum. Sadece stil bile onun eseri olduğunu söylüyor.

"Üniversitede yaptığım bir şey." Ona doğru küçümseyici bir el sallıyor. "Eski ve pek iyi değil."

"Doğru değil. Tıpkı yaratıcısı gibi göz kamaştırıcı."

Homurdanıyor ve göğsümü okşuyor, sonra yukarı itiyor ve yuvarlanmaya çalışıyor.

"Hey, nereye gidiyorsun?"

"Akşam yemeği için dışarı çıkacaksak giyinmeliyiz; yoksa burada kalıp babamla mangal yapmaya zorlanacağız." Konuyu bilerek değiştirdiğinin farkındayım ama haklı olduğu bir nokta da var. İkimiz de çıplakken ve onun yatağında yatarken kapısını çalmamasını kesinlikle tercih ederim. Birlikte yattığımızı sezmesi bir şey, bunun yüzüne vurulması başka bir şey

-Kızarıklık yeterince kötüydü. Belki daha da kötüydü.

Boğazımı temizliyorum, çünkü o kızarıklığa nasıl yakalandığının görüntüsü, talihsiz etkilerine rağmen hala uyarıcı. "Burada kalmayı mı tercih edersin?"

"Başka bir gece olsaydı, elbette, ama bugünden sonra Muhtemelen sormak istediği bir yığın soru olduğunu biliyorum ve onları yanıtlamakla gerçekten ilgilenmiyorum."

Bu ifade babası için olduğu kadar benim için de söylenmiş gibi görünüyor.

"Tamam. Hadi giyinelim. Hadi giyinelim, böylece seni yemekle şımartabilir, herkesin önünde sevgi gösterileriyle utandırabilir ve sonra sorumsuzca geç saatlere kadar seni boşaltabilirim."

"Ayrılmaktan çekinmeyeceğim bir külot giyeyim mi o zaman?" Şifonyerinden bir çift külot çıkarıp parmağından sarkıtıyor. Kumaşının olmamasına bakarak tanga olduğunu tahmin ediyorum.

"O bir kazaydı." ve bacaklarımı yatağın kenarına attım.

Şifonyerden uzaklaşıyor ve kumaş parçasını kırıkmış yorganın üzerine bırakıyor. Queenie kendi dizlerinden biriyle dizlerimi birbirinden ayırıyor. O da ben de hâlâ çıplağız, yani önümdeki çıplak tenden başka bir şeye odaklanmak zor. Meme uçlarına bakmamak için başımı yukarı eğiyorum.

Dudağını ısıriyor ve parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, düzleştiriyor, tırnağını saçımın bir kısmında gezdiriyor. "Birini çıplak bırakmak için sabırsızlanacak kadar çok istemenin normal olduğunu biliyorsun, değil mi? O geceyle ilgili her şey tamamen rızaya dayalıydı, mahvolmuş külotum da dahil. Ve ucuz, dayanıksız bir malzemedен yapılmışlardı, bu yüzden paylaştığımız bu çılgın kimya hakkında kötü hissetmeyi bırakabilirsin."

Kalçalarının kıvrımlarını izleyerek belindeki çukurluğa kadar takip ediyorum. "Daha önce hiç böyle olmamıştı. Hissediyorum-"

"Her zaman aç. Doyumsuz." Parmaklarını boynumun yanından omuzlarıma doğru gezdiriyor.

"Aynen öyle." Yemekten vazgeçebilir, Queenie'yle günlerce yatakta kalabilir, işim de dahil olmak üzere tüm yükümlülüklerimi unutabilirdim, yeter ki ona olan iştahımı yatıştırabileyim.

"İstenmek güzel bir şey." Eğiliyor ve beni öpeceğini sanıyorum ama dudakları yanağımı sıyırıp kulağıma değiyor. "Belki de külotu tamamen atlarım. O zaman sen kendini kötü hissetmek zorunda kalmazsın, ben de bir çift daha kaybetme riskine girmem."

Yorganın üzerinden külotu kaptığı gibi gece çantasına atıyor. Bu bir dikkat dağıtma, kendisini rahatsız hissettiren bir konuşmayı sonlandırmanın bir yolu mu? Savunmasız, belki? Ama bundan emin değilim. Bugün olanlardan sonra değil.

Ne zaman biraz ilerleme kaydettiğimi düşünsem, başka bir duvara tosluyorum. Ama ben sabırlı biriyim. Onun vücudundan daha fazlasına gireceğim. Sonunda onun kale gibi kalbine de gireceğim.

BÖLÜM 19

KILICIN KENARI

Queenie

Babamın Corey ve onunla önceki ilişkim hakkında büyük bir sorgulama yapmasını bekliyorum. Ama nedense bu hiç olmuyor. Muhtemelen yeni pislik süperstarıyla ilgili yangınları söndürmekle meşgul olduğu için. O ve Alex son bir buçuk saattir Corey'nin menajeriyle toplantıdalar ve kaç kez seslerinin yükseldiğini duyduğuma göre işler pek iyi gitmiyor.

Bir kişinin takımın tüm dinamiğini bu kadar değiştirebilmesi inanılmaz. Corey altı yıl önce olduğu gibi kendini beğenmiş, egoist bir pislik. Seattle'a geldiğinden bu yana geçen kısa sürede, kendi takımındaki birkaç oyuncuyla tartıştı.

Corey'nin hayatıma tatsız bir şekilde yeniden girmesine ve takımda yarattığı anlaşmazlığa rağmen Kingston'la aramızdaki ilişkiler harika. Seattle'dayken çoğu geceyi onun evinde geçiriyorum. Bu gece için arabasında bir gece çantam var.

Kingston "küçük sürprizler" dediği şeylerin büyük bir hayranıdır. Hemen hemen ne zaman onun evine gitsem, dolabında benim için yeni bir şeyler oluyor ve artık yavaş yavaş benim bedenimde kıyafetler biriktiren bir rafı var. Hatta bir çekmeceyi sevimli pijamalarla ve dantelli sütyen ve iç çamaşırı takımlarıyla doldurmaya başladı - bazıları pahalı bazıları değil. Böylece her zaman bir gece çantası hazırlama konusunda endişelenmeme gerek kalmayacağını ve bir şey unutursam, gerekli şeyleri onun evinde bulabileceğimi söylüyor. Mantıklı ve ben de onun

ama bazen o da dahil olmak üzere tüm bunları gerçekten hak edip etmediğimi merak ediyorum.

Başımı iki yana sallıyorum ve işime odaklanıyorum. E-postaları yanıtlamayı bitirdiğimde Violet kafasını ofisten içeri uzatıyor. Her zaman biraz sözlü bir kasırga olsa da, genellikle çok derli topludur. Bugün durum pek de öyle görünmüyor.

"Tanrı'ya şükür buradasın. Alex'i gördün mü? Ofisinde değil."

"Birkaç saattir bir toplantıda" -bilgisayar ekranımdaki saate bakıyorum ve sinirleniyorum- "birkaç saattir toplantıda. Ne zaman bitirmesi gerektiğinden emin değilim."

"Önemli bir şey mi? Sence araya girebilir miyiz?" Arkasında iki küçük figür belirir: Lavender ve River. Ama bugün el ele tutuşmuyorlar. River onun yerine şu plastik plaj kovalarından birini göğsüne bastırıyor. Küçük omuzları çöküyor ve inleme ile hıçkırık karışımı bir ses çıkarıyor, sonra da hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Lavanta sırtını sıvazlıyor ve Violet başını çevirip öğürmesini bastırmaya çalışıyor.

"Tanrım, River iyi mi?"

"Sanırım grip oldu."

Bir avuç kağıt mendil alıp masama dönüyorum. Onu sandalyelerden birine götürdükten sonra oturmasını sağlıyorum, Lavanta da yanındaki sandalyeye atlıyor. Nemli yüzünü siliyorum ve nemli saçlarını alnından uzaklaştırıyorum.

"Bunu yaptığın için teşekkür ederim. Zor zamanlar geçiriyorum-" Yüzünü ve River'ın tuttuğu kovayı işaret ediyor.

"değil. Babam da öyle. Çocukken ne zaman hasta olsam, kurabiyelerini de fırlatarak tepki vermesin diye onu kendimden uzak tutmak zorunda kalırdım."

"Bunu tamamen anlayabiliyorum." Violet nefesini dışarı üflüyor. "Yarım saat içinde doktoruyla randevum var, ama Lavender'ı Alex'le bırakabileceğimi umuyordum, çünkü onun da hastalanmasını gerçekten önlemek istiyorum. Ya da bir sürü başka hasta insanla birlikte doktorun ofisinde olmaktan." Violet kızının başını okşuyor ama bakışlarını plaj kovalarının içindekilerden ayırmıyor.

"Lavender toplantısını bitirene kadar takılabilir, eğer sizin için de uygunsa."

Violet çömelerek Lavender'la göz hizasına geliyor. "Bir süreliğine Queenie ile kalmanın sorun olmayacağını mı ? Sadece

Babam toplantıdan çıktı mı?"

Lavender annesinden bana ve tekrar bana bakıyor, küçük dudakları bir çizgi halinde büzülmüş.

"Boyama malzemelerini getirdin mi? Babanı beklerken birlikte resim , " diye teklif ediyorum.

Lavender bunu birkaç saniye düşündükten sonra başını sallıyor.

"Harika. Görünüşe göre River'ı doktora götürüp tedavi ettirmek için hazırsın," diyorum Violet'e.

"Çok teşekkür ederim. Bunun için gerçekten minnettarım." "Hiç sorun değil."

Violet Lavender'ı alnından öper. "Çok uzun sürmez: en fazla bir buçuk saat kadar. Çok fazla endişelenmemen için gelişmelerle ilgili olarak seni arayacağım ya da mesaj atacağım," diyor Lavender'a.

"Peki ya Robbie ve Maverick? Onlar da burada mı?"

"Dörde kadar okuldalar, sonra Robbie'nin Botanik Kulübü var ve Maverick'in hokey antrenmanı var, yani hepimiz hazırız." Zavallı River'a güven verici sözler mırıldanarak ofisten çıkmasına rehberlik ediyor.

Dikkati boş kapı aralığına odaklanmış olan Lavender'a dönüyorum. Elleri kucağında ve endişeyle sıkıyor. "Muhtemelen ellerimizi yıkamalıyız, değil mi?"

Bakışlarını kapı aralığından ayırıyor ve bir kez başını sallıyor. Sandalyeden kayarak indikten sonra beni banyoya kadar takip ediyor. Lavaboya uzanamayacak kadar küçük, bu yüzden izniyle onu makyaj masasının üzerine kaldırıyorum ve muslukları açıyorum. Ellerini suyun altında gezdiriyor ve ben de sabun pompalıyorum. "Onları iyice yıkayalım ki River'ın başına gelenler senin de başına gelmesin, tamam mı?"

Tekrar başını sallayıp ellerini birbirine sürtüyor ve ben de "Mutlu Yıllar" şarkısını söylemeye başlıyorum.

Başını eğiyor ve ağzının bir köşesinde hafif bir gülümseme beliriyor.

"Babam ellerimizi yıkarken hep iki kez 'İyi ki Doğdun' şarkısını söylerdi; o zaman tüm mikropların gittiğini bilirdik. Sizin aileniz de böyle yapar mı?"

Başını sallıyor.

"Şarkı söylemeye devam etmemi ister misin?"

Başını sallayınca, zavallı kardeşinin ne kadar hasta görüldüğünü göz önünde bulundurarak ellerimizi daha uzun süre yıkamanın bize zarar vermeyeceğini düşünerek baştan başlıyorum. İşimiz bittiğinde ellerimizi kağıt havlularla kuruluyoruz. Ofisime döndüğümde

Lavender sırt çantasını açarken onun için masamda bir yer açıp yazıcıdan biraz kağıt alacağım.

Benimkinin yanına bir sandalye çekiyorum ve Lavender dizlerinin üzerine oturuyor, masaya ve boya kalemlerine ulaşana kadar öne doğru sallanıyor. Bir parça boş kâğıt alıyor ve köşelerini dikkatlice hizalıyor, bir tarafı hizalamaya çalışırken dili dışarı çıkıyor ve sonra diğer tarafı. Ama küçük elleri bunu imkansız kılıyor.

"Kardeşin için bir kart yapmak ister misin?" Başını sallıyor.

"Sana bir numara gösterebilir miyim?" Bir baş sallama daha.

"Köşeleri benim için tut, tamam mı?" Küçük parmakları her köşeye bastırana kadar bekliyorum; sonra ortasını iki ucundan sıkıştırarak düzleştirmesine yardım ediyorum. Sonraki yarım saat boyunca yan yana oturup sessizce boyama yapıyoruz. Lavender arada bir ne çizdiğimi görmek için benim kağıdına bakıyor.

Boya kalemleri güzel sanatlar için en iyi araç değil, ama yüzünün hatlarını takip ediyorum, renklerle doldurmaya başlamadan önce kalemle çizgiler çiziyorum. Lavender kardeşi için hazırladığı kartı bitirdiğinde -henüz dört yaşında olmasına rağmen River'ı sesli harf kullanmadan heceliyor- ben kendi resmim üzerinde çalışmaya devam ederken o da başka bir resme başlıyor.

Lavanta dikkatimi çekmek için kolumu çekiştiriyor. "N'aber ufaklık?"

Burun çevresini gölgelendirmek için kullandığım iki boya kalemini ve sonra da resmin kendisini işaret ediyor. "Bunu nasıl yaptın?"

Tanımadığı insanların yanında oldukça utangaçtır, ama belki de birkaç kez karşılaştığımızdan beri benim yanımda daha rahat olmaya başlamıştır. "Gölgelendirmeyi mi kastediyorsun?"

"Evet. Sading." Kendi resmini işaret ediyor. Bu resimde gökyüzünde büyük bir güneş var. "Ben burayı istiyorum."

"Nasıl yapıldığını göstermemi ister misin?"

Birlikte resminin üzerine eğiliyoruz ve ben sarı boya kalemini güneşin kenarlarında hafifçe gezdirip ortasını dolduruyorum. Sarı pastel boyayı bıraktığımda Lavender bana turuncu pastel boyayı uzatıyor ve onu paketine geri koyuyor.

Henüz bunu başarabilecek el becerisine sahip değil ama şimdiden renklere olan ilgisini resimlerini yerleştirme biçiminde görebiliyorum.

Alex bir elini yüzünde gezdiriyor ve iç geçiriyor. "Eh, bu üç lanet-" Küfrünü tamamlamadan hemen önce durur, bakışları gözleri fincan tabağı kadar geniş olan kızına iner ve ağzının köşelerinde yaramaz bir gülümsemenin ipucu flört eder. Eminim daha önce de kötü sözler duymuştur, çünkü Violet sık sık kendini sansürlemeyi unutuyor.

"Lavanta? Selam tatlım, burada olduğunu fark etmemiştim." Alex bana sorgulamakla özür dilemek arasında bir bakış attı.

Lavender sandalyesinden sıçrayıp babasının yanına koşuyor. Onu kucağına alıyor ve yüzünün her yerine gürültülü öpücükler konduruyor. Lavender kıkırdıyor ve sonra babasının boynuna sarılıyor.

Sahip olduğum her iç çamaşırına bahse girerim ki Kingston da aynı türden bir baba olurdu. Ve bu düşünce kadınlık organlarımı heyecanlandırıyor. Bu çılgınca, çünkü sadece yirmi dört yaşıdayım ve hiçbir şekilde çocuk için hazır değilim. Daha birbirimize L bombasını bile atmadık.

"Her şey yolunda mı? Vi nerede?"

Kingston'a bakmayı bırakıp Alex'e sesleniyorum. "River kendini iyi hissetmiyor, bu yüzden Violet onu doktora götürdü. Lavender'ı seninle bırakabileceğini umuyordu ama sen toplantıda olduğun için, en sevdiğim çiçeği burnunda sanatçıyla takılmak için ben gönüllü oldum."

"River iyi mi?"

"Violet grip olabileceğini düşünüyor." Ne kadar süredir ortalıkta olmadığını kontrol etmek için telefonuma bakıyorum. "Ondan gelen mesajlar var. ." Mesajları açıp hızlıca tarıyorum. "Evet, grip olmuş. Onu eve götürecek ve bakıcıyı ona bakması için çağırarak, böylece geri gelip Lavender'ı alabilecek."

"Violet onu ne zaman bıraktı?" Lavender'ı tutuşunu ayarlıyor, böylece kollarını onu boğmadan etkili bir şekilde boynuna dolayabiliyor.

"Belki bir saatten biraz daha fazla oldu."

Gözlerinin arasını ovuşturuyor ve sonra küçük kızının yanağını öpüyor. "Jake, Lavender'ı eve götürmem gerekebilir. Hastalanırsa Vi'nin River'ı dadısına bırakmak zorunda istemiyorum."

"Ya da onu biz götürebiliriz," diye öneriyor Kingston. "Queenie ve ben yani. Birkaç saat buzun üzerinde kalmama gerek yok."

Alex çelişkili görünüyor. "Lavender, Queenie ve Kingston seni eve götürse senin için sorun olur mu?"

Babasının gözlerinin arasını ovalıyor ve sonra eğilip kulağına bir şeyler fısıldıyor.

"Ben iyiyim tatlım. Sadece işle ilgili ve endişelenmene gerek yok."

Elini onun yanağına koyar ve sessizce ama duyulur bir şekilde "Tamam. Ben Keenie ve King ile gidiyorum."

Birkaç kez gözlerini kırptırdı, kulağına fısıldamadan cevap vermesine şaşırdığı belliydi, ki tanık olduğum kadarıyla bu oldukça tipik bir durum. "Tamam. Bu harika." Onu yanağından öpüyor ve yere bırakıyor.

Onunla birlikte tüm sanat malzemelerini kaldırıyoruz. Ben yardım ederken, kardeşi yardım ederken olduğundan çok daha az zaman alıyor.

"Oh, bu senin için. Çizim defterine koymak ister misin?" Pastel boya portresini ona uzattım.

Alex bakabilmek için eğiliyor. "Bunu sen mi çizdin? Sanatçı olduğunu bilmiyordum."

Yorumu el sallayarak geçiştirdim. "Bu sadece bir pastel boya karalaması."

"Bu her şeyi daha da harika yapıyor. Biliyor musun, eğer bu adam için çalışmaktan sıkılırsan, Lavender'e sanat dersleri verebilirsin." Başparmağıyla omzunun üzerinden babama baktı.

Buna gülüyorum. "Bunun hayatını kazanmak için iyi bir yol olduğundan emin değilim ama Lavender'la vakit geçirmekten her zaman mutluluk duyarım."

Eşyalarını topladıktan sonra otoparka gidiyoruz ve Alex arabasının anahtarlarını teslim ediyor, bu da araba koltuğunu Kingston'ın SUV'una taşımaktan daha kolay oluyor.

"Arabayı sürmemi mi istiyorsun?" Kingston anahtarlara asitle ıslatılmış zombi piranalarmış gibi bakıyor.

"Tanıdığım en güvenli sürücü sensin. Karımdan çok daha güvenlisin, ama bunu söylediğimi ona asla söyleme. Sen de," diyor Lavender'a.

Ona nazlı bir gülümseme veriyor ama fermuarlı dudak işareti yapıyor ve onu araba koltuğuna bağlamasına izin veriyor. Kingston ve ben arabaya bindik, o da motoru çalıştırdı. Kingston'ın park yerinden ayrılmaya hazır olması için iki dakika daha koltuk ve ayna ayarlarını yapması gerekiyor. Radyoyu açıyorum ve tanıdık bir şarkı çalıyor. Lavender koltuğunda kıpırdanırken dikiz aynasına bakıp gülümsüyorum. "Bu şarkıyı biliyor musun?"

Başını sallıyor.

"Sesi açmamı ister misin?" Kingston arabada yüksek sesle müzik dinlemekten pek hoşlanmaz, çünkü acil durum araçlarını duyamayacağından endişe eder, ama biraz daha yüksek sesle dinlemekten zarar gelmez.

Owl City'nin "Fireflies" şarkısında başını sallayarak beni onaylıyor. Nakarata geldiğimizde ben de eşlik ediyorum. Çoğu zaman bir melodiyi taşıyabilirim ve bu akılda kalıcı bir şarkı. Benim hiç beklemediğim ve görünüşe göre Kingston'ın da beklemediği şey Lavender'ın da şarkı söylemeye başlaması. Sadece o değil

ama inanılmaz küçük bir ciğer seti var. Onu kesinlikle büyüleyici buluyorum.

Alex ve Vi'nin evine vardığımızda, gerçek Lavender'ı görürüz. Fısıltının üstünde konuşanı. Tam cümlelerle. Lavender, Kingston ve benim onun yatak odasını ve resim odasını görmemiz için ısrar ediyor. Violet, kardeşi şu anda uyuduğu ve aynı odayı paylaştıkları için yatak odasını görmemize izin vermiyor ama belli ki Lavender'ın çok zaman geçirdiği yeri görebiliyorum. Odanın harika bir ışığı ve balkonu var. Yerler kolay temizlenebilen bir tür vinil ile kaplı ama benim dikkatimi çeken duvarlar. Bir duvar kara tahta boyasına sahip ve geri kalanı odanın büyük bir bölümünü değiştirebilir devasa bir tuvale dönüştüren poster kağıtlarıyla kaplı.

"Bu çok havalı!" Etrafta yürüyorum, sıçrama boya tasarımlarını, pastel boya çizimlerini ve tebeşir resimlerini inceliyorum.

"onun en sevdiği yer," diyor Violet. "Öyle değil mi Lavender?"

"Evet. Boyamayı seviyorum. Ve boyamayı. Özellikle de ellerimle!" Bize sırtıyor ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor.

Kingston'ın arenaya geri dönmesi gerekiyor ama yakında geri dönüp öğleden sonra parmak boyama yapacağıma söz veriyorum.

Arabaya döndüğümüzde müziğin sesini kısıyorum ve yolcu koltuğuna yerleşiyorum. "Şey, bu ... başka bir şeydi, değil mi?"

"Onu hiç böyle konuşurken duymamıştım. Sanki evdeyken tamamen farklı bir insanmış gibi."

"Bu onun rahatlık seviyesiyle ilgili olmalı." Ayakkabılarımı tekmeliyorum ve bacak bacak üstüne atıyorum. "Acaba onunla sanat terapisi mi yapıyorlar ve o odayı bu yüzden mi kurmuşlar? Anksiyeteye iyi geldiği söyleniyor."

Kingston, ışık sarıya döndüğünde ayağını gazdan frene kaydırır, oysa ışıktan geçebilirdi. Arkasındaki kişi belli ki bundan hoşlanmamıştır, çünkü ona korna çalar. Onlara ters ters bakmak yerine el sallar.

Ama eli direksiyona geri dönmüyor. Onun yerine koltuğumun arkası boyunca, boynumla koltuk başlığı arasında kayıyor. Başparmağı enseme yumuşatıyor. "Savunmaya geçmeden ya da konuyu değiştirmeden sana bir şey sorabilir miyim?"

Eğer Corey ile ilgiliyse, bunun cevabı hayır olacaktır. "Sanırım ne hakkında olduğuna bağlı."

Sanki bekliyormuş gibi gülümsüyor. "Sanat diplomasının çoğunu aldığını söylemiştin. Neden bitirmedin?"

Bu kesinlikle cevaplamak istemediğim sorulardan biri. "Çünkü bu konuda kariyer yapacak kadar iyi değildim." Ve duygusal olarak sanat terapisti olamayacak kadar dağılmış durumdayım; annem bundan emin oldu.

Işık yeşile dönüyor ama kolum koltuğumun arkasında asılı kalıyor. "Bunu sana kim söyledi?"

"Ne fark eder ki? Gerçek bu. En iyi ihtimalle vasat biriyim. Asla galerilerde olamayacağım, bu yüzden para israfı." Tükürdüğümde kelimelerin tadı karton gibi geliyor. Bana verildiğinde bıçak gibi hissettiren kelimeler.

Kingston arenanın otoparkına doğru sağa dönerken sessizliğini koruyor ve her zamanki gibi arka tarafa yakın bir yere oturuyor. Ondan ve bu konuşmadan kaçmak için emniyet kemerimin düğmesine basıyorum.

"Hey." Sıcak, nasırlı parmakları bileğimi sarıyor ve parmaklarını dudaklarına götürerek her bir eklemimi öpüyor. "Sen vasat değilsin Queenie. Sen muhteşemsin ve yeteneksiz olduğunu söyleyen her kimse kötü niyetli ve kıskanç biri."

Haksız değil. "Bunu bana annem söyledi." Ve o kesinlikle bunların ikisi de.

Gözleri kapanıyor ve yavaşça nefes verirken yanakları titriyor. Göz kapakları açıldığında bakışlarında hüznün ve öfke var. "Beni dinlemeni istiyorum Queenie. Sen vasat değilsin. Sen harikasin ve dünya parmaklarının ucunda. Bunu ne kadar erken fark edersen, olman gerektiği gibi parlamana o kadar kolay olur."

"Lütfen bana böyle şeyler söyleme," diye fısıldıyorum.

"Neden olmasın? Özellikle de gerçek buysa." Emniyet kemerini çözdü. "Kendinle gurur duymalısın Queenie. Gurur duyduğumu biliyorum. Bugün Lavender'la harikaydın. Şimdiye kadar sadece soyut olarak düşündüğüm şeyleri istememi sağlıyorsun."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bunun ne anlama geldiğine henüz hazır mısın bilmiyorum." Parmaklarını yanağımda gezdiriyor. "Ama o sanat diplomasını bitirmeyi ciddi olarak yeniden düşünmelisin. Başarı ve değer, bir galeride eserlerinin olup olmaması kadar keyfi bir şeye dayanmak zorunda değil. Bu kesinlikle hayalinin ve yolculuğunun bir parçası olabilir, ama bir kişinin yanlış yönlendirilmiş kıskançlığının kendin hakkındaki tüm düşüncelerini şekillendirmesine izin verdiğin için bu kadar tutkulu olduğun bir şeyi bırakıp gitmeni hiç istemem."

"Sen geldin ki?" "Tennessee."

"Ha ha, ben öyle demedim-"

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Seni görüyorum Queenie. Kimsenin sana layık olmadığını söylemesine izin verme."

Elimi ensesinde gezdiriyorum ve kelimelerle karşılık vermek yerine öpücüğü derinleştiriyorum. Çünkü her ne kadar ona inanmak istesem de, üzerimde bir ağırlık var. Altı yıl önce Corey'den ayrılıp en güvenli yer olan eve kaçtığımda gömdüğümü sandığım bir ağırlık. Ve bana asla sırtını dönmeyen tek kişi: babam. Bazı hatalarımın ne kadar kötü olduğunu o bile bilmiyor. Eğer bilseydi, o da sırtını dönerdi. Peki Kingston neden dönmesin?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 20

MUTLULUĞUN DÜŞÜŞÜ

Queenie

Mutlulukla ilgili olan şey, onun uzun sürmemesi gerektiğidir. Hayat bir hız trenidir: zirveye doğru yavaş tırmanışlar, coşku içinde kısa bir denge ve ardından sizi çığlık atmaya ve nefes nefese bırakan dik bir düşüş.

Bu da orgazm için bir metafor değildir, ancak olabilir, çünkü aynı prensip altında yer alırlar.

Önümüzdeki birkaç gün boyunca, o askıya alınmış coşku halinin içinde körü körüne ilerliyor, içimi kemiren ve mutluluk balonumu tehdit eden endişeleri ve şüpheleri görmezden geliyorum. Kingston'ın sözlerini bir savaş zırhı gibi üzerimde taşıyorum, beni hiçbir terapinin - babamın faturasını ödediği başka bir şey - iyileştiremediği korkulardan ve kendimden şüphe etmekten koruyor.

Beni mutlu edecek tek bir şeye bel bağlamaktan daha iyisini bilmeliydim. Özellikle de tek bir kişiye. Ama sonunda aradığım *kişiyi* bulduğumu hissediyorum. Kaosumu evcilleştirmeye çalışmayacak ama içinde yaşamama izin verecek ve dürtüselliğimi istikrarla dengelememe yardımcı olacak birini. O yin ve ben yang'ım. O şeker, ben tuz.

Bugün maç günü, yani takım hazırlanmak için birazdan arenada olacak. Halletmem gereken birkaç e-posta ve not daha var, sonra Lainey, Stevie, Violet ve diğer kızlarla birlikte locanın rahatlığında maçın keyfini çıkarabilirim. Kingston'ı gol atarken izlemeye bayılıyorum. Çok odaklanmış ve yoğun. Tıpkı yatakta olduğu gibi.

E-postalarla işim bittiğinde, kişisel hesabıma geçiyorum ve yeni e-posta Üniversitesi Seattle. adresinden sonra

Geçen gün Kingston'la arabasında sohbet ederken, üniversite transkriptlerimi çıkardım ve yıllar boyunca aldığım tüm dersleri ve programları gözden geçirdim. Sanat ve psikoloji diplomamı almak için bir dönem kala okulu bırakmıştım. Sonra birkaç program daha denedim ama hiçbirisi bana uygun değildi.

Belki de geri dönüp başladığım işi bitirmenin ve annemin yanılıp yanılmadığını görmenin zamanı gelmiştir - sanatım galeriye layık olmasa bile, yine de bir değeri vardır. Babama ve bana bir kez olsun kendimle gurur duymam için bir neden verecek bir şey yapabilirim.

Yerel üniversiteden gelen ve kabul ekibiyle gelecek hafta için randevuyu teyit eden e-postayı yanıtlıyorum, ardından birkaç önemli belgenin kopyalarını çıkarmak için koridordan fotokopi odasına gidiyorum. Kapı üzerime kapanmasın diye pervazın önündeki tıpayı tekmeliyorum. Kapı biraz tuhaf ve yardım almadan açık kalmayı sevmiyor.

Arkamdaki kapı yumuşak bir klik sesiyle kapandığında son belgeyi bekliyordum. Kingston olduğunu tahmin ediyorum, çünkü her zaman takım elbiselerini giymeden önce beni bulur. "Oyun öncesi sevişme listenize fotokopi odasını da eklemek ister misiniz?" Arkamı döndüğümde Kingston'ı değil Corey'i görünce gülümsemem dağılıyor. "Ne halt istiyorsun?"

Kapalı kapıya yaslanıp odanın tek çıkış yolunu kapatıyor, kocaman vücudu burada yer kapladığı için artık sonsuz derecede küçük geliyor. Takım elbise giymiş, bana ilk tanıştığımız, üniversite düzeyinde hokey oynadığı zamanları hatırlatıyor. O zamanlar onun çekici gülümsemesine ve pürüzsüz hatlarına kanmakla ne kadar aptallık etmişim.

Kollarını kavuşturur. "Konuşmamız gerek."

"Hayır, yok." Son kopyaları da alıp dosya klasörüne yerleştiriyorum. Çenemi yukarı kaldırarak, hissetmediğim bir güvenle ona bakıyorum ve içimi kemiren o his yayılmaya başlıyor, midemde çalkalanıyor ve uzuvlarıma sızıyor. "Çekil lütfen. Hazırlanman gereken bir maç var ve babamın beni görmesi gerekiyor." Onu geçmeye çalışıyorum ama tuğladan bir duvar gibi.

"Hayır, yok. O zaten arenada ve konuşmamız gereken şeyler var." Bana küçümseyerek bakıyor.

"Beni buraya kilitleyip, bana doğru savurmak istediğin saçmalıkları dinlemeye zorlayamazsın Corey."

"Görünüşe göre bunu zaten yaptım, bu yüzden en iyi seçeneğin lanet çeneni kapatıp bir kez olsun dinlemen. Bana fazlasıyla sebep oldun.

Baş ağrılarından ve 'Babam büyük adam olduğu için çok haklıyım' şeklindeki mızımız kaltak tavrından bıktım usandım."

Midem endişeyle rahatsız edici bir şekilde bükülüyor ve yanaklarım öfke ve utançla ısınıyor. "Sen neden bahsediyorsun ki?" "Kız arkadaşım bu sabah evlilik cüzdanı için başvurmaya çalıştı ve

Ne olduğunu biliyor musun?"

"Pencerede parlak bir şey gördü ve dikkati mi dağıldı?" Kız arkadaşı Sissy, tüm iç saha maçlarına geliyor ve sürekli pullu kıyafetler giyiyor. Bebeğinin karnını disko topu gibi gösteriyor. Muhtemelen mesele de bu.

Corey'nin dudağı seğiriyor. "Her zaman böyle ukalasın, değil ? Bir tane bile bulamadı."

"Gerekli evrakları doldurabilecek kapasitede olmadığı için mi?" "Komik olduğunu mu Queenie? Bunun bir çeşit "Hayatımı sonsuza dek mahvettiğin şakası mı?"

"Altı lanet yıl boyunca seninle hiçbir şey yapmadım ve bir daha seninle hiçbir şey yapmamaktan çok mutlu olurum. Ne var biliyor musun? Bu konuşmayla işim bitti. Kız arkadaşının başvuru formlarını nasıl dolduracağını bilmemesi benim suçum değil." Onu dirsekleyerek yolumdan çekmeye çalıştım ama kıpırdamadı. "Bırak çıkayım."

"Burada işimiz bitmedi." Beni uzak tutmak için bir elini kaldırdı. "Kız arkadaşım başvuru formlarını gayet iyi doldurabilir. Ehliyet için başvuramamasının sebebi sensin."

"Ne? Bu hiç mantıklı değil."

"Öyle ama. Çünkü *biz* hâlâ evliyiz." Aramızda agresif hareketler yapıyor. Midemdeki o korkunç çalkantı . "Bu imkansız.

Bir yanlışlık olmalı. Evrakları dosyaladım."

"Her zaman yaptığın gibi yolun bir yerinde çuvalydın. Hiçbir zaman gerçekleşmediler ve şimdi o lanet olası aklını kaybediyor ve bu senin suçun."

"Bu nasıl *benim* hatam olabilir? Ben üzerime düşeni yaptım. Aslında her şeyi yaptım! Evrakları aldım; imzalaman gereken her sayfayı işaretledim. Bir tavşan lanet boynunu okşarken orada durdum ve *sen* işi berbat etmeyesin diye sayfaları *senin için* çevirdim. Hatta paranın yarısını sana bizzat ben verdim. Tek yapman gereken lanet ücreti ödemektir!"

Corey'nin kaşları çatılıyor ve sonra yüzünü bana yaklaştıracak şekilde eğilerek alay ediyor. "İşler istediğin gibi gitmediğinde koşarak babama gitmeseydin, hemen adliyeye gidip işleri halledebilirdik, bu yüzden bunu tersine çevirip benim hatamış gibi göstermeye çalışma."

"Bunun bir anlam ifade etmesi gerekiyor mu? Dosyalama ücretini ödedin mi ödemedin mi?"

"Çok uzun zaman önceydi. Nasıl hatırlayabilirim ki?"

"Tanrı aşkına, Corey. Ayrıcalıklı hayatında herhangi bir şeyin sorumluluğunu alıyor musun?"

"Benim hayatım ayrıcalıklı mı? Siktir git, küçük bayan 'Lanet Kalemin Kraliçesiyim'. Baban NHL yönetim kademelerinde yüksek mevkilerde otururken tüm masrafları karşılayamaz değildin."

"Boşanmak için ondan para isteyemezdin ki! On sekiz yaşındaydım!" Onunla neden bu tartışmaya girdiğimi bilmiyorum. Çok anlamsız. Corey suçu başka yöne çekmekte ustadır.

Gözlerini deviriyor. "Tanrım, hâlâ çok zavallısın. Seninle en başta evlenmemin gerçek sebebini bilmek ister misin? Tutunmaya çok niyetli olduğun o değerli kirazını patlatmak istemem dışında. Yatakta o kadar da iyi değildin. Aslında oldukça sıkıcıydın."

"Bunu dinlemekten bıktım! Çıkarın beni buradan." Kapıyı açmak için etrafından dolaşmaya çalıştım ama . Corey benden çok daha büyük ve güçlü.

Beni bitirene kadar gitmeme izin vermeyecek. "Sana bittiğini söylediğimde bittin. Babanın bağlantıları vardı, ve o bana istediğim şeyi izcilerin beni almasını beklemekten çok daha kolay getirebilirdi. Seni bu kadar uzun süre yanımda tutmamın tek nedeni buydu. Seninle evlenmem için benimle konuşmana izin vermemin tek nedeni buydu. Sonra ne kadar yapışkan ve muhtaç bir kabus olduğunu fark ettim. Yani, ihtiyacım olanı almak için başka bir yere gitmem gerçekten sürpriz mi? Ayrıca, 20 yaşındaydım. Sanki en güzel yıllarımı ezik bir amcık için harcayacakmışım gibi."

"Sen bir domuzsun."

"Ben dürüstüm. Gerçeği duymaktan hiç hoşlanmaman benim sorunum değil. Acaba senin izci çocuk bunca zamandır *karımı* becerdiğini öğrendiğinde ne hissedecek?"

"Eğer dosya masrafını ödeseydin senin hiçbir şeyin olmazdım!" Panik, boğuluyormuşum gibi hissettiriyor. "Kingston'a söyleyemezsin."

"O zaman öğrenmesini istemiyorsan bunu düzeltsen iyi olur. Babanın ve başarısının arkasına saklanarak, olmadığın halde özel biriymişsin gibi onun oyuncularını sömürerek nasıl bir hödük olduğunu bilmeyi hak etmiyor mu sence? Adın bile bir şaka. Seninle ilgili asıl olan tek şey, herkesin kışında ne kadar büyük bir ağrı olduğun." Sonunda kapıyı açtı. Yine de onu geçmeye çalışmıyorum, gülümsemesinin daha da yukarı kıvrılmasından benimle alay etmeyi henüz bitirmediğini anlıyorum. "Etrafın her zaman muhteşemlikle çevriliyken bu kadar vasat olmak berbat bir şey olmalı. Sorunu çöz Queenie, eğer herkesin senin ne kadar berbat biri olduğunu bilmesini istemiyorsan."

Koridora doğru adım atıyor ve duraklıyor, omzunun üzerinden bakıyor, aynı korkunç küçümseme yerinde duruyor. "Ve sen benim için hiçbir zaman bir şey olmadın Queenie. Sen bir amaç için araçtın. Ve bir hataydı, çünkü olmak istediğim yere beni aşağı çeken sen olmadan ulaştım. Görünüşe göre işe yaramaz hayatının hikayesi bu, değil mi? Sen herkesin hatasıydın."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 21

ÇARPIN VE YANIN

Kingston

Telefonum ailemden gelen ve bu gece bana iyi şanslar dileyen mesajlarla cınlıyor ve Queenie'nin ofisine yaklaştıkça neşeli ruh halim daha da artıyor. Maç için hazırlanmam gerekiyor ama önce durup kız arkadaşıma iyi haberi vermek ve birkaç öpücük çalmak istiyorum.

Queenie'nin ofisine vardığımda Corey köşeyi dönüyor. Takım elbisesini giymiş - her zaman isim ve marka takıyor, sanki insanlar onun giydiklerinden gerçekten etkileniyormuş gibi. Maaşının ne kadar olduğunu hepimiz biliyoruz. Çok kazanıyor ama bir Rook Bowman değil. Sırıttıyor ve benim bulunduğum yönün tersine, soyunma odasına doğru ilerlerken cenaze marşını ıslıkla çalmaya başlıyor.

Burada olması hoşuma gitmedi, Queenie'yle karşılaşma ihtimali vardı ve ben yanında olmadan mesafesini korumasını sağlayabilirdim. Ofisine uğruyorum ama orada değil, bu da omuzlarımı geren endişeli hissi artırıyor.

Jake'in ofisinin kapısı açıktı, ben de kafamı oraya uzattım ama boştu. Corey o yönden geldiği için tetikte olarak fotokopi odasına bakmaya karar verdim. Köşeyi döndüğümde Queenie'nin ödünü koparıyor ve elindeki kâğıt yığınının yerde uçuşmasına neden oluyorum.

"Kahretsın!" Bir elini göğsüne, diğerini de benimkine bastırıyor. "Ödümü kopardın."

Avuçlarımı kollarında gezdiriyorum. "Özür dilerim. Maçtan önce seni görmek istedim ve koridorda Slater'ın yanından geçtim. Buradan geliyordu.

ve iyi olduğunuzdan emin olmak istedim. Sen de onunla karşılaştın mı?"

"Ne?" Gözleri kısa bir süreliğine benimkilere kayıyor ve sonra dağılan kâğıtları toplamak için çömelirken aşağıya dalıyor. "Oh, hayır. Corey'le karşılaşmadım."

Sayfaları toplamasına yardım ediyorum ve ellerindeki titremeyi fark ediyorum. "İyi olduğuna emin misin? Ellerin titriyor."

Kararsız bir nefes veriyor. "Ben iyiyim. Sadece beni korkuttun, hepsi bu. Biraz acelem vardı, kızlarla buluşabilmek için arenaya gitmek istiyordum."

"Neden birlikte yürümüyoruz?"

"Tamam. Elbette. Bu harika olur." Gülümsemesi hâlâ titrek, ama onu çok korkutmuştum, bu yüzden anlaşılabilir bir durum.

Her zaman dağınık olan masasının üzerindeki kâğıt yığınının bırakıyoruz, ama o her şeyin biliyor gibi görünüyor. Bilgisayarını ve çantasını karıştırarak birkaç gün önce ona aldığım, arkasında benim adım ve numaram yazan formasını buluyor.

Başına geçiriyor ve ben de saçlarını düzeltme görevini üstleniyorum. Tabii ki, bu zararsız temas her zaman ona daha fazla dokunmak istememe neden oluyor. Onu koridora kadar takip ediyorum. Anahtarlarını karıştırıyordu, ben de elinden alıp kilitlemesine yardım ettim. Binanın içinden geçip arenaya bağlandığı yere doğru hızla yürüyoruz, parmaklarımız birbirine dolanıyor.

"Hey, bazı haberlerim var."

"Seninle bir şey konuşmam gerek," diyor aynı anda. Yanakları kızarmış, artık solgun değil ama yine de bir şeyler ters gidiyor gibi.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet. Her şey yolunda. Güzel. sonraya kadar bekleyebilir. Haberleriniz nedir?"

"Bu konu hakkında şimdi konuşmak istemediğine emin misin?"

Omzunu pazuma çarpıyor. "Eminim. Bana neler olduğunu anlat. Heyecanlı görünüyorsun."

"Ailem genellikle sezonda en az bir kez beni izlemek buraya gelir ve Hanna'nın doğum günü yaklaşıyor, ben de o sıralarda ziyaret etmelerinin harika olacağını düşündüm. Onunla ilişkim biraz değiştiği için bu seferki biraz farklı olacak." Giriş kartımı sensöre dokunduruyorum ve Queenie için kapıyı açıyorum. Sessizlik yerini uzaktan gelen hokey taraftarlarının sesine bırakıyor ve heyecanım artıyor.

Elimi sıktı. "Bence bu harika bir fikir. Doğum günü ne zamandı? Bana söylediğini biliyorum ama tarihler konusunda berbatımdır."

"Birkaç hafta içinde. Ailem genellikle benim evimde kalır, yüzden telaşlı olabilir ve genellikle bir hafta veya daha uzun sürer, ancak herkesle tanışmanız için harika bir zaman olacak."

"Herkesle tanışmak mı? Tüm ailenle mi? Hepsiyle birden mi?" Queenie'nin sesi yine tizleşti.

"Merak etme." Bu sefer onun elini sıkıyorum. "Seni sevecekler Queenie, tıpkı benim sevdiğim gibi."

Soyunma odasından yaklaşık on adım ötede aniden durdu. "Ne dedin sen?"

"Seni sevecekler." İlk başta gözlerinin neden bu kadar büyüdüğünü anlamıyorum, ta ki istemeden ne söylediğimi anlayana kadar. Boştaki elini kendi elime alıp ona mahcup bir gülümseme veriyorum. "Özür dilerim. Bunu sana bu şekilde söylemek istememiştim."

"Ya da belki de bana bir sürpriz yaparak dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun." Kararsızca gülümsüyor.

"Şaşırtmaca ya da dikkat dağıtma yok. Seni seviyorum Queenie. Ailemle tanışmanı istiyorum ki onlar da sana aşık olsunlar."

Birkaç kez göz kırpmıyor ve gözleri cam gibi oluyor. "Kral, ben-" Başını sallar ve boğazını temizlemek zorunda kalır.

Eğilip yaklaşıyorum, çünkü güvenlik sadece birkaç adım ötede ve özel konuşmamızı dinlemelerini istemiyorum. Ayrıca onu zor durumda bırakmak da istemiyorum, her ne kadar bu sözleri ondan da duymak istesem de. "Karşılık vermeye hazır değilsen sorun değil."

"Öyle değil... öyle değil." Parmak eklemleriyle yanağımı okşuyor. "Sadece bu sözleri uzun zamandır ... babamdan başka kimseden yani." Başını iki yana sallıyor. "Ben de seni seviyorum."

"King! Dostum, dört saat sonra Queenie'yi göreceksin. Maçı yedek kulübesinden izlemek istemiyorsan ve Van Horten'a kalede becerilerini geliştirmesi için bir şans vermek istemiyorsan hemen soyunma odasına git ve ekipmanlarını giy. Bütün sezon boyunca sana gününü göstermek için can atıyordu," diye bağırıyor Bishop bir metre öteden.

Ona ters ters baktım. "Şu anda ciddi misin?"

"Evet, bu doğru. Maçtan sonra Queenie'yi göreceksin ve Van senin kız arkadaşını becermek istediğinden daha çok senin ağını becermek istiyor. Saygısızlık etmek istemem, Queenie." Bishop bana bilmiş bir gülümseme verdi.

Queenie başını eğiyor ve kıkırdıyor. "Git işini yap. Diğer her şeyi sonra konuşabiliriz." Ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor ve başını geriye doğru eğiyor.

Onu öpmek için eğildim ve dudaklarına "Seni seviyorum"

diye fısıldadım. "Ben de seni seviyorum. Şimdi git."

Yanından geçerken popomu okşuyor ve ben de sırtışıyla Bishop'ı neredeyse tersleyeceğim. Queenie ile ağzımdan çıkanların aksine parmaklarımı kontrol etmeyi başarıyorum. Soyunma odasında gözden kaybolmadan önce omzumun üzerinden bakıyorum. Queenie parmakları dudaklarında, koridorda koşturmaya başlamıştı bile.

hazırlanırken çocukların beni azarlamasına izin vermiyorum.

"Biraz geç kaldın, değil mi King? Yedekleri getirmek zorunda kalacağımızı sanıyorduk," diyor Slater bağcıklarını ayarlarken.

"Sadece zamanın nasıl geçtiğini anlamadım." İyi ruh halimi bozmasına izin vermeyeceğim.

Takıma olumlu bir katkı sağlamadı. Takım arkadaşları her zaman diken üstünde, o sahadayken ne tür bir pislik yapacağını asla bilemiyorlar. Her maç en az bir ceza alması garanti.

"Umarım tüm oyun enerjini kullanılmış bir amcığa harcamamışsındır."

Kıyafetlerimin yarısını giymiştim ama tekmelik ya da göğüslük yoktu, yani hâlâ hareket kabiliyetim var. Bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu bile düşünmeden, yedek kulübesinden çıktım. Formasının önünü tuttum ve göz göze gelmemiz için onu yukarı çektim. "Seni daha önce uyarmıştım Slater: Queenie'ye saygısızlık etme, yoksa konuşmaktan fazlasını yaparız," diye tıslıyorum.

Başını geriye atıp gülüyor. "Yumruk atmayı biliyor musun ki?"

"mi istiyorsun?"

"Tanrım, King, bu maça istiyorsan geri çekil. Bu sporcu bozuntusu yedek oturmaya değmez." Bishop beni ensemden ve diğer eliyle Corey'nin formasını tutuşumu gevşetmeye çalıştı.

"Queenie'ye saygısızlık ediyor."

"Sadece varlığıyla bile annesine her gün saygısızlık ediyor.

Yine de ellerinize zarar vermeye değmez."

Haklı. Ellerimi kırarsam işimi yapamam. Ve eğer uzaklaştırma alırsam, kendimi yedek kulübesinde bulabilirim, ya da daha kötüsü, bana

Hatta takımla seyahat bile edebilir. Bunu daha önce de gördüm. O zaman Queenie'ye göz kulak olamam. Bu düşünce hiç hoşuma gitmiyor. Gitmesine izin vermemin tek nedeni bu.

"Tam bir izci çocuksun, değil mi King? Ellerini kirletmeyi hiç sevmezsin, değil mi? Ama şimdi öyle ve sen bunun farkında bile değilsin."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Unutma, o senden önce benimdi. Onu alıştırdığın için rica ederim." Hâlâ sırtarak göz kırıyor.

"Seni orospu çocuğu." Ona doğru hamle yapıyorum ama Corey'nin yüzünü yeniden düzenlemek gibi gerçekten aptalca bir şey yapamadan boğuluyorum.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Alex'in sesi kırmızı sisin içinden zar zor geliyor. "Bishop, etrafta dolaşmayı bırak. King, sen neden giyinmedin? İki dakika içinde buzda olman gerekiyor."

"Sadece oyalanıyor. O ilgileniyor, Koç." Bishop beni bıraktı ve omzuma vurdu. "Öfkeni buza yönlendir. Sana gelen her pak o piçin taşakları."

Ellerimi yüzümde gezdirip sakinleşmeye çalışıyorum. Corey'nin aniden derimin altına girmeye çalışması hoşuma gitmiyor. Belli ki kasıtlı ve bunun amacının ne olduğundan emin değilim.

Giyinmeyi bitirdim ve kafamı boşaltmaya çalıştım. Buza çıktıktan sonra Queenie'yi arenada aradım. Onu diğer kızlarla birlikte locada gördüm. Bu iyi bir şey: yedek kulübesinin arkasında oturursa Corey'ye çok yakın olacak.

Filedeki yerimi aldım ve oyuna odaklandım, beni sinirlendiren oyuncuya değil. Sanırım şimdi Bishop'un Rook'la anlaşılamadığında neler hissettiğini anlıyorum. Kafanın meşgul olmaması çok zor.

Birkaç derin nefes alıyorum ve kendime bu gecenin ilerleyen saatlerinde Queenie'nin yatağında, altımda -ya da üstümde ya da her ikisinde- olacağını ve sonunda benim hakkımda ne hissettiğini itiraf ettiğini hatırlatıyorum. O benim azgın akıntılarım, ben de onun şafak vakti sakin gölüyüm. Biz iyiyiz. Mükemmeliz. Ailemle tanışacak ve onu sevecekler. Corey sahip olduklarımıza dokunamaz.

Bishop'ın önerdiği şeyi yapıyorum ve tüm negatif enerjimi kaleyi korumaya yönlendiriyorum. İnanılmaz derecede etkili oluyor, özellikle de pak kaleye her yaklaştığında Corey'nin düzleşmiş yüzünü hayal ettiğim kısım. Sonunda maçı kazanıyoruz, bu da oyun hakkında harika hissettiğim anlamına geliyor ve negatif enerjinin çoğu, takım arkadaşlarımdan sırtımı sıvazlamaları ve iyi iş çıkardığım için bana iltifat etmeleriyle kaybolup gidiyor.

Duş alıp muhtemelen çoktan barda olan kızlarla buluşmaya hazırlanırken harika bir ruh halindeyim. Corey telefonunda olup bitenlerle o kadar meşgul ki bana dikkatini veremiyor, bu da muhtemelen ikimiz için de iyi bir şey. Kafam iyi ve birbirimize girmemiz gerektiğine karar verirse onu seve seve nakavt edebilirim.

"Bu gece birkaç bira içmek için kalacaksın, değil mi?" Elbise gömleğimin içinde omuz silkerken Bishop'a soruyorum.

"Bu retorik bir soru, değil mi?" Bishop iç çamaşırında bir ayarlama yapar. her zaman saçma bir desen vardır. Bu gece bir ananas ve zeytin birlikte dans ediyor. Onlara bakmamak çok zor.

"Sadece emin olmak istedim. Sanırım bir içki alabilirim." Gömleğimin üst düğmesini ilikliyorum ve yakasının düzgün olduğundan emin oluyorum.

Bishop'ın kaşları çatılır. "Sen iyi misin?"

"Evet. Harikayım aslında. Ailem ziyarete geliyor, böylece Queenie onlarla tanışacak ve ona karşı ne hissettiğimi söyledim, o da aynı şeyi hissediyor, yani aramız sağlam. Bu çok iyi. Her şey mükemmel. Sanırım ona yanıma taşınmasını teklif edebilirim. Bu sefer gerçekten. Belki tatilden sonra. Çok erken değil, değil mi?"

Bishop parmağını kaldırıyor, dudaklarına birkaç kez vuruyor ve sonra bana dünyanın en aptal insanıymışım gibi bakıyor. "İlişki tavsiyesi isteyeceğin son kişinin ben olduğumun farkındasın, değil mi? Evli olduğum kadına yüzünün ereksiyon katili olduğunu söyledim."

Utaniyorum, çünkü bunu söylemek korkunç bir şey, hele de her gece yanında yatan kadına söylemek. "Ama bu, onun kim olduğunu anlamadan önceydi."

"Evet, ama asıl mesele şu ki, tavsiye isteyeceğin kişi ben değilim. Yani, benim yerimde olsan hata yaptığını anlamadan önce onu yere sermeni söyledim ama sen ben değilsin. Sen sevimli ve arkadaş canlısısın. Görünüşüm güzel olduğu ve karıma birden fazla orgazm yaşatabildiğim için şanslıyım; yoksa boku yerdim dostum."

"Bu yaygın bir şey mi?"

"Bu sıradan bir şey mi?" Bishop kravatını bağlamaya çalışıyor. "Çoklu orgazm."

Bir an için yansımasından başka bir yere bakıyor. "Benden yatak odası için ipucu mu istiyorsun?"

"Hayır. Tabii ki . Queenie'de neyin etkili olduğunu biliyorum. Sadece çoğalmanın bu kadar yaygın olduğunu bilmiyordum." Aslında biraz hayal kırıklığına uğradım.

Gerçi bunu Bishop'a ya da bir başkasına itiraf etmeyeceğim. Jessica her zaman çok düzgün biriydi. Ve temelde sessizdi. Ne kadar soru sorduğum, ne kadar yönlendirme istediğim önemli değildi, her şey her zaman "iyi" ya da "güzel"di.

Queenie tam tersi. Ki bunu seviyorum. Bana tam olarak neye ve nasıl ihtiyacı olduğunu söyler. Ve ondan yönlendirme istememden gerçekten hoşlanıyor gibi görünüyor. Vücudunu ancak onu en iyi neyin hissettirdiğini benimle paylaşırsa öğrenebilirim.

"Seni kırmadan bir şey sorabilir miyim?"

"Queenie'ye saygısızlık etmediğin sürece, tabii." Aynaya bakmadan windsor düğümü atıyorum.

"Sen sadece misyoner misin?"

"Pardon?"

"Pozisyonlar. Beğendiğiniz birden fazla pozisyon var mı?"

En iyi arkadaşımın sorgulayan bakışlarıyla karşılaşıyorum ve ona özel hayatım hakkında ne kadar bilgi vermek istediğimi düşünüyorum. "Tüm görüşleri takdir edebilirim."

Kaşları saç çizgisine tırmanıyor. "Seni tanıdığımı sanıyordum."

"Beni tanıyorsun." Takım elbise ceketimin içine omuz silkiyor ve gözden kaçırdığım tüy olup olmadığını kontrol ediyorum.

"Queenie senin için iyi, çünkü bu bir yıl önce yapabileceğimiz bir konuşma değil."

"Saygısızlık etmiyorum."

Elini omzuma koydu. "Hayır dostum, ama Jessica ile hiçbir şey hakkında konuşmadık. O bir aksesuardı. Queenie bir ortak. O senin ananasının zeytini."

"Kulağa korkunç geliyor."

"Aslında pizzada o kadar da kötü değil, ama hepsini dengelemek için acı biber, domuz pastırması, jambon ve pepperoni'ye ihtiyacınız var. Önemli olan pizza değil. Önemli olan kışının altında ateş yakan birini bulmuş olman. Bu iyi bir şey. Tek söylediğim bu. Ve çoğalmak bomba gibidir." Bishop elini yumruk yaptı ve Rook'un onu izlediğini fark etmeden önce otuz bir çekmeye yaklaştı. "Bu herkes için iyi."

"Özellikle de egom," diye katılıyorum.

"Lanet olsun!" Corey odanın öbür ucundan bağılıyor. Telefonunu yumrukluyor ve kulağına götürüyor. "Ne oluyor, Sissy? Sana halledeceğimi söylemiştim. Aklından ne geçiyordu?" Gözlerini kapatıyor

ve burnundan ağır bir şekilde nefes veriyor. "Bunu idare etmek tam bir kabus olacak. Ne? Hayır. Bunu yapma!" diye tersliyor, sonra ses tonunu değiştiriyor. "Hadi ama bebeğim, bu kötü bir fikir. Neredesin şimdi? Gelip seni alacağım. Bunu nasıl düzelteceğimizi bulacağız." Banktan kalkıyor ve soyunma odasından dışarı çıkıyor.

"Acaba bu neyle ilgiliydi?" diye mırıldandı Bishop.

"Görünüşe göre cennette bir sorun var." Eşyalarımızı topluyoruz ve Rook da bizimle birlikte geliyor.

"Birbirini hak eden iki kişi varsa, o da Slater ve Sissy'dir," diyor Bishop.

"Corey'nin birlikte olması için mükemmel bir kabus." Rook, "Dangalak faktörü ve çılgın çift güzel, bu kesin," diyor. "En azından kullanılmış prezervatiflerden sperm çekmeye çalışmıyor.

artık."

", ne dedin?"

"Çaylaklık günlerimde bir kez onunla takılma hatasına düştüm, tabii ki Lainey ile tanışmadan çok önce," diye yanıtlıyor Rook, yüz ifadesi utanç ve pişmanlık karışımı.

"Oh, adamım, bunu hatırlıyorum! Sahte hamilelik yapmamış mıydı? Sosyal medyada fotoğraflarını çekip sana şantaj yapmaya falan çalışmadı mı?" Bishop soruyor.

"Öyle yaptı. Fotoğrafları sahnelemek için kız kardeşinin karnındaki alçıkları kullandı."

"Bu sadece ..."

"Sertifikalı mı?" Rook tedarik ediyor.

"Evet." Bu kadar dengesiz biriyle ilişkiye girmeyi hayal bile edemiyorum. Bu yüzden Queenie'ye kadar hiç tek gecelik ilişki yaşamamıştım. Belli ki ikimizin de beklediğinden çok daha farklı bir şekilde sonuçlandı, ama o bir Sissy olsaydı çok kötü gidebilirdi.

Arenadan ayrılıp caddenin karşısındaki, genellikle iç saha maçlarından sonra buluştuğumuz bara gidiyoruz. Bu gece Queenie'yle tanıştığımız ilk gece içtiğimiz o eğlenceli içkilerden birini içmeye karar veriyorum. Beyaz Ruslar. Çok lezzetliydi.

Gürültülü ve telaşlı bara girdiğimizde telefonum cebimde tekrar tekrar çalıyor. Cebimden çıkarıp Queenie'ye bir mesaj göndermek ve nerede oturduklarını öğrenmek istiyorum, böylece her yerde onları aramak zorunda kalmayacağız.

"Bu da ne?" Aile sohbetimden mesaj üstüne mesaj geliyor. Mesajı açıp neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorum ama

çok hızlı geliyor.

"Kahretsin, sanırım bir sorunumuz var." Bishop bana dirsek attı yan.

Telefonumdan başımı kaldırıyorum ve kalabalık barda bakışlarını takip ediyorum.

Bara. Kız arkadaşım Slater'ın hamile nişanlısı tarafından azarlanıyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

BOZUK YEMİNLER

Queenie

Bunun olduğuna inanamıyorum.

Aslında yapabilirim. Çünkü hayatım birbiri ardına gelen büyük bir bok fırtınası, o zaman neden bir barda, ve bir grup yabancının önünde hamile bir kadın tarafından çağrılmayayım?

"Şansını kullandın ve o seni istemiyor. O beni istiyor." Corey'nin çılgın nişanlısı Sissy göğsünü işaret ediyor ve sonra elini havada sallıyor. "Şu elması görüyor musun? Buna elli binden fazla para harcadı! Bana sana bir yüzük bile almadığını söyledi, bu da senin onun için ne kadar önemli olduğunu gösteriyor. Onun bebeğini doğuracak olan benim, sen değilsin!" diye bağırıyor.

"Sanırım kafanız karıştı. Queenie kaleci Ryan Kingston'la çıkıyor." Stevie ellerini vahşi bir hayvanı uzaklaştırmaya çalışır gibi havaya kaldırdı. Ya da şeytan çıkarma ayini yapar gibi.

King'den bahsetmişken, onu kalabalığın arasından bana ulaşmaya çalışırken görüyorum. Bu hiç de istediğim bir şey değil. Aslında, olmasını istediğim en son şey. Bu gece ona söyleyecek zamanım olması gerekiyordu. Onun evine döndüğümüzde ve tüm arkadaşlarımız ve bir sürü yabancı buna tanıklık etmek için etrafta olmadığında.

"Nişanlımla *evli* olduğunu biliyor mu?" Sissy korkunç bir sesle bağırmaya devam eder.

Kingston şu anda onun hemen arkasındadır ve şaşkın ifadesine bakılırsa onu kesinlikle duymuştur, tıpkı elli metrelik bir alan içindeki diğer herkes gibi.

Yarıçap.

"Umarım o aptal kıcını terk eder! Corey'e o boşanmayı versen iyi edersin yoksa bu bebeği doğurduktan hemen sonra o sıksa kıcını tekmelerim! Düğünümüz için şimdiden yüz bin dolardan fazla harcadı ve bir sürü ünlü insan gelecek, o yüzden bunu benim için mahvetmesen iyi edersin. Onun parasını da alamazsın. Bu bebeğimiz için!"

Bize bakan çok fazla insan var. Yüzüm gibi hissediyorum ve terliyorum. Ellerimi teslimiyetle kaldırıyorum. "Bak, üzgün olduğumu anlıyorum ama ortada bir yanlış anlaşılma var. Bunu konuşmak için başka bir yere gidebilir miyiz? Özel olarak?"

"Kesinlikle olmaz! Herkes senin yalancı, aldatan bir sürtük olduğumu bilmeli! Bana onu terk edenin sen olduğumu söyledi. *Yıllardır* onu aldatıyormuşsun!" diye alay ediyor. "Ve ben de senin ne kadar para düşkünün bir sahtekâr olduğumu ortaya çıkardım." Telefonunu yüzüme doğru tutuyor.

Ekranı ne oynadığını duyamıyorum, ama "Düğün Hayalleri İntikamcı Uzaklaşmış Yakında Eski Karısı Tarafından Yıkıldı" başlığı her şeyi anlatıyor. O korkunç magazin tarzı medya sitelerinden biri, ama yine de herkesin izlemesi için orada. Ve Sissy aşırı dramatik bir kabus, bu yüzden kesinlikle dikkat çekecektir.

"Sissy, bebeğim, ne yapıyorsun?" Corey kalabalığın arasından insanları iterek geliyor.

Etrafında dönüyor. "Sen yapmadığın için sorunu çözüyorum! Ona, düğünümü mahvetmemesi için senden boşanması gerektiğini söyledim."

Corey kafası patlayacak gibi görünüyor. Umarım bu ucube gösterisiyle bana fırlattığı saçmalıklarla dolu çöp kamyonunun içine düşer.

Kingston, Sissy'nin etrafından bana doğru uzanıyor ve bu sırada omzuna dokunuyor.

Sissy onun koluna vurur ve parmağını yüzüne doğru iterek etrafında döner. "Bana erkeklik taslama! Ben hamileyim!" Sanki giydiği disko topu tarzı payetli elbiseden anlaşılmıyormuş gibi. Bu da bir hokey maçı ya da Vegas'ta bir yılbaşı partisi için hiç de makul değil.

Omzunun üzerinden, buradan başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görünen Corey'ye bakıyor. "Ellerini üzerime öyle koymasına izin mi vereceksin?"

Kıyamet kopar - zaten kopmamıştı ama Corey Kingston'a saldırmaya çalışınca işler birden daha da kötüleşir. Bishop

ve Sissy onu tokatlamaya başladı. Bu Kingston'a beni oradan çıkarması için gereken fırsatı verdi.

"Sadece git." Bishop çenesini yukarı kaldırıyor. Sissy ona vurmaya devam ederken Corey'i kol mesafesinde tutuyor.

Aniden durur ve karnını tutar. "Oh! Orada bir şeyler oluyor! Eğer erken doğum yaparsam seni dava edeceğim!" diye bağırıyor bana.

Kingston kolunu belime doluyor ve ayaklarım artık yere değmeyecek şekilde beni kaldırıp bardan dışarı taşıyor.

"Artık beni bırakabilirsin," diyorum caddenin yarısına geldiğimizde, arenaya doğru ilerlerken.

Cevap vermiyor, sadece beni bir çocuk gibi taşımaya devam ediyor, caddenin karşısına ve oyuncuların park ettiği özel alana kadar. Arabasına ulaştığımızda bile beni bırakmıyor. Ya da konuşmuyor. Bu da beni endişelendirmeye başlıyor. Çenesinin sürekli karıncalanması da öyle. Arabanın kilidini açıyor, kapıyı açıyor ve beni yolcu koltuğuna bırakıyor. Kapıyı sertçe kapattığında sıcıyorum. Arabanın önünden dolaşıp sürücü koltuğuna oturuyor.

Ama arabaya bindiğinde, kemerini bağlamak, aynaları kontrol etmek ya da motoru çalıştırmak için bir hamle yapmıyor. Ağır ağır nefes alıyor ve direksiyonu kavlıyor, eklemleri neredeyse bembeyaz.

"Kingston?"

"Bu doğru mu?" Sesi kalın.

"Evet. Ama düşündüğünüz gibi değil."

Gözlerini kapatıyor ve elleri direksiyonun üzerinde esniyor. Birini serbest bırakarak çenesini ovuşturuyor ve bakışlarını bana çevirdiğinde bir yabancıya gibi hissediyorum. "Sen *evlisin*. Seninle zina yaptım. Defalarca." Aklının gittiği yerin burası olması mantıklı. Kingston sonsuz bir sadakatle bağlı. Ayrıca kurallara uymak, doğru olanı yapmak ve iyi bir insan olmak konusunda da çok başarılı.

"Olmamalıyım. Olmamam gerekiyor. Corey ile evliyim. Onunla evli olmamam gerekiyor." Derin bir nefes alıyorum, endişemi ve üçüncü sınıf korkunç bir magazin programında yuva yıkan biri olarak resmedildiğim gerçeğinden duyduğum utancı kontrol etmeye çalışıyorum. "Hikayenin tamamını duyduğunda daha anlamlı olacak."

"O zaman açıklayabilir misiniz lütfen?" diyor sesi titreyerek.

"Üniversitedeki ilk dönemimde tanıştık. Beni takip etti, sürekli arkadaşlarıyla dışarı davet etti. Hokey oynuyordu ve ben de konuda çok şey biliyordum. On sekiz yaşıyordum. Seks yapmak için beklemeye karar vermiştim. I

Yani, evlenene kadar beklemeyi planladığımı sanmıyorum; sadece . . babam ve *ben*, sonuçlara ve sorumluluğa hazır olduğumdan emin olmanın önemi hakkında konuştuk ve onun için bu *ben oldum*." Elbette bundan daha fazlası var. Çok daha fazlası var ama King dişlerini birbirine vurmaktan kırılmadan önce kısaltılmış versiyonunu vereyim dedim.

"Her neyse. Ben düşüncesiz biriyim ve Corey de çok zeki değil. O zamanlar şimdikinden bile daha düşüncesizdim, buna inanmanın zor olduğunu biliyorum." Sinirle gülüyorum ama Kingston katılmayınca boğazımı temizleyip devam ediyorum. "Evlenme teklif ettiğinde sadece bir aydır çıkıyorduk." Burgulu bir kravatla.

"Ben de aptalca evet dedim. Bir sulh yargıcına gittik, gizlice evlendik ve kimseye söylemeden önce tatile kadar bekleyeceğimizi düşündük." Bu Corey'nin fikriydi. "Onun yanına taşındım ama o kampüs dışındaki kardeşlik evlerinden birinde yaşıyordu. Sürekli, bitmeyen bir partiydi. Ve iğrençti, çünkü üniversiteli erkekler hiçbir şeyi temizlemez, özellikle de tuvaletleri."

Ne kadar korkunç olduğunu hatırlayarak ellerimi sıkıyorum. "Bunun bir hata olduğunu hemen anlamıştım. Bir Cuma gecesi evlenme teklif etmişti ve fiçı standı yapıyordu." Ertesi sabah sulh hukuk mahkemesine gittiğimizde ikimizin de hâlâ yarı sarhoş ya da en azından akşamdan kalma olduğuna eminim. "Arkadaşlarımdan hiçbiri orada değildi. Sokaktaki iki adamdan elli dolar karşılığında şahitlik yapmalarını istedi."

"Tanrım, Queenie. Aklından ne geçiyordu?"

Eğer evlenirsem, babam benim için endişelenmeyi bırakacaktı. Kendi hayatını yaşamaya başlayacaktı. Kendi kişiliğime sahip olacağımı. Akşamdan kalmaydım, bu da yardımcı olmadı. "Öyle olduğumu sanmıyorum" benim mükemmel cevabımdı.

Alay eder ve başını sallar.

Ona en kötü kısmı söylemedim. İşimiz bittikten sonra kardeşlik evine dönerken arabaya servis yapan bir hamburgercide durduğumuzu. Sonra beni odasına götürdü ve "benimle sevişti." Nefesi soğan ve sığır eti tadındaydı ve özensiz öpücükler arasında üzerime soludu. Üç dakika sürdü. En azından kalem penisi yüzünden acı verici değildi.

"Düğümü attıktan iki hafta sonra, kütüphaneden eve geldim, çünkü bir kardeşlik evinde ders çalışmak imkansızdır ve onu her zaman etrafta dolaşan tavşanlardan birini becerirken buldum." Hemen hemen onların

ortak sikiş oyuncuğı. Bu korkunç bir şeydi ama o zaman da iyi bir grup değillerdi.

"Seni aldattı mı?" Dehşete düşmüş gibi görünmesine bayılıyorum, çünkü bu onun asla düşünmeyeceğı bir şey.

"O zaman neden şaşırdığımı bilmiyorum. Bunu beklemeliydim ama düşüncesizce, fevri bir karar verdim ve bunların sonuçları oluyor."

"Üzgün müydü ki?"

"Hayır. Değildi." Önce kapıyı çalmamı, sonra da çıkmamı söyledi. *Siktir git*. Sanki bir hiçmişim gibi. Çünkü ona göre öyleydim.

"Bu yüzden boşanmak için bir avukata danıştım - fesih için uygun değildik - ve tüm evrakları bir araya getirdim, bu arada bu büyük bir baş belası. Evlenmek için tek yapmanız gereken birkaç kağıt imzalamak ama bunu geri almak devasa bir baş ağrısı." Şakağımı ovuşturuyorum, bir tanesinin geldiğini hissediyorum. "Her şey imzalandı. Tek yapması gereken dosyalama ücretinin kendi payına düşen kısmını ödemekti. Her şeyin hallolduğunu sanıyordum. Ama bugün bana hala evli olduğumuzu ve ücreti ödeyip ödemediğini hatırlamadığını söyledi. İşte altı yıl sonra, hâlâ çıkma talihsizliğine uğradığım en büyük pislikle evliyim. Tüm bunlar ödemediğı yüz elli dolar içindi. Neden hepsini ödemediğimi bilmiyorum." Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyor ve onları elimin tersiyle siliyorum. "Bu akşam maçtan sonra eve döndüğümüzde sana söyleyecektim ama aptal nişanlısı gidip bunu lanet medyaya yayınlamak zorunda kaldı."

Çantamın içinden telefonum çalıyor. Zil sesi bana tam olarak kim olduğunu söylüyor. "Aman Tanrım, babam aklını kaçırarak."

"Ona hiç söylemedin." Bu bir soru değil. Kingston'ın sesindeki öfke gitmiş. Şimdi sesi düz çıkıyor.

Başımı sallıyorum ve ellerimin topuklarını gözlerime bastırıyorum, sanki bu gözyaşlarımı uzak tutacakmış gibi. "Bunu yapmak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim. Her şeyin olup bittiğini ve bir daha onunla ya da Corey'le uğraşmak zorunda kalmayacağımı sanıyordum. Evrakları imzalayıp ona payıma düşen parayı verir vermez eve gittim. Dönemin tam ortasında istifa ettim."

Ve hemen babamın yanına geri taşındım. Ben yokken biriyle çıkmaya başlamıştı ama ben eve döner dönmez ilişkisini bitirdi. Kış döneminde yerel bir üniversitede derslere kaydoldum ve o dönem için harcadığı ve kaybettiğı para konusunda bana bir kez bile zorluk çıkarmadı. Ya da daha sonra bitiremediğim diğer programlar için de.

"Telefonuna cevap vermek ister misin?" King sorar. "Hayır."

"Başka bir şekilde ifade edeyim, telefonunuza cevap vermeli misiniz?"

"Evet, ama bu konuşmayı telefonda yapamam." Başımı arkaya eğdim. Tek yapmak istediğim bu sorundan kaçmak. Tıpkı ilk olduğunda yaptığım gibi. Eve dönmek. Son altı yıldır bunu yapıyorum. "Hayal kırıklığına uğrayacak."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü aptalca bir hata yaptım ve şimdi tüm sosyal medyada ben varım. Bu onun için bir halkla ilişkiler kabusu."

"Bununla nasıl başa çıkacağını bilir."

"Ama bununla uğraşmak zorunda kalmamalı. Benimle uğraşmak *zorunda kalmamalı*. Kendi evim ve düzenli bir işim olmalı. O evi özellikle aldı çünkü ihtiyacım olursa benim için de bir yer vardı. Ve havuz onun için değil; benim için. Sanki hayatımı mahvetmeye devam edeceğimi biliyor. Neden bir kez olsun kendimi toparlayamıyorum?" Başımı koltuğun arkasına vuruyorum. "Böyle bir şey olacağını bilmeliydim. Her şey uzun sürmeyecek kadar iyiydi."

Telefonum yine çaldı.

"Seni babana götüreceğim." Kingston arabasını çalıştırır ve park yerinden çıkar.

Yolculuğun geri kalanı benim ara sıra burnumu çekmem dışında sessiz geçti. Arabayı garaj yoluna çekti ve vitesi parka aldı.

"Beni eve getirdiğin için teşekkür ederim. Tüm bu olanlar için özür dilerim. Benim aptal dramama gerçekten ihtiyacın yok."

"Drama ile başa çıkabilirim, Queenie. Kız kardeşim benim annem, unuttun mu?"

"Yine de bu sırrın senden saklanması senin seçimin değildi. Ve bu senin yaptığın bir hata değildi. Başkasının hatasıydı. Bu seferki benden." İçimi çekiyorum, ön kapı açılıp babamın silueti kapıyı doldurunca midem bulanıyor.

"Seninle gelmemi ister misin?"

"Çok nazıksınız ama babamla tek başıma konuşmam gerekiyor. Muhtemelen bunu ondan sakladığım için kızacak ve senin tarafsız bir arabulucu olacağını sanmıyorum."

"Tamam." Bir kez başını sallar.

Emniyet kemerimi çözdüm ve kapı koluna uzandım.

"Hey." Kingston'ın sıcak, sert parmakları benimkileri sarıyor ve sıkıyor.
"Bunu çözeceğiz, tamam mı?"

"Tamam. Gitmeliyim." Beni öpmek için bir hamle yapmıyor, ben de yapmıyorum. Benim için ne kadar üzüldüğü için beni yatıştırmaya çalıştığından ve bunu gerçekten ne kadar kastettiğinden emin değilim. Onun için fazla olduğuma karar verirse onu suçlayacağımı söyleyemem.

İlişkilerim genellikle bu yüzden biter.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 23

BABA HAYAL KIRIKLIĞI

Queenie

Babam beni eve almak için kenara çekildi. İçki içerken yakalanmış bir ergen gibi hissediyorum. Onun yerine evlenmiş olmam dışında. Ki bu çok daha kötü. Şu anda içinde bulunduğum durumdaysa bir banka soyarken yakalansam muhtemelen daha iyi olurdu.

"Sanırım açıklaman gereken bazı şeyler var." Kapıyı kapattı ve Kingston'ın hâlâ evin dışında rölantide duran arabasının görüntüsünü kesti. Kaldırımından uzaklaşmasını pencereden izliyorum ve kalbim ezilmiş gibi hissediyorum.

Ve hepsi benim hatam.

Eğer kalsaydım ve Corey'nin ücretleri ödediğinden emin olsaydım, şimdi burada, bu korkunç durumda olmazdım. Ama her şeyin halledildiğinden emin olmadım, çünkü sorunumdan kaçmak ve bir daha asla düşünmemek istedim. Ve şimdi 150 dolardan çok daha ağır sonuçlarla yüzleşmek zorundayım.

"Özür dilerim." Söylemeyi düşünebildiğim tek şey bu. Ciddiyim de. Tamamen. Gerçekten.

Pek çok şey için üzgünüm.

Biyolojik annem yalan söyleyerek ve hap kullanmadığı halde kullandığını söyleyerek onu kandırdığı için üzgünüm. Babam daha iyi, daha bilinçli bir karar veremeyecek kadar hormonlu olduğu ve yine de lastik takmadığı için üzgünüm. Annem ben birkaç aylıkken beni terk ettiği için üzgünüm. Üzgünüm.

Babamın çok iyi bir adam olduğunu ve beni kendi başına büyötmeye karar verdiğini.

Oturma odasının ortasında duruyor, cehenneme gidip gelmiş gibi görünüyor. "Özür istemiyorum. Bana neler olduğunu anlatmanı istiyorum. Onunla gerçekten evlendin mi?"

Pek çok şeyle başa çıkabilirim - öfkesi, hayal kırıklığı, kızgınlığı - ama şu anda yüzündeki ifade kaldırabileceğimden daha fazla. Bu hayal kırıklığı değil.

Başarısızlık.

Kingston'a anlattığım her şeyi ona da anlattım, Corey'i başkasıyla bastığım kısmı bile.

"Neden bana söylemedin? Neden bunu benden sakladın?"

Çünkü o zaman bunu neden yaptığımı açıklamak zorunda kalacaktım. Hayal kırıklığı ya da kızgınlığı konusunda endişelenmekle hata ettim. Onun incinmesi çok daha kötü. Yanına oturdum. "Utanmışım ve beni hayal kırıklığına uğratmanı istemedim."

"Hayal kırıklığına uğramadım, Queenie; kafam karıştı. Neden bir hevesle böyle büyük bir hayat kararı verdiğini ve bunu altı yıl boyunca bir sır olarak sakladığını anlamıyorum."

"Hâlâ evli olmamız gerekiyordu." Boşanma evraklarına ne olduğunu ve neden hiç sonuçlanmadığını açıkladım.

Babam şakaklarını ovuşturuyor. "Sorun olan evrak işleri değil Queenie. Yarından itibaren bunu halletmek için çalışabiliriz. Asıl sorun senin bu durumda olman ve benim bundan haberimin olmaması. Benim sorunum bu."

Ellerimi kucağımda kavuşturdum, kendimi tüm bunlar ilk olduğunda on sekiz yaşında olduğum kız gibi hissediyordum. "Eğer benim bir sevgilim varsa, senin de birisini bulmaya çalışabileceğini düşündüm."

"Neden evlenmeniz gerektiğini düşündünüz ki?"

"Çünkü on sekiz yaşındaydım ve aptaldım." Ve o zamanlar akşamdan kalmaydım. "Evlilik ve istikrarın birbiriyle eş anlamlı olduğunu sanıyordum. Düşüncesizce verilmiş, kötü bir karardı, ne kadar istesem de asla geri alamayacağım bir karardı, ama o zamanlar iyi bir çözüm gibi görünüyordu. Tek yaptığın çalışmak ve benimle ilgilenmektir. Kendi kişiliğime sahip olma fikrine kapıldım ve bunun senin de hayatına devam etmene yardımcı olabileceğini düşündüm." Ben eve dönene kadar da başlamıştı.

Babamın gülümsemesi hüznüydü. "Tatlım, sana ve işime odaklanmayı seçtim çünkü en çok önem verdiğim iki şey bunlardı. İşin içine başka birini sokmaya hazır değildim. Senin her zaman benim olmanı istedim, özellikle de annen ortalıkta yokken ve ortalıkta olduğunda da tek yaptığı senin kalbini kırmakken."

Medyanın bu tren enkazıyla ilgili haberlerini gördüyse şimdi ne düşündüğünü ancak hayal edebilirim. Eminim bir hokey yıldızıyla evlenip sonra da boşanmayı yüzüme gözüme bulaştırdığım için çok sevinirdi. "Artık benim için hayatını askıya almanı istemedim."

"Senin için bekletmiyordum Queenie." Elimi tuttu. "Bizim için iyi olacak birini bulma konusunda kendime güvenmiyordum. Yapmak istediğim son şey, hayatımıza daha fazla zarar verecek bir kadını hayatımıza sokmaktı. Yıllar boyunca ara sıra birileriyle çıkmayı denedim ama dengeyi bozması hoşuma gitmedi."

"Bu benim hatammış gibi hissediyorum. Bunu senin için kolaylaştırmadığıma eminim."

"Ergenlik çağındaydın; işleri kolaylaştırmaman gerekiyordu. Belki de o ilişkilerden birini yürütmek için daha çok çabalamalıydım ama sana önemsizmişsin gibi hissettirme riskini almak istemedim. Her zaman dünyaya karşı bizdik ve değerli olmayan birinin ilişkimizi tehlikeye atmasına izin vermeyi reddettim." Elimi sıkıyor. "Bir bebek büyüten bir çocuktum ve sonra bir ergenle otuz üç yaşında bir adam oldum. Seninle hatalar yaptım: olgunluk ve hayat tecrübesi yanımda olsaydı yapmayacağım hatalar. Bu yüzden bu süreçte seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim."

"Beni yüzüstü bırakmadın baba."

"Ama ben yaptım. Yolun bir yerinde, ilişkilerimin olmamasının senin yüzünden değil, bir yuva kurmaya hazır olmadığım olduğunu anlatmayı başaramadım."

"Sanırım on sekiz yaşındaki beynimde, evli olmamın sana ihtiyacın olan itici gücü vereceğini düşündüm."

Babam gülüyor. "Bana arkadaşlık uygulamalarının linklerini göndermek de benzer bir itici güç olurdu."

İkimizin de telefonu çalışıyor; onunki koltuğunun yanındaki masadan, benimki de çantamdan. Kendi telefonunu eline alıyor, ekranı tararken yüz ifadesi ciddileşiyor. "Corey ve menajeriyle bir toplantı ayarladım, böylece bununla başa çıkmanın en iyi yolunu bulabiliriz. İşleri yoluna koymak için kamuoyuna bir açıklama yapacak; o kadarını söyleyebilirim. Boşanma evraklarını da doğru bir şekilde dosyalayacağız, böylece o da halledilmiş olacak."

"Bu tam bir halkla ilişkiler baş ağrısı olacak."

"Slater her zaman bir halkla ilişkiler baş ağrısıdır. Takım için sürekli bir sorun olacağını bilseydim, bu takası asla kabul etmezdim."

"Onunla anlaşır anlaşmaz sana söylemeliydim. Aslında altı yıl önce okulu bırakıp eve döndüğümde sana söylemeliydim ama her şeyden çok utanmıştım."

"Bunu halledeceğiz, böylece sen de hayatına devam edebilirsin." Koltuğun koluna vuruyor. "Kingston nasıl idare ediyor?"

"Her şeyi hallettiği gibi bunu da hallediyor sanırım." Ama bu tam olarak doğru değil. Onu hiç bu geceki kadar üzgün ve kızgın görmemiştim, ben olanları açıklamadan önce.

"Bu ikinizin iyi olduğu anlamına mı geliyor?"

"Şimdilik, sanırım."

"Şimdilik mi?"

"çok şey var." *çok şeyim var.*

"Yine de seni çok önemsiyor Queenie. Bunu görebiliyorum. Bu fırtınayı seninle birlikte atlatacaktır."

Babamın haklı olduğuna inanmak istiyorum ama sorun şu ki fırtına *benim*. Ve bir süre sonra Kingston'ın benim gibi bir kasırgayı, sakinliği onunkine uyan biriyle takas etmek isteyeceğinden endişe ediyorum.

BÖLÜM 24

YOĞUN GÖVDELER

Kingston

"Nasıl bir kız 18 yaşında gizlice evlenir ki?" "Bu pembe dizi seviyesinde!"

"Jessica'dan çok daha heyecan verici, orası kesin."

"Bunu teşvik etme, Gerald! Ryan'ın hayatında bu tür bir dramaya ihtiyacı yok."

Elimi yüzümde gezdiriyorum. Bu görüşme on dakikadır devam ediyor. Tüm ailem telefonda, bu yüzden bana bağırarak bir sürü yüksek ses ve fikir var. Başımı ağrıtıyor. "Birbirinizin üzerine konuşmayı keser misiniz lütfen? Sanırım hayatımda ne kadar drama ihtiyacım olduğuna ben karar vermeliyim anne." Biyolojik olarak büyükannem olmasına rağmen, benim için hâlâ annem. Bunu unutmam. Ve özel bir konuşma olmadığı sürece, anneme hâlâ Hanna diye hitap ediyorum.

"Bu kızı gerçekten ne kadar iyi tanıyorsun? Hâlâ yasal olarak başka bir adamla evli. Onunla çıkmaya devam edemezsin," diye yanıtlıyor annem.

Birkaç öksürük ve mırıldanarak onaylama duyuldu.

"Fikrinize ve endişelerinize saygı duyuyorum, ancak bu benim için dikte edebileceğiniz bir seçim değil." Yine de, evliliğin yarım on yıldan daha uzun bir süre önce feshedilmiş olması gerekip gerekmediğine bakılmaksızın, evli bir kadınla yattığımı öğrenmenin biraz akıl karıştırıcı olduğunu kabul ediyorum. Suçluluk ve öfke gibi birçok çelişkili duyguyu gündeme getiriyor ve bazı açılardan başka bir ihanet gibi hissettiriyor.

"Kafan nerede, Ryan?" Annem tersliyor. Onu mutfak adasında otururken ve önünde sahte meyvelerle dolu bir cam kase dururken hayal edebiliyorum.

"Bu tür bir basını üstlenmeye istekli olduğuna göre yatak odasında vahşi biri olmalı." Kardeşimin sırtıttığına bir milyon dolar bahse girerim. Haksız da değil, ama bu çarşafklar arasında ne kadar uyumlu olduğumuzdan çok daha fazlasıyla ilgili.

Annem, "Gerald Joseph Kingston, bu hiç uygun değil," diye azarlar.

"Ama muhtemelen doğrudur," diyor Gerald. Benden on yaş büyük ve Hala on yedi yaşındaymış gibi davranıyor.

Annem bu yorumu görmezden gelmeye karar veriyor. "Yulaf ekmeye ihtiyacın olduğunu anlıyorum Ryan ve şimdi bunu yaptığını göre bence Jessica'yla yeniden bir araya gelmeyi düşünmelisin. Zor bir dönemden geçtiğini biliyorum ama onun sana hâlâ değer verdiği çok açık."

"Şu anda Jessica ile olan ilişkim hakkında konuşmuyoruz anne."

"Ama birlikte geçirdiğiniz yıllar var. O zaten benim kızım gibi. Onunla konuştun mu?"

"Son zamanlarda değil." Böyle bir niyetim de yok ama anneme bunu söylemek, dini bir fanatiğe inanç sisteminin hatalı olduğunu söylemek gibi bir şey: anlamsız ve bela aramak.

"Şey, onu geçen hafta gördüm ve nasıl olduğunu sordu. Ona yakında aklının başına geleceğini söyledim. Çok fazla beklemek istemezsin, yoksa hayatına devam eder ve başka birini bulur. Onun ya da senin aynı şeyi yapmanı hiç istemem."

"Bunun anlaşmakla ilgisi yok." Burnumun kenarını çimdikliyorum, sinirliyim ve onu kızdırmamaya çalışıyorum. Kafam allak bullak olmuş durumda ve Queenie'nin annesinin ona sürekli olarak hiçbir şey olamayacağını söyleyerek özsaygısına ve benlik algısına verdiği zararı görebiliyorum. Queenie'yi daha iyi anlamaya başlıyorum ve bu durum onun kendine neden bu kadar sert davrandığını çok daha net bir şekilde görmemi sağlıyor. Ayrıca, son altı yılını bu hatayı onun için en önemli olan insanlardan saklayarak geçirdiğini düşünürsek, bunu aşmasının ne kadar süreceğini ve hatta aşım aşamayacağını merak ediyorum.

"Bence ziyarete planladığımızdan daha erken gelmeliyiz. Bunu bir aile olarak halletmeliyiz," diyor.

Bu açıklamanın ardından Gerald işten izin almakta zorlanabileceğini söyledi.

"Belki de aile ziyaretini ertelese de daha iyi olur," diye karşı çıkıyorum. Bu konuşma sürerken, Hanna'dan da özel mesajlar geliyor, o da telefonda ama ara sıra Gerald'a sesini çıkarmamasını söylemek dışında çoğunlukla sessiz kalıyor.

"Bunun hiç de iyi bir plan olduğunu düşünmüyorum. Aksine, şimdi oraya her zamankinden daha fazla gitmemiz gerekiyor. Duygusal desteğe ihtiyacınız var."

"Bu iyi bir fikir değil. Bir aile müdahalesi için kafam yerinde değil." Az önce kız arkadaşımın tam bir pislikle evli olduğunu öğrendim. Evet, bu teknik bir mesele ve bazı açılardan neden bu konuda bir şey söylemediğini anlayabiliyorum ama bu, herkesin benden beklediği gibi beş dakika içinde atlatacağım bir şey değil. İhtiyacım olan son şey, ben hala kendi fikirlerimi oluşturmaya çalışırken ailemin de bu işe karışması ve kendi fikirlerini söylemesi.

"İşte tam da bu yüzden muhtemelen bir taneye ihtiyacın var," diyor annem.

"Bakın, endişelenmenizi ve muhtemelen şok olmanızı anlıyorum ama her şeyi bırakıp buraya gelmeniz makul değil. Bununla başa çıkmak için zamana ihtiyacım var. Ayrıca, deplasman maçları için ayrılıyorum, bu yüzden buraya gelmeniz anlamsız."

"Tamam. İyi o zaman. Ama yine de önümüzdeki haftanın sonunda geliyoruz," diye kabul ediyor annem.

"Tamam. Uzun bir gün oldu; biraz uyumam lazım. Yarın hepinizle konuşacağım."

Aramayı sonlandırmadan önce bir iyi geceler ve seni seviyorum korusu. Üç saniye sonra ekranım tekrar aydınlanıyor. Bu sefer sadece Hanna. Görüntülü konuşma isteğini kabul ediyorum ve ekranda onun yüzü beliriyor.

"Bunu iyi idare ettin," diyor.

"Teşekkürler."

"Gerçekten ?" "Dürüst olmak gerekirse?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Tam olarak ne olduğunu renkli yorumlar olmadan anlatmak ister misin? Bu şekilde neyle karşı karşıya olduğunuzu daha iyi anlayabilirim."

"Evet. Tamam." Ona günün tüm özetini anlatıyorum - yani çoğunlukla tüm özetini, özel anlar hariç. "Bu gece buza çıkmadan önce bana neden bir şey söylemek istemediğini anlayabiliyorum. Hatta neden yalan söylediğini ve Corey'nin onu köşeye sıkıştırmadığını bile anlayabiliyorum, ama bana aralarındaki gerçek gerçeği söyleyebilirdi."

bir ilişki kurduğunu söyledi. Bu kasıtlı bir ihmaldi ve teknik olarak bu bir yalan değil, ama kesinlikle bir seçim ve aynı şey gibi hissettiriyor."

"Tamam, ne demek istediğini anlıyorum ama kendini onun yerine koymayı istiyorum."

"Ben asla böyle bir şey yapmam."

"İhmal ederek yalan söylemek mi? Ailemize iyi olduğunuzu söylediğinizde bunu yaptığınıza eminim, çünkü iyi olmadığınız çok açık."

"Bu hiç de aynı şey değil, yani ben on sekiz yaşında evlenip sonra da bunu herkesten saklamazdım."

"Tabii ki hayır, Kral. Nasıl yetiştirildiğine bir bak. Çok fazla olumsuz rol modeli vardı. Annemi ve babamı severim ama sen kolay bir çocuktun ve başını belaya sokmaktan hoşlanmadığın ve kardeşinle aynı durumlara düşmek istemediğin için çizgiyi aşmadın. Amca. Her neyse. Seni hizada tutmak için korkuyu kullandılar ve işe yaradı. Tahmin et kimin için işe yaramadı?"

"Sen ve Gerald." Koltuktan kalkıp telefonumu alarak mutfağa gidiyorum. Bir içki alabilirim.

"Aynen öyle. Yani, Gerald annemin bahçesinde ot yetiştirirken yakalandı ve o ve kuzenimiz Billy kaç kez reşit olmadan içki içerken yakalandılar?"

"Hatırlayamıyorum. Oldukça gençtim."

"Mesele şu ki, her zaman kurallara uyan biri oldunuz ve bu sizin için iyi çalıştı, ancak şimdi değil çünkü çok gri bir alanda oturuyorsunuz. İhmal ederek yalan söylediğini söylemek kolay, ama ona gerçekten de on sekiz yaşında, sadece birkaç hafta sürmesi gereken bir evlilik yaptığınızı söylemek ister miydiniz?"

"Şey, hayır, ama-"

"Ama sonra ne olacak?" Yine de sözümü bitirmeme izin vermiyor. "Jessica'yla ilişkini bitirmek ve annen olduğumu öğrenmek arasında zor bir yıl geçirdin Ry. İhmallere karşı aşırı duyarlı olman mantıklı, çünkü otuz yıl boyunca hepimiz sana yalan söyledik. Bundan kısmen ben sorumluyum. Ama ebeveynlerimiz de dahil olmak üzere diğer herkes de öyle."

Kendime bir bardak süt doldururken, "Evet, zorlanmamın bir nedeni de bu olabilir," diye itiraf ediyorum, sonra buzdolabının kapağındaki votka ve kahve likörü şişelerini görünce duraksıyorum. Queenie onları burada ikinci kez kaldığında getirmişti ve bazen bana beyaz Rus şarabı yapıyordu.

"dizginlerimi gevşetmeme" yardım etmek için. Süt-alkol oranının ne bilmiyorum ama eminim o kadar da zor değildir.

"Ne yapıyorsun sen?" "Kendime beyaz bir Rus yapıyorum."

"Vay canına, içtiğine göre stresli olmalısın."

"Queenie'nin bu gece bizde kalması gerekiyordu. İkimizin de erken kalkması gerekmiyor ve genellikle böyle durumlarda bana da bunlardan yapar, ama şimdi o babasıyla uğraşıyor ve ben-"

"Görüntülü sohbette annenle konuşmak, kendine alkollü bir içecek yapmaya çalışmak."

"Evet." Dolaplarımda bir yerlerde bir shaker var ama aramak istemiyorum. Bardağıma biraz votka ve kahve likörü koyup bir kaşıkla karıştırıyorum. Çikolatalı süte benziyor ama köpüklü değil ve buz da yok. Bir yudum aldım. Queenie'nin benim için yaptıklarının yarısı kadar bile iyi değil ama buna katlanabilirim. "Biliyor musun, sanırım biraz zamanla tüm bunları aşabilirim, ama Queenie konusunda emin değilim."

"Nasıl yani?"

"Medyanın çıldırmasını ve Corey'nin nişanlısının o saçma sapan programda söylediği saçmalıkları kaldırabilirim ama Queenie'nin bunu kaldırmakta zorlanacağını düşünüyorum ve gördüğüm kadarıyla onun sorunlara yanıtı onlardan kaçmak oluyor."

"Yani onun için kaçabileceği güvenli biri ol."

"Onun için bunu yapabilmek istiyorum."

"Ama?"

"Ama kızgınlım."

"Tamam, bu öfke anlaşılabilir. Ama tam olarak neye kızgınsınız? Duruma mı? İhmal mi?"

"Hepsi, sanırım? Bilmiyorum. Beni sevdiğini söylüyor ama bana o ahmakla evli olduğunu söyleyecek kadar güvenmiyor." Sanırım işin özü de bu. Kendimi hayal kırıklığına uğramış hissediyorum. Bir kez daha. Sevdiğim biri tarafından benden önemli bir şey saklandı ve bu yaz üzerime bomba gibi düşen aile sırrıyla daha da büyüdü.

"Tatlım, seni tüm kalbimle seviyorum ve otuz yıldır senin annen olduğumu sana söyleyemedim. Ortaya çıkmasının tek sebebi, eski puşt sevgilimin şan şöret içinde ölmek istemesiydi. Ben olsaydım

Sonunda annemin isteğine karşı gelip sana söylemeye cesaret ettim ama çok fazla karmaşıklık vardı. Sana milyonlarca kez söylemek istedim ama dengeyi bozmak ya da seninle aramızdaki özel bağı kaybetme riskini almak istemedim. Queenie için de aynı şeyin söz konusu olabileceğini görebiliyor musun?"

Burnumun kenarını sıkıyorum. "Sanırım, sen böyle söyleyince ..."

"Size kızmayın demiyorum. Kızgın olmaya hakkın var. Ama sen inanılmaz derecede empatik bir ruha sahipsin ve bu zor olduğu kadar harika bir şey çünkü duygularını kendi duygularının önüne koyuyorsun. Bu yüzden gerekirse kızgın olun ama aynı zamanda şefkatli ve nazık de olun."

"Elimden geleni yapacağım." İçkimin yarısını iki yudumda bitiriyorum. Kesinlikle Queenie'nin benim için yaptıkları kadar iyi değil.

"Bu hafta sonu ziyarete gelmemi ister misin?"

"Sen aileyle gelene kadar bana bir şey olmaz." "Tamam.

Her zaman arkadayım Ryan, ne olursa olsun."

"Biliyorum. Her zaman arkadayım."

◆ ◆ ◆

Üzerinde uyumak bana ihtiyacım olan perspektifi veriyor. Ya da boş yatağında huzursuzca yuvarlanmak, Queenie'nin yanımda olmasını dilemek, bir pislikle evli olsun ya da olmasın, bunu aşabileceğim sonucuna varmam için yeterli, çünkü alternatifini sevmiyorum. Ertesi sabah spor salonuna gitmeden önce Queenie'nin ofisine uğruyorum ama orada değil. Jake'in kapısı açıktı, ben de kapıyı çaldım.

Bana gergin, yorgun bir gülümseme veriyor. "Queenie'yi aradığınızı varsayıyorum."

"Öyleyim,
efendim." "O
burada değil." "O
iyi mi?"

Kalemini masasına bırakıyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor - saçlarının durumuna bakılırsa bugün bunu çok yapıyor. "Bu yüklü bir soru."

"Eminim öyledir. Zor bir yirmi dört saat geçirdi. Bu evde olduğu anlamına mı geliyor?"

"Öyle. Biraz izin alacak." Jake de kızı gibi sınırlı cevaplar vermeyi için suskunluğunu nereden aldığını anlayabiliyorum. Yine de gerçek bir cevabı olmaması çok olası.

"Birkaç günden fazla mı?"

"Emin değilim. Şu anda oldukça üzgün ve dün gece olanlardan sonra takımla yüzleşmek onun için kolay olmayacak, eğer yapmak istediği şeyin geri dönmek olduğuna karar verirse." İç geçiriyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıp ellerini boynunun arkasında birleştiriyor. "Ve açıkçası onun geri dönmesinin yapılacak doğru şey olup olmadığını bilmiyorum."

"Olanlar onun suçu değildi!" Kendimi tutamadım. "Bunların hiçbiri değil."

Sol kaşı kalkıyor. Muhtemelen ses tonum için özür dilemeliyim ama birinin Queenie'yi savunması gerekiyor ve eğer öz babası bunu yapmazsa ben yapacağım. "Queenie'nin düşüncesiz olabileceğini biliyorum ama on sekiz yaşındaydı ve anlattığı kadarıyla ilişkilerinde ona yardımcı olacak güvenilir bir anne figürü yoktu. Bu sizin elinizden geleni yapmadığınız anlamına gelmiyor ama aynı şey değil."

Konuşmayı kesinlikle bırakmalıyım, ama şimdi bir yoldayım, duramıyorum. Daha sonra başıma iş açacak olsa bile aklımdan geçenleri söylemek gerçekten iyi . "Yaptığı hatadan dolayı olağanüstü bir suçluluk duyuyor ve inanıyorum ki aynı zamanda hayatınızda bir şamandıra yerine bir çapa olduğunu hissediyor. Çok büyük bir potansiyeli ve inanılmaz bir yeteneği var ama kendine inanmıyor, bu da bir rezalet. Ve ona buraya geri dönemeyeceğini söylemek de öyle. Özellikle de altı yıl önce yaptığı ve birilerinin dönüp dolaşıp korkunç bir şekilde yüzüne vurmaya karar verdiği bir hata yüzünden. Bu ona hiç yardımcı olmayacak."

Elini kaldırdı. "Onun hatalı olmadığının farkındayım. Ve ona asla buraya geri dönemeyeceğini söylemem, ama bunu istemeyeceğini hissediyorum ve onu suçlayabileceğimi söyleyemem."

"Oh." Duraksadım, hatamı fark ettim. "Özür dilerim, yanlış anlamış olmalıyım."

"Kızımı savunduğunuz için özür dilemeyin. Hayatında onun için bunu yapmaya istekli yeterince insan olduğunu sanmıyorum. Ve ona en çok destek olması gereken insanlardan biri, onu engellemek için eline geçen her fırsatı değerlendirdi."

"Annesi."

Başını sallıyor. "Bu unvanı hak edecek hiçbir şey yapmadı." Devam etmeden önce bir an sessiz kalıyor. "Çok bencil ve kendini düşünen biriydi, hâlâ da öyle. Kaygıları Queenie'nin ihtiyaçlarıyla değil, kendisiyle ve ne istediğiyle ilgiliydi."

"Queenie'nin onun hakkında söylediklerinden bunu anladım." Ve sergi oyunları ilk başladığında ondan gelen telefona nasıl tepki verdiğini.

"Queenie için yaptığı tek şey hayatında çalkantılara neden olmak." Kalemini masaya fırlatıyor ve avucunu yüzünde gezdiriyor. "Bakın King, muhtemelen şu anda her türlü sınırı aşıyorum ama kızımı tanıyorum. İnsanların onu terk etmesine ve hayal kırıklığına uğratmasına alışkın. Ona iyi bakılması için elimden gelen her şeyi yapsam da, onu her zaman koruyamayacağım açık. Ve şu an içinde bulunduğu çıkmazın büyük bir parçası olduğumu hissediyorum. Eğer görüldüğünüz gibi gerçekten bu işin içindeyseniz, sizi uzaklaştırmasına izin vermeyin. Ve güven bana: deneyecektir."

"Buna hazırım efendim."

Gülümsüyor ama hüznü ağır basıyor. "Öyle olacağını tahmin etmiştim."

Queenie'nin evde olma ihtimalini göze alıyorum ve önce mesaj atmadan onun evine gidiyorum. Bilerek yapıyorum çünkü benden kaçmasını ya da Jake'in dediğini yapıp beni uzaklaştırmaya çalışmasını bekliyorum. Önümüzde bir dizi deplasman maçı var ve birkaç günlüğüne yokken işleri olduğu gibi imkanı yok.

Ön kapısına yaklaşırken yüksek sesli, melankolik müzik camları tıkırdatıyor. Kapıyı çalıyorum ve perdelerin arasından bakıyorum. Onu mutfakta, şövalesinin önünde, bir elinde boya fırçası, diğerinde paletle dururken görebiliyorum. Dünden sonra onu yapıcı bir şeyler yaparken gördüğüm için neredeyse rahatlamıştım. Ama bir yanımda bu yanını benimle paylaşacak kadar rahat olmadığı için üzülüyor ve kimliğinin bu iki yönünün bir şekilde iç içe geçtiğine inanıyorum.

Ben onun her şeyini istiyorum, o ise görmemden korktuğu şeyleri saklayarak küçük parçalar halinde saklamaya devam ediyor.

Tekrar vuruyorum, bu sefer daha sert. İrkiliyor ve küfrederek fırçasını yere düşürüyor. Onu için eğiliyor, çerçevesiyle tekrar gölgede bırakmadan önce üzerinde çalıştığı parçaya hızlı bakış atmamı sağlıyor. İçeriği çözmem için yeterli bir zaman değil, sadece bir bulanıklık elde etmek için yeterli

yeşil ve siyah. Üzerine bir örtü örtüyor ve paleti masanın üzerine, fırçayı da bulanık bir bardak suyun içine bırakıyor.

"Geliyorum! Bekle!" diye sesleniyor kargaşayı gözden geçirirken. Bu konuda yapabileceği bir şey olmadığına karar verdiği ve kapıyı açmak için acele ettiği, yolda bir koltuk minderinin altına sütyenini sıkıştırdığı anı görüyorum.

Kapı uçarak açılır ve gözleri şaşkınlıkla parlar. "King, merhaba, ben ... merhaba."

Onu içeri alıyorum, başının üstünde dağınık bir topuz, yanağında siyah ve yeşil boya izleri ve giydiği büyük boy beyaz düğmeli gömlek. Gömleği kalçasının ortasına kadar gelmesine rağmen şort ya da başka bir iç çamaşırı tespit edemedim. "Merhaba."

"Misafir beklemiyordum." Kulağa özür diler gibi geliyor. Omzunun üzerinden evinin içindeki dağınıklığa bakıyor.

"İçeri girmemin bir sakıncası var mı? Böylece konuşabiliriz." Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmamak ya da istenmeyen fiziksel temaslarda bulunmamak için başparmaklarını ceplerime sokuyorum. Tek istediğim onu sarıp sarmalamak ve Corey'den ve muhtemelen bunun onda yarattığı cehennemden korumak.

Omuzları içe kıvrılıyor ve başı öne eğiliyor, gözleri yerde. "Elbette. Tabii ki." Kenara çekiliyor ve beni içeri alıyor. Sonra da battaniyeler, birkaç sweatshirt ve birkaç çift çorapla dolu kanepede bize yer açmak için acele ediyor. Evinin durumu buraya son gelişimden çok daha kaotik.

"Oturun." Artık çoğunlukla kıyafetsiz olan kanepeyi işaret ediyor ve gergin bir şekilde ellerini sıkıyor. "Size içecek bir şeyler getireyim mi?"

"Ben iyiyim, teşekkür . Gel benimle otur." Yanımdaki yastığı .

Queenie birkaç uzun saniye boyunca alt dudağını çiğniyor ve sonunda aşağı iniyor, ama aramızda bir yastık boşluğu bırakıyor.

"Jake'le işler nasıl?" Dün gece onu terk ettiğim için kendimi çok kötü hissediyordum ama aynı zamanda haklı olduğunu ve tarafsız bir arabulucu olamayacağımı da biliyordum.

Gömleğinin kuyruğundaki gevşek bir iple oynuyor. "Onlar ... iyiler. Her şeyden çok incinmişti."

"Ondan bir sır sakladığın için mi?"

Başını sallıyor. "Gerçi o duruma kızgın, bana değil."

"Ben de sana kızgın değilim Queenie."

Titrek bir nefes veriyor ve gözlerini kaldırıp benimkilerle kısa bir süre için buluşuyor. "Ama tüm bunların senin için çok fazla olduğunu anlıyorum. Benim yardımına ihtiyacın yok.

drama."

"Queenie-"

"Sorun yok." Elini hızla çekmeden önce uzanıp elimi sıktı. "Açıklamana gerek yok. Seni tamamen anlıyorum. Benim hayatım darmadağın ama seninki değil. Benim saçmalıklarımın içine daha fazla sürüklenmemen için bu ilişkiyi şimdi bitirsek daha iyi olur."

Sıcak bir panik dalgası omurgamdan aşağı kayıyor. "İstedğin bu mu? Her şeyi bitirmek mi?"

Bakışlarını tekrar kaldırıyor, gözleri kırmızı çerçeveli. Bitkin ve çok ama çok üzgün görünüyor. "Bu yüzden burada değil misin?"

Burada çok dikkatli davranmam gerektiğinin farkındayım, içinde bulunduğu bu durumla ilgili öfke ve hayal kırıklığını ona yönlendiremem, çünkü hata onda değil. "Hayır."

"Ama düşündüm ki ..." Sözüünü kesiyor ve parmaklarını ağzına götürerek yırtık bir tırnağı kemiriyor.

"Buraya senden ayrılmak için geldiğimi mi?" Onun için bitiriyorum.

Bir omzunu yarı omuz silkme şeklinde kaldırıyor. "Öyle yapsaydın seni suçlamazdım. İyi bir günümde uğraşacak çok şeyim var ve bu ne yapacağımı bildiğimden bile daha fazla."

Burnumun kenarını çimdikliyorum, şu anda daha üzgün mü, kızgın mı yoksa hayal kırıklığına uğramış mı olduğumdan emin değilim. Çünkü onu sevmesi ve vahşi, tutkulu ruhunu kucaklaması gereken insanlardan biri, bunların özür dilemesi gereken kusurlar olduğunu hissettirdi.

"Buraya gel: çok ." Yaklaşmasını beklemiyorum.

Onu belinden tutup kucağıma oturtuyorum.

Sessiz gözyaşları yanaklarından süzülüyor ve çenesi titriyor. Boya, çamaşır sabunu ve taze yağmur gibi kokuyor. Gözyaşlarını düşerken siliyorum ama arkalarında daha fazlası var. "Bebğim, beni dinlemeni ve gerçekten duymanı istiyorum, tamam mı?"

"Tamam. Deneyeceğim," diye fısıldıyor

kırık bir sesle. "Seni seviyorum."

"Bu, hayatına soktuğum saçmalığı değiştirmez."

"Beni duymuyorsun." Yüzünü ellerimle kavırıyorum ve dudaklarımı alnına, yanağına, burnunun ucuna ve son olarak bastırıyorum. "Beni istediğin kadar uzaklaştırabilirsin, ama bu seni istememe engel olmayacak. Seni tüm bu algılanan kusurların yüzünden seviyorum, onlara rağmen değil. Çok fazla hayal kırıklığına uğradığını biliyorum ve ben de öyle olmayı planlamıyorum."

Hayatındaki o insanlardan biri. Bunu birlikte atlatmamız için bize bir şans ver Queenie. Düştüğünde seni yakalamama izin ver. İneceğin güvenli bir yer olmama izin ver."

Elimi kendi eliyle kapatıyor ve yanağını avucumun içine sokuyor. "Şu anda berbat durumdayım. Hayatım darmadağın."

"Bir hata yaptın Queenie; bu senin tüm hayatını darmadağın etmez. Durum dağınık mı? Kesinlikle, ama bunun için hatalı olan sen değilsin." Daha fazla gözyaşını sildim.

"Sana söylemediğim için üzgünüm ama kimseye söylemek zorunda kalacağımı düşünmemiştim. Bu utanç verici."

"Neden yapmadığımı anlıyorum. İlk başta incindim-"

"Çünkü bunu senden sakladım."

"Çünkü bana söyleyecek kadar güvenmediğini düşündüm. Herkesin başkalarından, hatta kendisinden bile sakladığı sırları vardır. Bunun senin için zor olduğunu ve seni yükseltmesi gereken insanlar tarafından hayal kırıklığına uğratılmaya çok alışkın olduğunu biliyorum, ama hiçbir yere gitmeyeceğimi bilmeni istiyorum Queenie. Tüm karanlık sırlarının bende kalmasını istiyorum. Tüm parçalarını, seni sen yapan her şeyi istiyorum. Eğildiğini ya da kırıldığını düşünmen umurumda değil; bırak her şeyini seveyim."

Bana yumuşak bir gülümseme veriyor ve sıcak avucu yanağıma yerleştiriyor. "Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

BÖLÜM 25

ÖSTROJENİN GÜCÜ

Queenie

Sanırım son üç günde yirmi paket ekşi krema ve soğanlı cips yedim. Tuz yüzünden cildim gerginleşti. Keşke canım tatlı çekse diyorum, çünkü şu anda yaşadığım tuz şişmesinden çok daha iyi olurdu.

King'in deplasman serisinde olması iyi oldu, çünkü nefesim çiğnenmiş yeşil soğan tarlası gibi kokuyor. Ve uzakta olmasının iyi olmasının tek nedeni de bu. Konuşmamızdan sonra kendimi daha iyi hissettim. Sanki her şey yoluna girecekmiş gibi.

Sonra o uçağa bindi ve ben hayatımdaki dağınıklığı toparlayabilmek ve çok ihtiyaç duyduğum bazı değişiklikleri yapabilmek için geride kaldım. Bu iki şeyi de yapmaya başladım, babama teknoloji konusunda bilgili bir yardımcı bulmakla işe başladım. Şimdiye kadar referanslarını iyice kontrol etmeyi planladığım altı umut verici aday buldum.

Çocukların uzakta olmasının dezavantajı, bazı hafif evrak işleri dışında zamanımı ya da zihnimi meşgul edecek pek bir şey olmaması. Ben de internete girdim. Ve hayatımın en büyük utancı haline gelen korkunç, rahatsız edici tavşan deliğine düştüm.

Ayrıca, Sissy tam bir kaçık. Ama en kötü magazin dergilerinde ve hokey siteleri ile tavşan forumlarında hakkımda çıkan korkunç söylentiler çok utanç verici.

Ve gelecek hafta King'in ailesiyle tanışmam gerekiyor. Artık bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Onun için yeterince iyi olmadığımı karar vereceklerine ikna oldum.

Ben de öyle olmadığımı inanıyorum, ki bu da hiç yardımcı olmuyor.

Belki Corey haklıdır. Belki de ben kabus gibi bir sevgiliyim. Belki de Kingston sadece bana acıdığı ve duygularımı incitmek istemediği için benimle kalıyor. Bir yanım onun eve dönmesini sabırsızlıkla bekliyor, böylece ondan uzakta olmanın yarattığı huzursuzluk hissinden kurtulabileceğim. Diğer yarım ise eve gelmesini istemiyor çünkü bu, anne babasının, annesinin ve kardeşinin ziyarete geleceği ve benim de onlarla tanışıp onları etkilemem gerektiği anlamına geliyor. Yuva yıkan, paraya aç bir tavşan olarak resmedildikten sonra.

Şu anki güvensizliğimin oldukça haklı olduğunu hissediyorum.

Maçın başlamasına daha birkaç saat var. Son birkaç haftadır biriken çamaşırları yıkamalıyım. Ama canım istemiyor. Cips yemek ve internette gezinip hakkımdaki en yeni dehşet verici makaleyi aramak dışında pek bir şey yapmak istemiyorum.

Ayaklarımı sehpanın üzerine koyuyorum ve boş cips poşetleri topuklarımın altında çitiriyor ve birkaç tanesi yere düşüyor, kırıntılar halıya saçılıyor. Bungalovumu inceliyorum ve dağınıklığın içime ne kadar çok uyduğunu düşünüyorum. Dizüstü bilgisayarımı açmadan önce mendil kutumun yanımda olduğundan emin oluyorum.

Hashtag aramaya başlamak üzereydim ki kapım çalındı. Misafir beklemiyordum, bu yüzden ilk düşüncem görmezden gelmek oldu. Ama gelen her kimse tekrar çalıyor.

"Seni kanepede otururken görebiliyorum! Kapıyı aç, Queenie!" Stevie bağılıyor ve başımın arkasındaki pencereye vuruyor. "Ow, kahretsin!" Çiçek tarhında durduğuna göre gül ağacına çarpmış olmalı. Güller çoktan ölmüş ama çalılar budanmadığı için dikenleri hâlâ duruyor.

Tül perdeleri açıyorum ve bir pencereyi aralıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Bir müdahale sahneliyor," diyor Violet arkasından. "Şimdi aç ve bizi içeri al. Yağmur yağıyor."

"Burası Seattle; her zaman yağmur yağar," diye mırıldanıyorum ama kışımı koltuktan kaldırıyorum ve kapıya ulaşabilmek için yere saçılmış çöplerin arasından geçiyorum.

Kapıyı açtığımda Stevie ve Violet'ı verandada ellerinde bir kutu dolusu eşyayla buluyorum.

Violet, Stevie'nin önüne geçer. "Kingston bizi aramakta haklıydı. Bu kadar sürgün saçmalığı yeter. Sen de bu sürgünlük kotanı doldurdun.

yılın geri kalanında." Eşikten geçip bungalovuma giriyor, tıkanıyor, çöp kutusunu yere bırakıyor, avucunu ağzına kapatıyor ve dışarı çıkıyor. "Bu koku da ne böyle?"

"Ekşi krema ve soğan cipsi, kirli çamaşırlar, vücut kokusu ve çöpte çürüyen bir şey olabilir."

"Tamam. Tamam. Yeni plan." Violet Stevie'ye sesleniyor. "Bunu duşa sokalım, böylece bir jockstrap'in içi gibi kokmasın ve bu partiyi benim evime geri götürelim." Çantasından bir sprey şişesi çıkardı ve etrafına sıkmaya başladı.

Öksürüyorum ve içime çekmemek için elimi yüzümün önünde sallıyorum. "Bu da ne?"

"Mentol spreyi." Beni dürttü. "Duşa gir, tabii seni dışarı sürükleyip hortumla yıkamamı istemiyorsan. Uymamız gereken bir var ve her şeyi maç başlamadan hemen önce evde olacak şekilde zamanladım."

Maçın başlamasına daha üç saat olduğu için tartışmak istiyorum ama bunun yerine bana söyleneni yapıyorum. Ayrıca, dışarısı o kadar da sıcak değil ve hortumla üzerime püskürtülmek hapisanede olabilecek bir şeye benziyor.

Sıcak su cennet gibi geliyor, bu yüzden uzun süre spreyin altında duruyorum. Son birkaç günün melankolisini, ekşi kremasını ve soğan cipslerini yıkamayı bitirdiğimde duşu kapatıyorum, havluya sarınıyorum ve kapıyı açıyorum. Stevie, Violet'i yolumdan çekip bir yığın giysiyi bana doğru itiyor.

"Bunlar nereden geldi?"

"Dolabınız. Her yerde duran giysi yığınlarının temiz mi yoksa kirli mi olduğundan emin değildik, bu yüzden eğer asılı duruyorsa güvende olabileceğini düşündüm."

"Tamam." Askıdaki bir şeyin temiz olma ihtimali çok yüksektir. Ya da yerde yatan veya bir sandalyenin asılı olan herhangi bir şeyden daha temiz. Üç yıldır giymediğim bir gömleği ve aynı derecede eski bir kot pantolonu çabucak giyiyorum. Ama soğan gibi kokmuyorlar, ben de artık kokmuyorum. Dişlerimi fırçalıyorum ve ağız kokusuna iyi gelsin diye gargara yapıyorum ama ağzımın tadı hala soğan gibi. Naneli olanlardan ama.

Kendimi toparlamayı bitirdiğimde -kesinlikle daha iyi görünüyorum ve kendimi de daha iyi hissediyorum- oturma odama çıkıyorum ve donup kalıyorum. "Ne oluyor burada?"

Mutfağında tanımadığım bir kadın var, temizlik . "Queenie, bu Aurora. Aurora, bu Queenie."

Bana parlak bir gülümseme gönderdi ve elini uzattı. "Bay Kingston temizliğe yardım etmem için gelmemi istedi."

"King evimi temizlemesi için birini mi gönderdi?" Özellikle kimseye sormuyorum.

Aurora mutlak kargaşayı tarıyor. "Son zamanlarda meşgul olduğunuzu ve yardımın faydalı olacağını ima etti."

"Evet. Evet. Tamam." Şövalemin ve tuvallerimin yığılı olduğu odanın köşesini işaret ediyorum. "Lütfen onlara dokunma."

"Tabii ki hayır. Bay Kingston beni zaten bu konuda bilgilendirdi."

Mary Poppins gibi konuşuyor; neyse ki büyükannemin biraz daha genç bir versiyonuna benziyor. Umarım bizim seks çarşafı yığınınımızla uğraşmak zorunda kalmamıştır. Acaba King bunları kendisi mi yapıyor? Başkası yapmak zorunda kalmasın diye o yapıyormuş gibi görünüyor.

"Tamam, bu işi hallettiğin için çok teşekkürler Aurora. Manikür-pedikür için spa'ya zamanında gidebilmek için acele etmemiz gerekiyor." Violet telefonuna bakıyor.

"Mani-pedis?" Papağan gibi konuşuyorum.

"Kingston hep birlikte gidebilmemiz için randevuları ayarladı. Senin biraz şımartılmaya ihtiyacın olabileceğini düşündü, biz de aynı fikirdeydik." Stevie, Violet ile kendi arasında eliyle işaret eder.

"Bunu Kingston mı ?" Buna neden şaşırdığımı bile bilmiyorum. Bu yüzde yüz onun yapacağı bir şey.

"Evet, oldukça tatlı, değil mi?" Violet sırtıyor.

Ve ben duygusal bir karmaşa olduğum için gözyaşlarına boğuldum.

"Yanımdayız kızım." Stevie omzumu sıkıyor, birkaç kağıt mendil ve çantamı alıyor ve Aurora tanık olmadan sinir krizi geçirebilmem için beni kapıya doğru yönlendiriyor.

Stevie'nin SUV'una doluşuyoruz; ben yolcu , Violet ise kafasını koltukların arasına sokabilmek için arkadaki orta koltuğa oturuyor. "Sosyal medyadan uzak duruyorsun, değil mi?" Stevie garaj yolundan çıkarken soruyor.

"Şey..." İkisi de bana "Bu da ne?" der gibi bakınca dudağımın iç kısmını çiğniyorum.

"Aman Tanrım." Stevie ve Violet dikiz aynasından birbirlerine bakarlar. "Queenie, bir numaralı kural asla ama asla sosyal medyaya bakmamaktır."

"Ne kadar kötü olduğunu görmek istedim," diye mırıldandım.

"Sosyal medya kızgın tavanlar ve kıskanç srtklerden oluşan bir lağım ukuru. Hepimiz bir noktada kömürlerin üzerinde trmklanmışızdır, değil mi Stevie?" Violet arka koltuktan sesleniyor.

Stevie dikiz aynasına bakar. "Yuppers. Eski sevgilim Bishop'la öpüşürken bir video çekmiş-"

"Ağız sikişi. *pşmek* kulağa hoş geliyor ve siz ikiniz dillerinizle birbirinizin ağzını sikiyordunuz ve birbirinizi kuru kuru beceriyordunuz. Herkesin içinde."

"Hikayeyi anlatmak ister misiniz?"

"Elbette. Benim versiyonum her zaman daha heyecanlıdır zaten." Violet yumruğunu çenesine dayıyor ve Stevie ile Bishop'ın nasıl tanışıp birlikte olduklarını anlatmaya başlıyor. Ağzını siktiği videonun nasıl ortaya çıktığı da buna dahil.

"Mesele şu ki, hepimiz en az bir sosyal medya fırtınasıyla uğraşmak zorunda kaldık. Demek istediğim, Alex hokey izleyen tüm ulusa sadece arkadaş olduğumuzu söyledi, oysa durum hiç de öyle değildi. Ağzımız her yerde dzşyordu. Ve ıkıyorduk. Ve bana yanına taşınmamı teklif etti.

-Çıplak Scrabble oynarken, ama bu başka bir hikaye. Demek istediğim, bunun berbat bir durum olduğunu anlıyoruz, ancak yalnız değilsiniz ve dünyadan saklanıp tozun dumana karışmasını beklemek zorunda değilsiniz."

"Bu utanç verici."

"Benimle tanıştınız mı?" Violet kendini işaret ediyor. "Ben yürüyen bir utanç kaynağıyım. Pişmanlık verici bir şey söylemeden hiçbir yere gidemiyorum. Röportaj yaptığımızda Alex söylediğim her şeyi senaryolaştırmak zorunda kalıyor - ki nefret ediyorum - ve sesim bir robot gibi çıkıyor. Ve o zaman bile yanlışlıkla sylememem gereken bir şey söyleme ihtimalim yüksek. On sekiz yaşındayken evlendin ve o dangalak boşanma belgelerini mahvetti. Hokey izleyen herkes Corey'nin bir pislik, nişanlısının da bir kaık olduğunu biliyor. Ne yazık ki, bu kombinasyon harika manşetler oluşturuyor."

Violet'in söyledikleri mantıklı ve tüm bunların eninde sonunda unutulacağını biliyorum ama mesele bundan ibaret değil. Sorun olan diğer tüm parçalar. En başta bir hevesle evlenmiş olmam, bir iş için babama bel bağlamış olmam, hala onun evinde yaşıyor olmam, başarısız olmaktan çok korktuğum için gerçekten istediğim şeyi yapmaya çalışmakla bile uğraşmam. Çünkü beni cesaretlendirmesi gereken insanlardan biri

onun yerine beni indirdi. Ve şimdi Kingston'ın ailesi benim hakkımda korkunç bir izlenime sahip.

Manikür-pedikür, hayatımdaki boktan durumdan uzaklaşmak için iyi bir fırsat. Stevie ve Violet bana her türlü utanç verici hikayeyi anlatıyorlar, bu da kesinlikle her şey hakkında daha iyi hissetmemi sağlıyor. Ebeveynlerle tanışma konusunda hâlâ stresliyim ama en azından babam ve erkek arkadaşım dışında bir danışma kurulu var.

Violet'in evine vardığımızda planlar biraz değişiyor. Çoluk çocuğu ve Lainey'nin oğlu Kody sinema salonunda, manikür-pedikür seansına gelemeyen Lainey ile birlikte maçı izliyorlar.

Violet'in en büyüğü Robbie, arka sırada ayaklarını önündeki koltuğun dayamış kitap okuyor. Maverick salonun ön tarafında oyunu izliyor, Kody de öyle. Aslında Kody izliyor sayılır, ama omzunun üzerinden sanat malzemeleriyle kaplı yuvarlak bir masada oturan River ve Lavender'a bakıp duruyor. River Lavender'a boya kalemlerini uzatıyor, dikkatinin yarısı Lavender'da, yarısı oyunda.

Lavender annesinin evde olduğunu fark edince sandalyesini geriye iter ve koşarak Violet'in bacağına sarılır.

"Umarım ergenlik çağına geldiğinde de beni bu kadar seviyorsundur." At kuyruğunu çekiştiriyor.

Lavender beni fark ettiğinde bacağını bırakıp bana doğru koşuyor ve aynı sarılma muamelesini bana da yapıyor. Sonra elimden tutup beni kapıya doğru çekti.

"Nereye gidiyoruz?"

"Benim odam! Sana duvarımı göstereyim!" "Yeni sanat eserlerin var mı?"

Başını sallıyor ve beni yanına çekiyor, neredeyse sekerek. Oraya vardığımızda, boyalarla meşgul olduğunu görebiliyorum ve tabii ki birlikte bir şeyler yapmamız için ısrar ediyor. Violet gelip onu başka bir zaman gelmem için ikna etmeye çalışıyor ama Lavender bunu duymak istemiyor ve ben de bir süreliğine kendimi parmak boyasına kaptırdığım için çok mutluyum. Oyunun ilk periyodunun tamamını kaçıyorum ama buna yüzde 100 değişiyor. Lavender kendi ortamında güvende hissettiğinde son derece konuşkan oluyor ve sanat odası kesinlikle bunu sağlıyor.

Bana sevdiği şeylerden bahsediyor: evcil bir kedi istediğini ama babasının alerjisi olduğunu, köpekleri sevdiğini ama önce popolarını sonra da yüzünüzü yaladıklarını ve bunun iğrenç olduğunu söylüyor. Ayrıca resim sınıfındaki arkadaşının bir köpeği olduğunu, köpeğin onun en sevdiği oyuncağını yediğini ve ağladığını anlatıyor.

Başyapıtımızı bitirdiğimizde saat çoktan sekiz olmuştu ve ona boyayla kaplı elleriyle yorgun gözlerini ovuşturmamasını hatırlatmak zorunda kaldım.

Elimizi yüzümüzü yıkıyoruz ve kendi başına yatmaya hazırlanıyor, gerçi pijamaları ters giyilmiş gibi görünüyor. Violet onu ve River'ı yatağa yatırıyor. Kody çoktan yerdeki minderlerden birine uzanmış, Maverick ise ön koltuklara yayılmış, arada bir gözlerini açıyor ama yatmaya hazır olduğu belli. Robbie ortadan kaybolmuş gibi görünüyor, muhtemelen odasına gitmiştir.

İçeceklerimizi alıp arka sıraya yerleştik ve kızlar Lavender'la parmak boyası yaparken kaçırdıklarımı anlattılar.

Violet ikinci derse birkaç dakika kala benim yanımdaki koltuğa çöktü. "Lavender'ı şımarttığın için çok teşekkür ederim; elinden gelse bütün gününü o odada geçirir ve sana bayılıyor."

"Gerçekten benim için bir zevkti. Ben de ona bayılıyorum" diyorum. "Sanat odası ne zamandır sizde?"

"Alex yaklaşık altı ay önce, Lavender'ı Kody ile sanat terapisi derslerine götürmeye başladığımızda boş odalardan birini dönüştürdü."

"Birlikte mi gidiyorlar? Bu çok şirin."

Lainey başını sallar. "Bir deneyelim dedik. Kody daha kinestetik olduğu için en çok kille çalışmayı seviyor ve sadece hokey diskleri yapıyor, ama bu onun kaygısına ve dürüst olmak gerekirse benim kaygıma çok iyi geldi," diyor Lainey.

Lainey hakkında şunu biliyorum, çok endişeleniyor. Zeki biri, üç yüksek lisans derecesi var ve bir doktorasını tamamladı ama ikincisine başlamak istiyor. Nazik, tatlı ve sevecen biri ama kalabalıklar ona göre değil.

"Lavender buna bayılıyor ve bu kesinlikle onun kabuğundan çıkmasına yardımcı oluyor." Violet sonra bana seslendi. "Sürekli seni soruyor, o yüzden istediğin zaman uğrayıp parmak boyası yapmaktan çekinme."

"Eğer ciddiysen, çok isterim."

"Çok ciddiym. Terapi merkezindeki eğitmenleri seviyor ve diğer çocuklarla çok iyi ilişkiler kuruyor ama bire bir görüşmeler için hala açılabilceği birini bulamadık."

"Ne zaman istersen seve seve gelirim." "Aslında sanat terapisti olmak için üniversiteye gittim" demeden önce birkaç saniye sandalyenin koluna vuruyorum.

"O zaman neden şimdi yapmıyorsun? İnanılmaz yeteneklisin ve çocuklara fısıldayan biri gibisin. Sana bayılıyorlar," diyor Violet. "Siz ikiniz işinizi yaparken kafamı içeri soktum ve Lavender fırtına gibi konuşuyordu. Bunu sadece bizimle yapıyor. Üç farklı terapist denedik ama kimse onu *böyle* açamadı."

"Diplomamı alamadım ama hala hangi derslere ihtiyacım olduğunu ve programlarında açık olup olmadığını görmek için üniversitedeki ders danışmanlarından birinden randevu aldım."

"ne kadar sürer sizce?" "Çok değil: bir sömestr, artı bir staj."

"Yarın Lavender ve Kody'yi sanat merkezine götüreceğiz, eğer bizimle gelmek istersen. Eğer gelirsene çok mutlu olur."

"Evet. Tamam. Bu harika olur."

Denemezsem başarısız olamam ama başarılı da olamam ve bu doğru yönde atılmış bir bebek adımı gibi görünüyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 26

ANLAŞMA YAPILDI

Queenie

Ertesi sabah Violet iki büyük oğlanı kendi aktivitelerine götürür. Robbie'nin hiç dürtülmeye ihtiyacı yoktur. Önünde bir kitapla mutfakta dolaşüyor, bir tür ev yapımı granola ile doldurduğu kaseye zar zor bakıyor, badem sütüyle kaplıyor ve okumaya devam ederken yavaşça ağzına atıyor.

Maverick o kadar kolay değil. Kahvaltıda Froot Loops yiyememekten şikayet ediyor ve sonra çantasından çıkan Pop-Tarts'ları işaret ederek bunların Lavender ve River için olmadığını bildiğini, çünkü onların sadece çilekli olanları sevdiğini söylüyor. Sonunda Violet onları hazırlar ve dadılarıyla birlikte yola çıkarır.

Lainey beş dakika sonra yedi kişilik dev cipiyle geliyor. Kody orta koltukta oturuyor - şu anda sadece bir yükseltici var çünkü yaşına göre acayip büyük. Violet River'la oturduğu yer konusunda tartışırken ben Lavender'ın koltuğunu sabitleyip kemerini bağlamasına yardım ediyorum.

Kadın sonunda onu yatıştıracak bir şey söyler ve adam isteksizce de olsa arabaya biner.

Sanat merkezine gittiğimizde Lavender bana etrafı gezdirmek istedi. River'ı da yanında götürmek için eline uzandığında, River kollarını kavuşturup bir sandalyeye çöküyor ve somurtuyor.

Lavender omuz silkiyor ve onu orada bırakıyor, sanırım rahatsız edilemeyecek kadar heyecanlı. Buraya gelmeye başladığından beri yaptığı tüm parçaları bana gösteriyor. Tam bir tur attıktan sonra -burası inanılmaz bir yer- Lavender

önlük giyip resim masalarından birine oturur ve hâlâ huysuz olan River da aynısını yaparak kız kardeşinin yanındaki sandalyeye yerleşir.

Kody kil masalarına yöneliyor. İstasyonlarına yerleştiklerinde, arkamıza yaslanıp birkaç dakika onları izliyoruz.

"Hep birlikte mi gelirler? Üçü?" Ben soruyorum.

Violet başını sallıyor. "Zamanımın sadece yüzde ellisinde River'ı getiriyorum çünkü Lavender'ın onsuz, kendi başına bir şeyler yapmasının önemli olduğunu düşünüyorum. Bu onu kendi sesini duyurmaya ve ona çok fazla güvenmemeye zorluyor."

Çalışanlardan biri merhaba demek için yanımıza geliyor ve Violet ile Lainey tanışıyorlar. Programları hakkında konuşmaya başlıyoruz; gayri resmi ziyaretler, dersler ve hem grup hem de özel seanslar içeren özel bir sanat terapisi programı var.

Yarım saatlik görüşmenin sonunda gönüllü formlarını doldurmuş ve asgari üç aylık taahhüdü yerine getirebileceğime dair güvence vermiştim bile. Her zaman tutkuyla bağlı olduğum şeylere uygun bir yerde gönüllü olma ihtimali beni heyecanlandırıyor.

Beni eve bıraktıktan sonra -önce öğle yemeğine gidiyoruz- babamın asistanı olarak yerime geçecek en iyi potansiyel adayları geri arıyorum, üç adaya indiriyorum ve babam deplasmandan döndüğünde yüz yüze görüşme ayarlıyorum.

Tüm mülakatları kendim yapardım ama babamı tanıyorum ve o da sürecin bir parçası olmak isteyecektir, özellikle de işe alınacak kişiyle birlikte çalışacağı için.

Takım bu akşam dönecek ve geceyi Kingston'la geçirmek istesem de yarın sabah erkenden avukatımın ofisinde olmalıyım ki evrakları imzalayıp boşanmayı kesinleştirebilelim.

Kingston ben yatmaya hazırlanırken görüntülü sohbetten arıyor. Şu anki kıyafetine ve benim onun katlanır masasına uzanmış olmama, onun da çantasını doğrudan çamaşır makinesine boşaltıyor olmasına bakılırsa eve yeni gelmiş. Demek ki babam da yakında evde olacak.

"Kraliçem nasılmış bakalım?" Bakışları üzerimde geziniyor, yatmadan önce giydiğim kıyafetleri incelerken ısınan yavaş bir tarama.

"İyi, yorgunum, kralımı özledim." Çok sevimsiziz ve bu konuda hiçbir sorunum yok.

"Dudaklarını özledim."

"Hangi set?" Şu anda içimi kemiren diğer tüm endişeleri saptırmak için tamamen seksi kullanıyorum.

Ağzının kenarında yarım bir sırtma beliriyor ve dili ön dışındaki çipe dokunmak için dışarı çıkıyor. Bu tamamen bilinçaltı bir hareket ama nedense inanılmaz seksi buluyorum. "Aslında ikisi de. Sana gelebilirim. Gece kalmama gerek yok. Bir saatliğine uğrayabilir, o güzel dudaklarını öpebilirim."

"Her iki set de, tabii ki."

"Mmm. Zamanımı eşit olarak bölerdim, böylece ikisi de kendini değersiz hissetmezdi."

Nefes nefese gülüyorum. "Bunu gerçekten çok isterdim ama sen evdeysen babam da yakında evde olacak demektir ve yarın sabah avukata gitmemiz gerekiyor. Ve gerçekçi olalım: seninle hiçbir şey sadece bir saat sürmez, özellikle de dört gündür uzaktaysan."

Kaşlarını çatıyor ve dudaklarına dokunuyor, gözlerindeki şehvet hızla azalıyor. "Sabah seninle avukatın yanına gelebilirim. Orada olmalıyım."

Yüzümü buruşturdum. "Buna katıldığımdan emin değilim. Desteğiniz için ne kadar minnettar olsam da, bunu kendi başıma yapmam gerekiyor. Babam beni oraya götürecek ama belgeleri imzalarken gelmeyecek. Bu işi sonuna kadar götürmem gerekiyor ve Corey'nin ne olursa olsun düşmanca davranmaktan başka bir şey yapacağını sanmıyorum ama sen yanımda olursan milyonlarca kez daha kötü davranacaktır."

Birkaç saniye benimle bu konuda tartışmak ister gibi göründü ama sonunda "Sanırım ne demek istediğini anlıyorum. Ve eğer bir pislikse, ona yumruk atmak isteyeceğim ve bu işleri daha da kötüleştirecek."

"Onu yumruklamak iyi hissettirirdi ama evet, kesinlikle duruma yardımcı olmazdı."

"İşin biter bitmez beni arayıp nasıl geçtiğini anlatır " "Tabii ki."

Kararlı bir şekilde başını sallıyor. "Tamam. Seni özledim. Ailemin şehirde olup olmadığına bakmaksızın seninle biraz yalnız zaman geçirmenin bir yolunu bulmalıyım. Yarın onlarla buluşmaya ne dersin?"

"Dürüstçe mi? Gerginim." Boşanma kesinleştiğinde ve King artık evli bir kadınla çıkmadığında daha iyi hissedeceğimi söylemek ama bunun bile zihnimi ya da sinirlerimi yatıştıracağından emin değilim.

"Harika olacak Queenie. Momster seninle şahsen tanışacağı için çok heyecanlı."

"Ben de onunla tanışacağım için heyecanlıyım." Ben de heyecanlıyım.

Araba yolundaki farların parıltısı dikkatimi çekiyor. "Babam az önce eve geldi. Sanırım gitmene izin vermeliyim."

"Tamam." Uzun bir nefes verir. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Gülümsüyor. "Dudaklarından dökülen en sevdiğim sözler. İyi uykular. Yarın seni görmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de." Beni ailesinin geri kalanı.

"Seninle gelmemi istemediğine emin misin?" Babam huzursuzca direksiyona vuruyor, bakışları avukatın ofisi ile benim aramda gidip geliyor.

"Eminim. Bunu kendi başıma yapmam gerekiyor ve Corey ile iş düzeyinde ilgilenmek zorunda olman senin için yeterince garip; kişisel meselelerimin zaten olduğundan daha fazla karışmamasını tercih ederim."

"Evet, eğer onun tren enkazı nişanlısı lanet çenesini ne zaman kapalı tutacağını öğrenebilseydi, bir sürü gereksiz saçmalıktan kaçınabilirdik."

Bu konuda kesinlikle yanılmıyor. "Onları nasıl seçeceğini kesinlikle biliyor, değil mi?"

"Bunu yapma Queenie. On sekiz yaşındaydın ve kendi başına, destek almadan düzeltmeye çalıştığın bir hata yaptın. Bu kötü bir karardı ve bu senin kim olduğunu belirlemez."

Şu anda sorun altı yıl önce verdiğim kötü bir karar değil; beni kişiliğimin bir türlü kurtulamadığım bağımlı kısmından daha da uzaklaştırmayan kararlar almaya devam etmem. Ama bunu değiştirmeye çalışıyorum. Bebek adımlarıyla.

Ve bunu tek başıma yapmak doğru yönde bir adım daha atmak demek. Eğilip onu yanağından öpüyorum. "Biliyorum. Beni buraya getirdiğin ve bu kadar destekleyici olduğun için minnettarım."

Daha fazlasını söylemek istediğini anlayabiliyorum ama aynı zamanda bana bununla kendi yöntemimle başa çıkma şansı vermek istediğini de biliyorum. "İşin bittiğinde burada olacağım."

"Gerçekten beklemek zorunda değilsin. Eve Uber ile gidebilirim."

"Hiç şansın yok Queenie. Corey herhangi bir saçmalık yaparsa, ben burada olacağım."

"İyi olacağım." Çantamı omuzlayıp dosya klasörünü tekrar kontrol ediyorum. Arabaya bindiğimden beri bunu takıntılı bir şekilde yapıyorum, sanki sihirli bir şekilde ortadan kaybolacak ve hayatımın geri kalanında Corey ile evli olacaktım gibi.

Dün gece rüyamda birbirimize zincirlendiğimizi, tenimizin kaynaşmaya başladığını ve kendimi ondan asla ayıramayacağımı gördüm. Sabahın dördünde çığlık atarak uyandım ve bir daha uyumadım. Bu yüzden gerginim, çünkü yaklaşık yedi fincan kahve içtim.

Corey yirmi dakika geç kalır ki bu sürpriz değildir. Nişanlısını da yanında getiriyor.

"Bu maiyet gerekli mi?" Sissy için bir sandalye çekme zahmetine girmeden masadaki sandalyelerden birine çökerken soruyorum.

"Bebeğimin parasını almaya çalışmadığınızdan emin olmak için her şeyi okumak istiyorum," diye tersliyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Altı yıl önce tek istediğim kendimi ondan tamamen ayırmaktı ve Corey lanet olası başvuru ücretini ödemeyerek her şeyi berbat etmeseydi, şu anda burada oturuyor olmayacaktık."

"Ha!" Sissy sahte bir kahkaha attı. "Tabii ki bunu Corey'nin suçu gibi göstermeye çalışıyorsun! Hepimiz biliyoruz ki evrakların düzgün bir şekilde dosyalandığından emin olmadan çekip giden sendin. Ve bana ücreti ödemeyenin sen olduğunu söyledi, o değil!"

Tabii ki bunu o çevirdi, bu yüzden suç değil bende.

"Sana böyle mi söyledi?" Kendi sorumu . "Ne var biliyor musun? Bunun bir önemi yok. Kendini neye bulaştırdığını yakında anlayacaksın."

"Bu da ne demek oluyor?"

Corey boğazını temizliyor, sinirli ve huzursuz arasında bir yerde görünüyor. "Seni kızdırmaya çalışıyor, Sissy. Belki gidip kendine bir kahve ya da başka bir şey almak istersin?" Arka cebinden cüzdanını çıkarır ve yüz dolarlık bir banknot çıkarır.

Sissy cüzdanının tamamını kapıp bir avuç dolusu banknot çıkarıyor ve masanın üzerine fırlatıyor. "Kahve yüzünden şişim geldi. Ben Saks'a gidiyorum. İşin bitince beni al." Paytak paytak odadan çıkar.

"Umarım evlilik sözleşmesi yapmışsındır." Zamanını boşa harcadığımız avukata dönüyorum. "Tamam, bu sefer doğru yapıldığından emin olalım ki seni altı yıl daha 'bağlı' tuttuğum için tüm haberlere çıkmayayım." Corey'e tırnak işareti yapıyorum.

"Kaçan sensin." Avukatının ona verdiği kâğıtları alıp göz gezdiriyor. "Dur bir saniye. Bu yüz bin dolar da neyin nesi? Sana bir bok vermiyorum."

"Bunu tekrar düşünmek isteyebilirsin Corey, çünkü hala evli olmamızın sebebi sensin ve nişanlın asılsız bir karalama kampanyası başlattı, bu da artık takım için çalışamayacağım anlamına geliyor."

"Bu parayı hak ettiğin anlamına gelmez!"

Homurdanıyorum çünkü bu epik bir şaka. "Sonuç olarak uğraştığım saçmalıklar harika olmanın tam tersi. İronik olan şu ki, nişanlın kirli çamaşırlarımızı dinleyen herkese anlatmasaydı, bu kâğıtları imzalar ve hiçbir şey istemezdim. Ama şimdi, tüm bunlardan sonra, yüz bin dolar istemek kıyaslandığında küçük kalıyor. Eminim yanlışlarınızı düzeltmek için sonsuz banka hesabınızdan bu parayı ayırabilirsiniz." Konuşmak için ağzını açtığında parmağımı kaldırıyorum. "Sözlerini dikkatli seç Corey, özellikle de avukatlarımızın önünde. Bir an bile beni itip kakabileceğini ya da küçümseyebileceğini düşünme. Artık on sekiz yaşında bir kız değilim ve senin saçmalıklarınla bugünden sonra bir daha uğraşmak niyetinde değilim. Unutma, biz 'evliydik'" - vurgu için yine tırnak işareti kullanıyorum

"Altı yıl boyunca ve evlilik sözleşmemiz yoktu. Avukatım bana istersem teknik olarak tüm bu yıllar boyunca elde ettiğin gelirin yarısının peşine düşebileceğimi söyledi. Bu yüzden beni zorlama."

Avukatıyla fısıltıyla konuşuyor ve bu sırada kaşlarını çatıyor. Sonunda nefes nefese kalır. "Peki. Yüz bin doları alabilirsin: Bu benim için çerez parası. Hepsini yeni göğüslere harcama."

"Vay canına. Kesinlikle iğrençsin. Bazı şeylerin değişmediğini görmek güzel." Her sayfaya imzamı karalıyorum, onları saldırgan bir şekilde Corey'ye doğru kaydırıyorum ve kalemi onun önünde yere çarpıyorum, keşke onu elinden bıçaklayabilseydim.

Corey her sayfayı imzalayana kadar bekliyorum, ki yarı uykulu altı yaşında bir çocuk gibi yazdığı için bu sonsuza kadar sürüyor. Sonra parayı doğrudan hesabıma havale ederken avukatımın yardımcısı da benim için evrakların bir kopyasını çıkarıyor. Eşyalarımı topluyorum ve avukatın elini sıkarak masadan kalkıyorum. "Beni sefaletin zincirlerinden kurtardığınız için teşekkür ederim."

"Bir değil." Gülümsemesini gizlemek için mücadele ediyor.

Ofisten hızla çıkıyorum ve koridorda olabildiğince sakın bir şekilde yürüyorum. Corey'den olabildiğince uzaklaşmak istiyorum.

"Hâlâ izci çocuğunun benim kullanılmış eşyalarımı isteyeceğini mi düşünüyorsun?" diye sesleniyor arkamdan.

Arkamı dönüp taşaklarını tekmelemek istiyorum ama bir hukuk bürosundayız ve bu bir tür suçlama için gerekçe olabilir, bu yüzden onu görmezden gelip yürümeye devam ediyorum.

Doğru kararı verdiğimi biliyorum. Bazıları ondan para istemekle fırsatçılık yaptığını düşünse de, Sissy'nin hakkımda söylediği korkunç şeylerle işime ve itibarıma mal oldu. Beni internette takip eden ve muhtemelen sonsuza kadar takip edecek olan kamuoyu önünde aşağılanmadan sonra buna var. Biri adımı aratsa bunu bulur ve kim bilir gelecekte ne gibi zararlara yol açabilir.

Kapıyı itiyorum ve soğuk, yağmurlu güne adım atıyorum. Corey'yi geçmek için koşmuyorum, çünkü o kesinlikle benden daha hızlı ve ayrıca koşmak tam da onun yapmamı istediği şey. Bu yüzden şemsiyemi açıyorum, sivri uçlarından biri neredeyse Corey'nin suratına çarpıyor ve arsada yavaşça yürümeye başlıyorum.

"İzci çocuğun seni almaya mı geliyor?" diye mırıldandı, sonra babamın arabasını gördü. "Yoksa seni çoktan terk ve sen de sonsuza dek babanın havuzlu evinde mi yaşayacaksın?"

Topuğumun üzerinde dönüyorum ve gözlerinin içine bakabilmek için çenemi yukarı kaldırıyorum. "Bir kızın olsaydı ve şu anda benimle konuştuğun gibi birinin onunla konuştuğunu duysaydın ne hissederdin merak ediyorum. Umarım Sissy'nin bir kızı olur ve umarım onu gerçekten önemsiyorsa, böylece birini başkalarının zararından korumayı meşru bir şekilde istemenin nasıl bir şey olduğunu anlarsın. Kendini daha iyi hissetmek için neden sürekli insanları aşağılayan gerektiğini asla anlayamayacağım."

Bu yorumu sindirmesini beklemiyorum, çünkü gerçekten sindirebildiğinden emin değilim. Babamın arabasının sürücü tarafındaki kapısı açılıyor ve Corey'nin fiziksel olarak geri çekildiğini hissediyorum. Hava aniden hafifliyor ve hareket etmek o kadar da zor olmuyor.

Babam kaputun etrafında dönerek Corey'ye doğru baktı. "İyi misin?"

"İyiyim. İyiğim. Hadi gidelim."

Benim için yolcu tarafındaki kapıyı açtı ve ben de koltuğa kaydım.

"Queenie." Bir şeyleri parçalamak ister gibi arabanın çerçevesini kavırıyor. Yani Corey'i.

Bakışlarına karşılık veriyorum. "Bitti artık. Sen devam edemezsen ben de devam edemem, o yüzden lütfen bırak gitsin."

Burnundan bir nefes veriyor ama dediğimi yapıyor. Otoparktan çıkıp babamın evine doğru yola koyulana kadar içimde tuttuğum tüm duyguların dışarı çıkmasına izin veriyorum.

"Hey, hey, sorun ne? Ne oldu?" Babam elimi sıkmak için orta konsola uzanırken bir bana bir de yola bakıyor. "Sadece bittiği için rahatladım. Hepsi bu. İlerleyebilmek istiyorum ve geçtiğimiz hafta tüm bu olayların kafamın üzerinde olması bunu imkansız hale getirdi. Sanki göğsümde bir ağırlık varmış gibi.

nefes alamıyorum."

"Sanırım annen sonunda tam velayeti devrettiğinde hissettiklerime benziyor. O ana kadar tüm hayatım askıya alınmış gibiydi, o yüzden anlıyorum Queenie. Tüm bunları yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

"Eh, artık bitti, bu yüzden onu ait olduğu yerde, geçmişte bırakabiliriz." Cesaretimi toplayarak kolçağa vuruyorum. "Para istedim ve aldım. Çok fazla değil. Yani benim için çok ama onun için değil. Artık üniversite masraflarımı karşılayabilirim. Diplomamı alabilirim ve sen de bana maddi yardım konusunda endişelenmek zorunda kalmazsın."

"Bunu yapmak zorunda değildin. Seni desteklemek için her zaman burada olacağım."

"Biliyorum. Ama olanlardan sonra bana borçlandı ve bana asla geri dönüp senin için çalışamayacağımı söylemeyeceğini biliyorum, ama yapmamam gerektiğini düşünüyorum. Her düştüğümde beni kaldırmana yardım ettiğin için seni seviyorum baba, ama bunun her zaman geçici olması gerekiyordu. Çok fazla karmaşıklık var: senin için, benim için, Kingston için."

"Anlıyorum ve bence oraya tek başına gidip o dangalakla yüzleşmen cesurca ve yürekli bir davranış. Onu takıma getirmeyi geri alabilseydim, alırdım."

Babam beni eve bırakıyor ve ben de Stevie, Lainey ve Violet ile grup sohbetimdeki bir yığın mesajla uğraşmadan önce Kingston'a mesaj atarak bu sabah her şeyin yolunda gittiğini . Resmi boşanma durumumu bildiren bir mesaj göndermenin bu kadar heyecan yaratacağını hayatımda hiç düşünmemiştim.

Sonunda işler yoluna giriyor.

BÖLÜM 27

TATSIZ SÜRPRİZLER

Kingston

Queenie mesaj atarak avukattan eve döndüğünü ve artık evli söyledi. Ben de elimde bir buket çiçek, bir kutu çikolata ve üzerinde **TEBRİKLER** yazan helyum dolu bir tek boynuzlu at balonuyla kapısının önünde duruyorum. Her şey düşünüldüğünde uygun görünüyor. Ayrıca, bu boktan durumdan sonra onun da benim de biraz neşeye ihtiyacımız var.

Kapıyı açıyor. "Hey, merhaba." Queenie güzel, bitkin ve gergin görünüyor.

"Kraliçem nasıl?"

Onu görmenin verdiği tüm rahatlama, çenesi titrediğinde ve gözleri yaşlarla dolduğunda kaybolur. Sözsüz bir omuz silkmeye omzunu kaldırıyor. Çiçekleri ve çikolatayı en yakın yüzeye bırakıyorum, ki bu onun temiz tezgahı oluyor.

Kollarımı açıyorum ve Queenie bana doğru adım atıyor, alçak, yumuşak hıçkırığı gömleğim tarafından boğuluyor. Onu kendime doğru tutuyorum, başının arkasını kavıyorum ve ağzımı kulağına yaklaşıyorum. "Sorun ne; ne oldu? Nasıl düzeltebilirim?"

"Sen çoktan : buradasın."

Birkaç dakika onu kucakladıktan sonra yüzünü avuçlarımın arasına alıyorum ve çenesini yukarı kaldırarak gözyaşlarını siliyorum. "Neden bu kadar üzgünsün?"

"Üzücü değil." Başını sallıyor. "Sadece duygusal. Bittiği için ve burada olduğun için mutluyum."

Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. "Bu mantıklı. Yani resmileşti mi? Evrakların hepsi imzalandı mı?"

"Öyleler."

"Corey sana zorluk çıkarmadı mı?"

"Kendimi tuttum." Ellerini göğsümde gezdiriyor. "Polonun her yerinde gözyaşı ve sümük izleri bıraktım."

Aradığım cevap bu değil ve dikkatimi dağıtmaya çalıştığı açık, ama zorlamıyorum çünkü onun için zor olduğunu biliyorum.

"Arabamda her zaman fazladan bir tane bulundururum, yani bir şey yok."

"Tabii ki biliyorsun." Gülüyor ve sonra bana küçük, hafif hüznü ve kederli bir gülümseme veriyor. "Resmen dul bir kadınla çıkıyorsun."

Çenesini yukarı kaldırıyorum. "Hoşuma gidiyor. Kendimi asi gibi hissettiriyor."

Bu sefer gülümsemesi gerçek. Kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Sadece siz, Kral."

"Seni özledim." Boğazını yokluyorum ve nabızı parmak uçlarımda altında çalkalanıyor.

"Ben de özledim. Yani seni özledim, kendimi değil." Ellerini boynumun arkasında birleştirerek vücudunu tekrar benimkiyle aynı hizaya getiriyor. "Bu hafta çok endişelendim."

"Ne hakkında?"

"Biz ayrıyken düşünmek için onca zamanın vardı. Aklının başına gelip gelmeyeceğinden emin değildim." Bir kahkaha atıyor ve uzaklara bakıyor, böylece kırılganlığını göremiyorum. Ne demek istediğini sormama fırsat vermiyor. Bunun yerine ensemden çekiştiriyor ve ağzımı kendi ağzına götürüyor.

Öpüşme birkaç dil darbesi kadar yumuşak geçiyor, sonra ihtiyaç hissettiriyor. Tırnakları enseme batıyor ve ağzımın içinde inliyor. Onu kaldırıp tezgahın üzerine bırakıyorum. Çikolata kutusunun üzerine düşüyor ve köşesini eziyor. Onları yoldan çekip bacaklarının arasına giriyorum.

"Çiçekler ve çikolata için teşekkür ederim."

"Rica ederim," diye inliyorum çenemin kenarını ısırduğında. "Peki ya tek boynuzlu at balonu? Üzerinde 'Tebrikler' mi yazıyor?"

"İlginç bir şekilde 'Mutlu Boşanma' olanları yok." Bluzunu başından çekiştiriyorum. Soluk yeşil ve güzel, tıpkı altındaki yeşil dantelli sutyen gibi. Göğüslerini avuçlarımda içine alıyorum, sonra bungalovun etrafına bakıyorum. Perdeler tül gibi ve meraklı gözlerin görmemesi gereken şeyleri görmesini engellemekte pek de iyi değiller. "Jake arenada mı?"

"Evet, beni bıraktı ve hemen oraya gitti. Maç öncesi patenine ne kadar var?" Polomu pantolonumdan çekiştirerek çıkarıyor ve kemerimi takmaya başlıyor.

Ocağın üstündeki saate bakıyorum. "Yaklaşık bir buçuk saat, ama bir saat içinde bir randevun var, bu yüzden bu hızlı bir ilişki olmak zorunda." Eteğinin fermuarını buluyorum ve duraklıyorum. "Sorun olur mu? Sana daha sonra daha iyi söz veriyorum."

"Senin şipşak sevişme tarzın herkesinkiyle aynı değil, King. Ve evet, sorun değil. Ve bana her zaman harika bakıyorsun." Pantolonumun düğmesini açtı. "Bekle, randevum yok."

"Bu akşamki maçtan önce sen ve Stevie için bir şımartma seansı ayarladım. Fazladan TLC'ye ihtiyacınız olabileceğini düşündüm ve bunu aşırı orgazm şeklinde sağlayamayacağıma göre, bu bir sonraki en iyi şeydi."

"Sen en harika erkek arkadaşsın." Elini pantolonumun içine soktu. "Şimdi lütfen içime gir ki benimle alay edip durduğun orgazmlardan en azından birini yaşayabileyim."

Otuz yedi dakika ve Queenie için iki orgazmdan sonra, tekrar giyindik ve benim SUV'umda spaya doğru yola çıktık.

Ancak oraya vardığımızda, önünde bir sürü medya minibüsü park etmişti. "Ne haltlar dönüyor?"

"Bilmiyorum. Belki de etrafta ünlü biri olduğunu falan duymuşlardır?" Spa'nın önünden geçerken söyledim. Özel bir yer ve çok pahalı.

Queenie'yi oraya son gönderdiğimde bana yerel bir grubun solistinın yüz bakımı yaptırdığını söyledi. Genellikle ünlü müşterileri gözlerden uzak tutma konusunda çok iyiler, ancak bazen biri bir şey paylaşıyor ve yer bulucularını kapatmayı unutuyor ve medya bunun üzerine atlıyor.

"Belki." Köşeye park ediyorum. "Endişelenmemizi gerektirecek bir şey olmadığından emin olmak için seni içeri götüreceğim."

"Tamam. Elbette. Bu iyi olur." Queenie tırnağının ucunu kemiriyor.

Cipten atlayıp Queenie ile kaldırımda buluşuyorum. Parmaklarımızı birbirine geçiriyorum ve elini sıkıyorum. "Eminim her şey yolundadır."

Ancak köşeyi döndüğümüzde, medya yılanlarından oluşan kalabalık aniden dönüyor ve bir dalga halinde bize doğru ilerliyor. Önemli birini görmeyi umarak omzumun üzerinden bakıyorum ama ünlü insanlar genellikle şapka takar ve büyük

Kim olduklarını saklamak için gölgeler. Sonra ne olduğunu anlıyorum çünkü muhabirler bağırıma başlıyor. Bize.

"Ryan Kingston! Söylentiler doğru mu? Genel müdürün kızını hamile mi bıraktın?"

"Sana şantaj mı yapılıyor?"

"Boşanırken Corey Slater'ın tüm parasını gerçekten aldın mı?"

"Halkla ilişkiler dublörü olarak GM'nin kızıyla mı çıkıyorsun?"

"Siz çıkmaya başladığınızda Queenie Masterson'ın evli olduğunu biliyor muydunuz?"

"O da mı senin paranın peşinde?"

"Aman Tanrım." Queenie yanıma sokularak flaşlardan ve aniden bize doğrultulan mikrofonlardan saklanmaya çalışıyor. Stevie'nin su rengi saçları kalabalığı yararak ilerlerken beliriyor, Bishop'ın devasa gövdesi de arkasında hantal bir şekilde duruyor.

Dönüyor ve kollarını uzatıyor. "Ne var? Bana soru yok mu? Ben ve karım sizin için yeterince heyecan verici değil miyiz?"

"Queenie'yi buradan çıkarmalıyız. Stilistlerden birini evimize gönderiyorlar. Erken geldik ve Bishop top ağdası hakkında komik bir paylaşım yaptığını düşündü. Medya geldi çünkü siz ikiniz kankalık yapıyorsunuz."

Muhabirlerden biri ona Stevie'nin hamile olup olmadığını sorar.

Bishop muhabire doğru bir parmak sallıyor. "Evet. Altızlarla, çünkü benim sperm ordum tam bir bomba. Bir çırpıda kendi hokey takımımızı kuracağız." Vaaz verir gibi kollarını havaya kaldırıyor.

"Oh, Tanrı aşkına. Bu viral olduğunda kardeşim altına sıçacak." Stevie bizi döndürüyor ve SUV'uma geri dönerken yanımda duruyor. O ve Queenie arka koltuğa geçtiler, ben de direksiyona geçtim ve gazeteciler etrafımızı sarmadan önce trafiğe çıktık. Bishop herkesin dikkatini dağıtarak hızlı bir kaçış yapmamızı sağladı.

"Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım." Queenie'nin gözleri kocaman, parmakları dudaklarında ve ağlamak üzereymiş gibi görünüyor. Tekrar.

Stevie dikiz aynasından endişeli bakışlarımı karşılıyor ve kolunu Queenie'nin omzuna atıyor. "Her şey yoluna girecek. Sadece yeni bir dedikodu."

"Bu akşam maça gidemem. Bu tür bir kalabalığın karşısına çıkamam."

"Her şey girecek. Bu gece arenaya girmek için bir planımız var. Endişelenmenize gerek yok çünkü bir locada olacağız ve gazeteciler

Ayrıca artık altızlara hamile olduğum için kimse senin Dangalak McDickface'ten boşanmanı umursamayacak."

"Bishop'ın bunu yaptığına inanamıyorum. Medya dramasından nefret edersin."

"İnsanları daha fazla korkutmak için asılsız gerçekleri kullanmalarından nefret ediyorum. Bırakın bununla bir gün geçirsinler. Eminim çok geçmeden hamile kalacağım ve birileri bunun başkasının bebeği olduğunu söyleyecek."

Etrafta kalıp Queenie'nin gerçekten iyi olduğundan emin olmak istiyorum ama zamanım kalmadı ve arenaya gitmem gerekiyor, bu yüzden onu Stevie'nin becerikli ellerine bırakmak zorunda kalıyorum. Onun için rahatlatıcı bir öğleden sonra buraya kadarmış.

Açıkçası Queenie için endişeliyim ve dikkatim dağınık. Arenaya vardktan sonra Queenie'yi kontrol ediyorum ve bana iyi olduğunu söylüyor, takım renkleri temalı manikürünün bir fotoğrafını gönderiyor ve maça gelmeye devam edeceğini söylüyor bu beni rahatlatıyor. Stevie ve diğer eşler için minnettarım çünkü bugün onun için yeterince zor geçti. Sadece bu gece işlerin yolunda gitmesini istiyorum.

Hanna dışında ailemin çoğu Seattle'a vardı, o da katıldığı bir konferans nedeniyle Los Angeles üzerinden geliyor ve uçağı birkaç saat rötör yaptı, bu yüzden maçın ilk yarısını kaçırarak.

Otoparktan salona giderken mesajlarımı kontrol ediyorum. Aile sohbetlerine bakılırsa, eşyalarını çoktan eve bırakmışlar, odalar için kavga etmişler, buzdolabımı yağmalamışlar ve küçük çocuklar dışında kimse için heyecan verici içecek seçeneklerinin olmamasıyla dalga geçmişler. Belli ki Queenie'nin getirdiğı içkiyi bulamamışlar. Ya da garajdaki dolu bira dolabını.

Hanna'dan nihayet Seattle'a doğru yola çıktığını ve maçtan sonra beni göreceğini bildiren yeni bir mesaj aldım; bu mesaj yaklaşık on dakika önce gönderilmişti.

Annemden bana çok özel bir sürprizi olduğunu ve herkesin beni göreceğı için çok heyecanlı olduğunu söyleyen özel mesajlar geliyor. "Özel sürprizler" nadir değildir ve genellikle el örgüsü bir kazak, bir bere ya da bir atkı şeklindedir. Bir dolap dolusu kazağım var. Herkesi göreceğim için heyecanlı olduğumu ve telefonumu cebime koyup arenanın kapılarını zorlamadan önce bu sürprizi dört gözle beklediğimi bildirmek için mesaj atıyorum.

Ofislere giden koridoru geçtim ve soyunma odasına erişmek için arka girişı kullandım. Normalde Bishop ve ben

ama ailem geleceği için ayrı ayrı gelmemiz daha mantıklı oldu.

Bishop zaten orada, iç çamaşırlarıyla. Üzerinde çok yakından incelemek istemediğim garip bir baskı var, çünkü aletini kucaklayan bir kadın varmış gibi görünüyor ve altına giydiği kupa sayesinde büyütülmüş. Kadın aslında saçları pastel mor olduğunda Stevie'ye benziyor.

Dolabımın önündeki banka çöküyorum. "Daha önce bize yardım ettiğin için teşekkürler."

"En azından bunu yapabilirdim. Medyanın ortaya çıkması benim hatamdı. Aletlerime ağda yaptırdığımı paylaştıktan on dakika sonra bir milyon muhabir geldi, götlük yapıp aptalca sorular sordular. Bugün olanları düşününce daha iyi anlamalıyım." Corey'e doğru başını sallıyor.

Odanın diğer tarafındaki bankta oturuyor, sert görünüyor. Oyun öncesi paten sırasında sessizdi, ki bu oldukça alışılmadık bir durumdu.

"Onu daha önce arabasında gördüm; nişanlısı tarafından bir konuda azarlanıyor gibiydi. Artık onunla banka hesabı arasında hiçbir engel kalmadığı için mutlu olacağını düşünebilirsin." Bishop ayaklarını patenlerinin içine kaydırır ve bağlamaya başlar.

"Bunun boşanmayla bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsun değil mi?"

"Rook işe başladığında ona nasıl şantaj yapmaya çalıştığına dayanarak, ve yıllar boyunca koluna girdiği oyuncuların sayısı düşünüldüğünde, kolay bir yemek bileti arıyor olma ihtimali yüksek. Ayrıca, onunla duşa girdin: heyecanlanacak bir şey olmadığı kesin." Kasıklarını işaret ediyor.

Haklı. Corey bir Chihuahua kadar donanımlı. "Siz ikiniz ne halattan ?"

Rook uzanıp

Bishop'ın dolabından deodorantını çaldı. "Hey! Ne oluyor be adam?"

"Bitti. Ödünç alıyorum. Sen ailedensin."

"Hayır, dünürlük kan bağı ile aynı şey değildir. Ve benim kanımdan olsaydın bile sana deodorantımı ödünç vermezdim." Bishop onu geri almaya çalışır ama Rook ayağa kalkmıştır ve Bishop'ın patenleri sadece yarım bağlanmış.

Kapağı açıyor ve Bishop'ın göğsüne isabet ediyor. Bir kolunu havaya kaldırıp çubuğu koltuk altına sürterken sırtıyor.

Bishop öğürür gibi bir ses çıkarır, sonra da gülümser. "Ters cowgirl."

"Ne?" Rook kaşlarını çatı.

Bu konuşmanın iyi bir yere gitmeyeceğinin farkında olarak, o daha tekrarlamadan Bishop'a dirsek atıyorum. "Çantamda yepyeni bir tane var. Rook, o sende kalabilir."

Bishop'ın söylediklerini nihayet sindiren Rook'un kaşları çatılır. "Seni orospu çocuğu!" Deodorantı yolundan çekilen Bishop'a fırlatır. Deodorant arkasındaki duvardan sekerek yere düşer.

"Şaka yapıyorum dostum, ama bunu sen istedin. Deodorant ödünç almak, iç çamaşırı ya da diş fırçası ödünç almak gibidir. Bunu yapabilecek tek kişi, dili sürekli ağzımda olan kişidir ve o kişi de senin kız kardeşin olur." Bishop hâlâ sırtıyor, sınıra yaklaştığının farkında.

"Bu bile ihtiyacım olandan daha fazla bilgiydi."

"Belki de deodorant ödünç almadan önce iki kez düşünürsün."

"Winslow, Bowman, son kurabiye için kavga eden iki çocuktan daha kötüsünüz. Biraz dinlenin yoksa ilk beşi değiştireceğim ve ikinizden biri bundan hiç memnun olmayacak." Jake'in birdenbire ortaya çıkma gibi esrarengiz bir yeteneği var, genellikle de bu ikisi şirret kavgalarından birinin ortasında. Queenie öneriyi yaptığından beri, işleri değiştirmek için onları iç saha maçlarında aynı çizgiye koyuyorlar ve şimdiye kadar sonuçlar oldukça olumlu oldu. Queenie her zaman buna inanmasa da, iyi içgüdülere sahip olduğu ve başkalarının gözden kaçırabileceği çözümleri veya olasılıkları gördüğü açık.

"Rook deodorantımı kullandı."

Jake yüzünü buruşturur. "Bu çok yanlış."

"Kız kardeşimin cinsel pozisyon tercihleriyle ilgili kişisel bilgileri ifşa etti." Rook başparmağıyla omzunun üzerinden Bishop'a baktı.

"Şaka yapıyordum ve bunu sadece deodorantımı kullandıktan *sonra* söyledim."

"Giyinin ve oyuna hazır olun." Jake bana döndü. "King, iyi misin?"

"Evet, efendim."

Omzumu sıkıyor. "Zor bir hafta oldu; onun yanında olduğun için teşekkürler," diyor sessizce.

"Başka türlü olmasını istemezdim, efendim."

Başını sallıyor, sonra Corey'ye doğru ilerliyor, yüzünde soğuk bir ifade var. Tüm bunlar olurken Jake'in onunla uğraşmasının ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum.

Bishop ve ben oyuna hazırlanmayı bitirdik. "Hey, bak."

Bana telefonunu gösteriyor. Queenie'nin Lainey ve Stevie ile çekilmiş bir fotoğrafı var, saçları yapılmış, benim formamı ve kot pantolonumu giymiş ve gülümsüyor. Samimi görünüyor.

Buzun üzerine çıktığımızda arenayı tarıyorum, kızları arıyorum ve onları bir kutunun içinde buluyorum. En azından Queenie burada, öpücük çalacak kadar yakın olmasa bile. Ailemi arenanın diğer tarafındaki başka bir kutuda buluyorum.

Odak noktamı ailemden ve Queenie'den uzaklaştırıyorum - ikincisi birincisinden daha zor - ve kafamı oyuna veriyorum. Ligin en iyi takımlarından biriyle oynadığımız için gergin geçiyor ama ilk devre boyunca pakı kalemizden uzak tutmayı başarıyorum ve Rook bir gol atıyor. İkinci periyotta rakibimizin şansı yaver gitti ve top direktten döndü ama Bishop Seattle adına golü atarak bizi oyunda önde tuttu. Üçüncü devrede Corey arka arkaya penaltılar alarak bizi ciddi bir dezavantaja soktu. Hücum, pakı pistin diğer ucunda tutmak için iki kat daha fazla çalışmak zorunda ve defans oyuncuları da kaleyi korumak için her yerde. Maçı 3-2 alıyoruz, yani yine de bir galibiyet ama skorun yakın olmasından Corey'i ve onun sert oyununu sorumlu tutuyorum. Her şeye rağmen kazandık, ailem burada, Queenie'nin boşanması sonuçlandı, ve iyi bir yerdeyiz, bunu olumlu bir işaret olarak alıyorum.

Yarım saat sonra duşumu aldım ve takım elbisemi giydim, herkesle buluşmaya hazırdım. Bishop ve ben bara birlikte varıyoruz. Telefonum ailemden gelen mesajlarla dolup taşıyor ve Hanna'dan da burada olduğunu bildirdiğini düşündüğüm bir sürü mesaj var. Ailemi görmeden önce onları duyuyorum.

"Oh, dostum, buna hazır mısın? Görünüşe göre Gerald şimdiden rüzgâra karşı üç sayfa açmış." Bishop'ın yüz ifadesi yaltaklanma ile sırtıma arasında bir yerde.

"Öyle olmasaydı endişelenmek için bir neden olurdu." Sanki bir kavgaya hazırlanıyormuşum gibi ellerimi sıkıyorum. Ailemle toplum içinde uğraşmak çok zor olabiliyor. En azından kuzenim Billy bazen yapmayı sevdiği gibi peşime takılmadı. "Queenie'yi gördün mü?"

"Stevie bir süre önce mesaj attı ve tuvaleti beklediklerini, sıra falan olduğunu söyledi. İşemek için oturmak zorunda kalmak berbat."

İşte tam o anda Gerald restoranın öbür ucundan beni fark ediyor ve adımı bağıyor. Tüm ailem sanki koreografisi yapılmış bir dans hareketini çalışıyorlarmış gibi arkalarını dönüyorlar. Annem kalabalığı yarararak ilerliyor, nazikçe de değil. En az üç kişiyi dirsekleyerek yoldan çeker. Ailemi seviyorum ama çok gürültücü olabiliyorlar.

"Kral! Ne inanılmaz bir oyun! Beni koltuğumun ucunda tuttu. Eminim baban birkaç kez neredeyse altına işiyordu; bu tür etkinliklere gittiğimizde iyi ki bez takıyor." Yanağımı okşayıp gülümsüyor ve sonra bana sarılıyor. Bez konusunda şaka yapıyor olabilir de olmayabilir de. "Nasılsın tatlım? Geçen haftanın zor geçtiğini biliyorum."

"Aslında iyiyim. İstedim ki-"

"Bu harika. Çok sevindim! Ve size gününüzü aile ziyaretinden bile daha fazla aydınlatacak bir şey getirdim! Gel, sana göstereyim!" Elimi tutuyor ve yanından geçerken Bishop'ın göğsünü okşuyor. "Merhaba, Bishop. Küçük oğlumuzu birkaç dakikalığına çalmam gerekiyor."

"Ne yapmanız gerekiyorsa yapın." Bishop el sallayarak bizi uğurluyor ve ben de annemin peşinden kalabalığın içinden geçerek, hepsi de hafif gergin gülümsemeler takınmış gibi görünen aileme doğru ilerliyorum. Hanna en sonda, iki elinde birer bira tutan Gerald'ın yanında. Gözleri kocaman ve bana bir şeyler söylüyor ama dudak okumayı pek beceremediğim için ne söylemeye çalıştığını anlamıyorum.

Önemli değil, çünkü yeterince yaklaştığım anda babam ve Gerald birbirlerinden uzaklaşıyorlar ve benim sürprizim ortaya çıkıyor.

Jessica.

Eski

sevgili

m.

BÖLÜM 28

ÇIFTE HOKEY SOPASI DA NE?

Kingston

"Sürpriz!" Jessica kendini bana doğru fırlatıyor, ki bu da en az kendisi kadar büyük bir şok. O daha çok yanaktan öpen ve kolunu sıkan bir kadın, özellikle de halka açık yerlerde.

Başımı anneme doğru çeviriyorum ki bu iyi bir şey çünkü Jessica'nın dudakları yanağıma değiyor. Annem neşeli, yanında duran Hanna ise çaresiz ve özür dileyen bir ifadeyle bakıyor.

Queenie'yi bulmak için barı tarıyorum. Bu hiç de ideal değil. Eski sevgilim her ne sebeple olursa olsun ortaya çıkmışken kız arkadaşımı ailemle tanıştıramam. Jessica'yı omuzlarından tutup yanımdan ayırmadan önce sırtını bir kez sıvazlıyorum. "Burada ne işin var?"

Muhtemelen sert ses tonum yüzünden gülümsemesi duraksıyor. "Annen beni sürpriz olarak davet etti." Önce anneme, sonra bana bakıyor, ifadesi heyecandan belirsizliğe kayıyor. "Beni gördüğüne sevineceğini söyledi ama pek de mutlu görünmüyorsun."

Bir nefes veriyorum ve hayal kırıklığımı Jessica'dan çıkarmamaya çalışıyorum, çünkü annemin doğuştan işgüzar olması onun suçu değil. Genelde iyi niyetlidir ama asıl noktayı kaçırır. Ve şimdi, ona Jessica'yla tekrar bir araya gelmeyeceğimizi defalarca söylememe rağmen, işte burada.

"Sorun o değil, sadece-" Queenie'yi barın karşısında görüyorum. Gözleri benimkilerle kilitleniyor ve hızla omuzlarına Jessica'ya kayıyor.

Elleri de göğsümde.

Queenie'nin Jessica'nın neye benzediğini bildiğini varsaymak zorundayım. Sekiz yıl boyunca çeşitli etkinliklerde birlikte çekilmiş fotoğraflarımız var ve ayrıldık diye onu hayatımdan silecek değilim.

Etrafımdaki yüzleri tarıyor, bakışları ailemin üzerinde geziniyor - hepsinin benim yüzümün olduğu el örgüsü kazaklar giydiklerinden benim oldukları oldukça açık. Hanna hariç, çünkü o akli başında ve ayrıca diğerleriyle birlikte gelmedi. Jessica bile bir tane giyiyor.

Queenie, Jessica'yı fark ettiğinde yüz ifadesi yenilgiye çok benzeyen bir şeye dönüşüyor. Yanıma gelmek için bir hamle yapmıyor; bunun yerine bana küçük, hüzünlü bir gülümseme veriyor, başını çıkışa doğru eğiyor ve o yöne doğru ilerlemeye başlıyor.

"Önemli biriyle ilgilenmem gerekiyor," diye mırıldanıyorum ve Jessica'nın etrafından çalışıyorum.

Kolumu tuttu. "Tennessee'den onca yolu seni görmek için geldim."

"Biliyorum ve nedenini de anlamış değilim, bu konuyu konuşmamız gerekecek ama kız arkadaşım ile konuştuktan sonra." Onu atıyorum ve anneme etkilenmemiş bir bakış fırlatıyorum. Queenie'yi takip ederek kalabalığın arasından ilerlerken ona "Bu çok ileri bir adım," diyorum. Kapıya ulaşp dışarı çıktığımda telefonum cebimde vızıldıyor. Beni barın arkasındaki ara sokağa fırlatıyor. Çöp ve idrar gibi kokuyor. Queenie orada duruyor, bir elinde telefon, yüzü yarı maskeli çünkü dirseğinin kıvrımına gömülmüş.

"Aman Tanrım! Bu korkunç bir şey!" Jessica'yı eliyle ağzını ve burnunu kapatmış, öğürürken bulmak için dönüyorum, ama hassas koku alma duyusu şu anda gerçekten bir öncelik değil.

"Lütfen içeri geri döner misin Jessica? Varlığın şu anda hiç yardımcı olmuyor."

Elini indiriyor ve ağzı açık kalıyor. "Şu anda bana karşı pek nazik davranmıyorsun." Ama ağzı aynı hızla kapanıyor ve eli onu kokudan korumak için tekrar yukarı kalkıyor.

"Farkındayım." Yanından geçip Queenie'yi nazikçe dirseğinden tutuyorum ve onu zararlı kokulardan uzaklaştırıyorum.

Elini indirmeden önce çöplerin içinde nefes almamamızı bekliyor. "Ailen eski kız arkadaşını da yanında getirmiş."

"Şu ana kadar bilmiyordum. Özür dilerim."

Ona uzanıyorum. Bilmiyorum. dokunuyorum, sarılıyorum, güven veriyorum.

Bir şeyler.

Ama elini kaldırıyor ve başını yavaşça sallayarak bir adım geri atıyor.

"Queenie, lütfen anla. Hiçbir fikrim yoktu."

"Sana inanıyorum." Başını yana çevirip gökyüzüne bakıyor ve tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor. "Ama bu oldukça güçlü bir mesaj, sence de öyle değil mi?"

"Ben-" Başımı sallıyorum, çünkü gerçekten de bunun için iyi bir açıklamam yok, ama bir şey söylemem gerekiyor. "Annem karışıyor. Anlamıyor. Jessica ve ben uzun zamandır birlikteydik ve sanırım gitmesine izin vermekte zorlanıyor."

"Anlıyorum King. Yani, gerçekten anlamıyorum, ama onca yılın Jessica'nın uzaklaşmasını ne kadar zorlaştırdığını görebiliyorum, özellikle de senin gibi harika birinden." İç çekiyor ve şakaklarını ovuşturuyor. "Ama oraya geri dönemem. Ne yapacaksın? Beni kız arkadaşın olarak mı tanıtacaksın, oysa ikiniz barışabilesiniz diye onu yanlarında getirdikleri çok açık." Benden bir adım daha uzaklaşıyor ve elini uzatarak yoldan geçen bir taksiyi işaret ediyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Ben eve gidiyorum. Bir hafta içinde ancak bu kadar aşağılanmayı kaldırabilirim ve bu durum kotamı aşmama neden oluyor."

"Ben de seninle geleceğim." Ona doğru bir adım attım.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, ya sen?" Yanımdan geçip gidiyor ve omzumun üzerinden baktığımda annemle babamın sokağa fırladığını görüyorum, onları yine Jessica takip ediyor. "Ailen senin için burada. Burada kalmalı ve bu her neyse onunla başa çıkmalısın." Bir damla gözyaşını sildi. "Savaş zırhım bugün zaten yeterince yara aldı. Ailenin bu geceki darbelerine daha dayanabileceğinden emin değilim. Ve dürüst olmak gerekirse, eski kız arkadaşın şahitken onlarla karşılaşmak istemiyorum."

Taksiye binip uzaklaştıklarında onu durdurmuyorum, çünkü haklı: Ailemle ve onların düşüncesizlikleriyle uğraşmak zorundayım ve Queenie bu hafta yeterince şey yaşadı.

Jessica topuklarını kaldırıma vurarak yaklaşıyor, diğerlerinden birkaç adım önde, çünkü Gerald sarhoş bir şekilde sallanıyor ve Hanna ile babam onu tuğla duvara çarpmaktan korumak zorunda kalıyor.

"Ryan? Burada ne yapıyorsun?" Annem aşağıdan sesleniyor. sokak.

"Kız arkadaşım ile ilgileniyordum, o da belli ki sürprizim yüzünden üzgün olduğu için gitti." Jessica'yı işaret ediyorum ve sonra ona karşı ne kadar aptalca davrandığım için kötü hissediyorum, ama Queenie bu hafta yeterince saçmalık yaşadı ve dürüst olmak gerekirse ben de öyle.

"İşaret etmek kabalıktır Ryan," diyor annem.

Jessica anneme, "Ryan'la o zina yapan kadının skandalından sonra ayrıldıklarını söylediğini sanıyordum," diyor, kafası karışmış bir ifadeyle.

"Ne dedin sen?" Doğrulup ellerimi enseme kenetliyorum ve kaldırımda volta atıyorum. Dürüst olmak gerekirse kendimi tutmaya çalışıyorum ama bu her geçen saniye daha da zorlaşıyor.

Annem ellerini havaya kaldırır. Dramatik bir şekilde. Çünkü onun için başka bir yol yok. "Her şey medyaya yansıdıktan sonra onunla çıkmaya devam edecek değilsin ya."

"O evli." Jessica yumruğunu kalçasına dayıyor.

"Evliydi. Şimdi boşandı."

Jessica burnunu kırıstırır. "Gerçekten de dul bir kadınla çıkmayacaksın, değil mi? Bu hiç sana göre değil Ryan."

Gerald sarhoş bir şekilde grubun ortasına daldı. " oluyor?" Babam yorgun görünüyor -Gerald'la uğraşırken tipik olduğu gibi- ve Hanna'nın da benim kadar sinirli olduğu dudaklarını büzmesinden ve öfkeli bakışlarından anlaşılıyor.

"Limuzin nerede? Hepimiz eve gidiyoruz!" Onlara bağıriyorum. Daha fazla dikkat çekmeden ve biri bu saçma konuşmayı kaydetmeye karar vermeden önce hepimizi buradan çıkarmalıyım.

"Ama biz buraya daha yeni geldik!" Gerald kolunu Hanna'nın omzuna atar ve devrilmemesi için Hanna'dan yardım ister.

"Bu otoparkta gerçekleşmeyecek bir aile toplantısı düzenliyorum," diye çıkışıyorum. "Limuzin. Nerede o?" Hanna'ya soruyorum, çünkü herkes arasında bu konuda benim tarafımı tutması en muhtemel kişi o. Her zaman arkamı kollamıştır ve şimdi de kollayacağına güveniyorum.

"Şuraya park etmiş olmalı." Hanna otoparkı işaret ediyor.

Gerald yarım dolu birayı geride bıraktığı için homurdansa da ailem beni takip ediyor ve Jessica ile annem yüksek sesle ruh halim hakkında fısıldaşıyorlar. Bir şey söylemiyorum çünkü onları kızdırmaktan korkuyorum ve bu normalde yaptığım bir şey değil. Ben her zaman dengeliyimdir. Dengeli. Ama bu annemin yeni bir müdahalesi ve açıkçası bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum.

Herkes limuzine doluşuyor ve her nasılsa en son ben binmeme rağmen Jessica ile annemin arasında kalıyorum.

Eve doğru yola çıktığımızda annem "Sana ne oldu böyle?" diye soruyor.

"Neden Jessica'ya Queenie'yle ayrıldığımızı söyledin?"

"Çünkü o evli ve bu konuyu ailece konuştuğumuzda haklı olarak kafan karışmıştı. Ayrıca, oğlumu onunla çıkmaya devam etmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyorum." Annem bir kez daha geçmişteki bir konuşmayı kendi amaçlarına uygun hale getirmenin bir yolunu buldu.

Gerald yüksek sesle geçirerek, "Hepimiz arasında evli bir hatunla takılmasını beklediğim son kişi sendin," diyor.

"Kapa çeneni, Gerald" diye neredeyse uyumlu bir aile cevabı

gelir. "Ne? Bu doğru. Altın çocuk asla çuvallamaz."

"Queenie evli *değil*. Boşandı ve eski sevgilisi ona kazık atmasaydı altı yıl önce boşanmış olacaktı. Yani hâlâ evli olması teknik bir durumdu," diye açıklıyorum dişlerimi sıkarak.

"Ama kazara hamile kim on sekizinde evlenir ki?" Jessica bunu söyler ve sonra yüzünü buruşturur. "Üzgünüm, Hanna. Ama zaten evlenecek yaşta bile değildin, o yüzden sayılmaz."

"Hayır, gençken bir bebeğim oldu. Kesinlikle sayılmaz." Hanna alaycı bir tavır takınıyor ve Jessica bunu kaçırıyor.

"Kimin ne zaman evlenebileceğini tartışmıyoruz," diye çıkışıyorum. "İnsanların hataları hakkında yargılayıcı *olmaması* gereken bir aile varsa, o da bu ailedir!"

"Sesini yükseltmene gerek yok Ryan. Yargılayıcı davranmıyoruz: insanlar her hata yapar. Bunu biliyoruz ve Jessica'dan ayrıldığında sonunda bir hata yaptığını anladığını düşündüm, bu yüzden işleri düzeltmek için yardım etmeyi kendime görev edindim." Annem gergin bir şekilde gülümsüyor, elleri kucağında kenetlenmiş.

Gerald'dan bir onay mırıltısı geliyor ve annem bacağına tekme atınca babam homurdanıyor.

Jessica elini dizime koyuyor ve sıkıyor. "Bunun için seni affediyorum."

Gözlerimin arasını ovuşturuyorum ve dişlerimi sıkıyorum. "Alınma Jessica ama senden af dilemiyorum çünkü ben bir hata yapmadım."

"Ryan! İkinizin neredeyse on yıllık bir birlikteliği var! İşler zorlaştı ya da yeni ve parlak bir şey birkaç dakikalığına gözüne çarptı diye bunu bir kenara atamazsın. Jessica bu konuda anlayışlı davrandığı için şanslısın."

Ailemi seviyorum ama onlar deli. En azından Hanna hariç. Her sinirlendiğimde kendime bugün bulunduğum yere kendimi kaybederek gelmediğimi hatırlatıyorum. Yine de tüm bu durum sinirime dokunuyor. "Queenie parlak ve yeni bir şey değil. Birbirimizle aylardır çıkıyoruz ve onu seviyorum."

"Ryan!" diye bağırıyor annem ve elini Jessica'ya doğru sallıyor. "Kendinden başka birinin duygularını da düşün!"

Bu ailemden mırıldanma sesleri yükseltir. Gerçi bu sefer herkes yüzde yüz aynı fikirde değil gibi görünüyor. Hanna buradan başka bir yerde olmak istermiş gibi görünüyor. Bu da ikimiz demek oluyor.

"Yeni ilişkimde özellikle zor bir dönemin tam ortasında eski kız arkadaşımı sürpriz olarak getirdiğinde benimkini düşündüğün gibi mi? Ya da belki daha iyi bir örnek, kız kardeşimin aslında benim lanet olası annem olduğu gerçeğini otuz yıl boyunca benden sakladığın zaman olabilirdi çünkü bu senin için daha iyiydi!" Bağırıyorum.

Limuzinde olduğumuz için daha çok kükreme gibi. Ayrıca kızgıyım. Muhtemelen hayatım boyunca hiç olmadığım kadar kızgıyım.

Ve aniden araçta iğne ucu kadar sessizlik olur. Herkesin gözleri fal taşı gibi açıldı.

Gerald kalçasını tokatlıyor. "Bahsi kazandım! Herkes bana bir kasa bira borçlu! King'in eninde sonunda kaybedeceğini ve bir f-bombası atacağını söylemiştim!"

"Suratına yumruğumu yemenin nasıl bir his olduğunu öğrenmek istemiyorsan çeneni kapatmanı öneririm," diye homurdandım.

"Evet, ama o zaman dişçi parasını ödemek zorunda kalırsın." Kendimi ona doğru fırlattım ve babamla Hanna'nın beni uzaklaştırması gerekti. Hanna sakinleşmem için ısrar ediyor, çünkü kendime hakim olamazsam Gerald'dan daha fazlasını inciteceğim. Haklı olduğunu ve annemle Jessica'nın dehşete düşmüş göründüklerini fark edip yerime oturuyorum.

Neyse ki bir dakika sonra evime varıyoruz ve herkes benimle aralarında boşluk bırakarak dışarı yığılıyor. Kodu agresif bir şekilde giriyorum ve herkesi içeri alıyorum.

Sıkılmış dişlerimin arasından, "Jessica ve benim bir dakika yalnız kalmaya ihtiyacımız var, lütfen," diyorum.

"Bana söyleyeceğin her şeyi ailenin önünde de söyleyebilirsin." Çenesini yukarı kaldırıyor, neredeyse meydan okurcasına ve belki de onların önünde söylemek zorunda kalırsam kelimelerimi daha dikkatli seçeceğimi düşünüyor gibi.

Her zaman başkalarının duygularına saygılı olmuşumdur. İnsanları kırmamak ya da duygularını incitmemek için aileme ve arkadaşlarıma karşı her zaman çok dikkatli davrandım, ancak yaşadığım haftadan sonra bu gerçekten kaldırabileceğimden daha fazla.

"Neden benimle birlikte olmak istiyorsun?"

Jessica'ya sordum. "Ne?"

"Bu basit bir soru. Benimle birlikte olmak istemene neden olan şey nedir?"

"Oh, uh ..." Dudağını ısırtıyor ve gergin bir şekilde kıkırdıyor. "Belli ki çok yakışıklısın."

Birkaç saniye bana baktıktan sonra, "Bu kadar mı?" diye sordum.

"Tabii ki hayır. Çok derli toplu ve düzenlisin, bunu takdir ediyorum ve çoğu zaman çok istikrarlısın ... bu gece hariç, her neyse."

"Yani yakışıklıyım, düzenliyim ve istikrarlıyım, öyle mi? Bunlar benim en iyi özelliklerim mi?" Şu anda tüm bu dengeli olma durumu şüpheli. Düzeyden başka bir şey hissetmiyorum.

"Aynı zamanda nazıksın," diye devam ediyor. "Kurallara uyma konusunda da iyisin, gerçi yavaş sürmeye meyillisin ama bu önemli bir şey değil ve çok cömertsin."

Ellerimi ceplerime sıkıştırıyorum. "Bu kadar mı?"

Etrafına bakıyor, belki biraz paniklemiş ve kıkırdıyor. "Sanırım? Yani, beni zor durumda bırakıyorsun."

"Peki ya yatakta? Bu senin için nasıl?"

"Ryan!" diye bağırıyor annem ve ailenin geri kalanı ya öksürüyor ya da kıs kıs gülüyor.

Jessica'nın gözleri parlar ve yanakları kızarır. "Affedersiniz? Bunun ailenizin önünde uygun bir soru olduğunu sanmıyorum."

"Onları bu özel sohbete davet eden sizsiniz ve bence bu meşru bir soru." Kollarımı kavuşturuyorum. Uygun olmayabilir ama kesinlikle yerinde bir soru. Bir yanımda ya mahremiyet isteyeceğini ya da ailemin bunu gitmek için bir işaret olarak alacağını umuyor.

"Çok dikkatlisin," diye fısıldıyor.

"Yani bu kapasitede uyumlu olduğumuzu söyleyebilir misiniz?"

"Evet, sanırım."

"Tahmin ediyor musun?" Bir sebepten dolayı zorluyorum.

"Çok geveze olabiliyorsun. Bunun konuyla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum." Gözleri odanın içinde geziniyor ve yüzü alev almak üzereymiş gibi görünüyor.

"Biliyordum! King açık saçık konuşur! Her zaman düğmeli olamayacağını düşündüm."

"Kapa çeneni, Gerald," diyor herkes bir ağızdan.

"Peki hokey hakkında ne düşünüyorsun?" Yeterince utandığını fark ettim ve ihtiyacım olan cevabı aldım. Jessica güzel, hoş ve arkadaş canlısı ama ilişkimiz her zaman kusurlu oldu ve bunu şimdi daha önce hiç olmadığı kadar net görüyorum.

"Ne?"

"Hokey. Bu konuda ne hissediyorsun?" Nazikçe sordum. "İyi."

"İyi misin?"

"Çok zamanını alıyor ama sonsuza kadar oynayacak değilsin ve her zaman beni yalnızlıktan koruyacak bir ailem oldu, bu yüzden bununla başa çıkabildim. En azından sen benden ayrılana kadar bununla başa çıkabildim" diye yanıtlıyor.

"Bunun senin uğraştığın bir şey olmasını istemiyorum Jessica. Hokey benim tutkum. Hokeyi seviyorum. Bu konuda mükemmelim ve artık profesyonel olarak oynamasam bile her zaman hayatımın bir parçası olacak. Birinin bu sporu benim kadar sevmesine ihtiyacım yok ama en azından tutkumu anlayacak ve onu geliştirmeme yardımcı olacak bir ortağa ihtiyacım var, zamanımı başka bir şeyle doldurmak için kariyerimin bitmesini beklemeye değil."

"Ama bunca yılı birlikte geçirdik." Kaşlarını çatı. "Ve ben zaten bu ailenin bir parçasıyım." Odaya göz gezdiriyor, anneme yalvaran bir bakış gönderirken ani paniği açıkça belli oluyor.

Ve işte, ikimizin de yüzleşmek istemediği gerçek ve belli ki o hala bununla mücadele ediyor. Jessica'nın ailesi de aynen onun gibi: ağırbaşlı, düzgün, biraz soğuk ve duygusal olarak ulaşılmaz. Benim ailem bir avuç deli olabilir, ama şiddetle severler. Ve Jessica'nın burada sebebinin bu olduğunu fark ettim. Bu ve bence annemin bu kadar çok değişim karşısında ailesini kontrol tutmaya çalışma şekli. Elbette Jessica ve beni bir araya getirmeye çalışacaktı, her ne kadar birbiriyle uyumsuz iki yapboz parçası olsak da.

Bu Jessica ve benim uzun zaman önce yapmamız gereken bir konuşma. Ve bu kadar uzun süre birlikte kalmamızın başlıca nedeni de buydu. Onlara bu kadar bağlı olduğunu bildiğim halde ailemi ondan ayırdığım için kendimi kötü hissettim. Onlar da aynı şekilde ona bağlıydı. Gemiye sallamak istemedim. Ailemi mutlu etmek istedim, bu yüzden o ilişkide olması gerekenden daha uzun yıllar kaldım. Sonra Queenie ile tanıştım ve tüm dünyamı alt üst etti.

"Buraya gerçekten benim için , değil mi?" Yumuşakça soruyorum. "Elbette öyleyim."

Başımı salladım. "Ama değilsin. Geri istediğin ben değilim, ailem. Sezon dışında bir ay dışında birbirimizi neredeyse hiç görmedik. O ayı da ailemle geçirdik. Onun dışında altı haftada bir görüşüyorduk. Sen sadece Nashville'deki maçlara katılırdın. Ve her zaman ailemle birlikte geldin." Ellerinden birini kendi ellerime aldım. "Bak Jess, sana değer veriyorum ve her zaman da vereceğim ama aileme aşık olmakla bana aşık olmak aynı şey değil."

Uzun, yavaş bir nefes veriyor. "Yine de seni seviyorum."

"Biliyorum ve seni seviyorum, ama bu birlikte bir hayat kurmamıza yardımcı olacak türden bir sevgi değil."

Elimi sıkmadan önce birkaç uzun dakika sessiz kalıyor, alt dudağı gözyaşı tehdidiyle titriyor. "Çok uzun zamandır birbirimizin hayatının bir parçasıyız Ryan. Ailen olmadan kim olduğumu bile bilmiyorum."

"Senden onlardan vazgeçmeni istemiyorum."

İç çekiyor. "Ama senin yeni bir kız arkadaşın var. Artık nereye ait olduğumu bile bilmiyordum gibi hissediyorum. Kafamda hep eninde sonunda hokeyden çok bana odaklanacağına ve o zamana kadar aileme güvенеbileceğime inanıyordum, ama şimdi bunu düşünmek için zamanım oldu, sanırım daha çok yalnız kalmaktan korkuyorum. Ama bu birlikte olmamız için bir neden değil, değil mi?"

Başımı sallıyorum ve ona hüzünlü bir gülümseme veriyorum. "Gerçekten öyle değil. Uzun vadede ikimiz de mutlu olamayız. Özür dilerim, Jess. Seni asla incitmek istemedim."

"Biliyorum." Yanağımı okşadı. "Vücudunda kötü bir kemik yok." Artık boş olan odaya bakıyor, biraz utanmış. Görünüşe göre ailem sonunda mesajı almış ve bize Jessica'nın mahremiyetini vermişti.

ilk bařta ihtiyaçımız olmadıđını dűřűndűm. "Bařından beri biliyormuř gibi gűrűndűđűn řeyi nihayet gűrmem bu kadar uzun sűrdűđű için űzgűnűm."

"Bence ikimiz de olması gerekenden daha uzun sűre dayandık. Biriyle rahat kayıtsız kalmak kolay olabilir, ki biz de űyleydik." Jessica'nın egosunu zaten daha fazla zedelemek istemiyorum. Aramızdaki iliřkinin bu hale gelmesinden en az onun kadar ben de sorumluyum.

"Yukarı çıkıp eşyalarımı toplayacağım ve eve dűnmek için bir uçak bileti ayarlayabilir miyim diye bakacağım."

"İhtiyaçınız olursa bu konuda yardımcı olabilirim."

"Birkaç dakika yalnız kalmak benim için sorun olmazdı, sen de ailenle konuřmak için biraz zaman ayırabilirsin." Bařını oturma odasına dođru eđdi. "Dűřűnceli tavrınız için teřekkűr ederim; kusursuz bir beyefendisiniz. Ve ne olursa olsun, benimle olmasa bile mutlu olmanı istiyorum."

"Ben de senin için aynısını istiyorum."

Beni yanađımdan űptű ve yukarı çıktı.

űđleden sonra maçı olduđu için onu bu akřamki son uçađa bindirebildim - tabii ki birinci sınıf. Kendini toparlaması için ona birkaç dakika veriyorum ve sonra bavullarını yatak odamdan alıp onu havaalanına gűtűrmesi için çađırdıđım arabaya gűtűrűyorum. Onu kendim gűtűrebilirdim ama durumu olduđundan daha garip bir hale getirmek istemiyorum.

Her řey için kendimi kűtű hissediyorum ama bu uzun zaman . Ve řimdi onun da benim gibi, iliřkimizin bir űműr boyu sűrmesi için gerekenlere sahip olmadıđını fark etmesine sevindim.

Ailem oturma odasında oturmuş, kendi aralarında mırıldanıyor. Gerald hiç imediğim viskiyi bulmuş, diğer herkesin elinde bir kokteyl ya da şarap kadehi var. Ben onların benim için yarattığı karmaşayla uğraşırken onların rahatına dűřkűn olmaları çok hoř.

Gerald bir kavanoz tutuyor. "Buraya elli dolar koymalısn." Onu gűrmezden gelmeliydim ama yapmadım. "Neden?"

"űnkű yemin ettin."

"Yemin başına bir dolar, elli değil."

"Evet, ama bu sensin, bu yűzden bir var."

Cevap verme zahmetine girmiyorum, űnkű ađzımdan çıkacak herhangi bir řey muhtemelen hoř olmayacak.

"İlişkinizi bir kenara attığınıza inanamıyorum. Jessica sekiz yıldır ailemizin bir parçası." Annemin hayal kırıklığı

ses tonu ve ifadesi, ama bir kez olsun onu yatıştırmak istemiyorum.

"O doğru olanı yaptı!" Ben daha fikrimi söyleyemeden Hanna tersledi.

"Bunu nasıl söylersin?" Annemin eli kalbine gitti ve dehşetle baktı.

"Jessica ile mutlu değildi ve uzun süredir de mutlu değildi. Kendisi için de, ikisi için de yürümeyen bir ilişkiyi bitirmek onun için doğrudu."

"Ama onu seviyor ve o da onu seviyor, değil mi Ryan?" Yüz ifadesi yalvaran bir ifadeye dönüşüyor.

"Jessica'ya değer veriyorum ama ona aşık değilim, o da bana aşık değil," diyorum.

"Tabii ki öyle. Bu sadece bir evre. Her ilişki böyle bir dönemden geçer; göreceksin. Biraz daha zaman ve ikiniz de kendinize geleceksiniz." Ellerini endişeyle sıkıyor.

"Böyle bir şey olmayacak anne ve bunu ne kadar çabuk kabullenirsen hepimiz için o kadar iyi olacak." Anlamadığım nedenlerden ötürü hâlâ bu noktaya takılıp kalması beni hayal kırıklığına uğratıyor.

"Bu King'in hayatı," diye ekliyor Hanna. "Ve kendisine daha uygun olduğunu düşündüğü biriyle bir ilişki sürdürmek isteyip istemediği onun kararı. Queenie de tam olarak öyle biri."

"Bunu nasıl söylersin?" Annem karşılık verir.

"Son birkaç aydır Jessica'yla olduğundan daha mutlu ve çok daha sakin ve Jessica hakkında konuşması bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. O bir yetişkin, yetişkin kararları veriyor ve yetiştirdiğiniz tüm çocuklar arasında kesinlikle en iyisi o oldu."

"Hanna-" diye araya girmeye çalışıyorum.

"Bitirmeme izin verin lütfen," diye yalvarıyor. "O en başarılı, en ayakları yere basan kişi ve asla ama asla başınıza bela olmadı. Onu hiç hapisten çıkarmak zorunda kalmadınız; hiç borç para almadı. Çocukken bile başını belaya sokmadı, bu yüzden onu dengeleyecek birini bulma konusunda iyi bir karar verebileceğine biraz inanın."

Bu herkesi yarım saniyeliğine susturmuş gibi görünüyor. Ta ki annemiz konuyu değiştirene kadar, ki bu onun yapmayı sevdiği bir şeydir, özellikle de haksız olduğunda. "Asi bir dönemden mi geçiyorsun?"

"Otuz yaşındayım. Yılda yedi milyon dolar kazanıyorum, parasını tamamen ödediğim bir evde yaşıyorum ve bir Volvo kullanıyorum. Hayır anne, asi bir dönemden geçmiyorum."

Dudaklarını büzüyor. "Bu kızın senin için doğru kişi olduğunu sanmıyorum."

"Kusura bakma ama anne, onunla hiç tanışmadın bile, bu yüzden sahip olduğunu düşündüğün her türlü fikir magazin çöplerine dayanıyor ve bağımsız bir yetişkin olduğum için benim adıma bu tür kararlar vermek senin sorumluluğun değil."

"Yan," diye mırıldanıyor Gerald.

Kimse ona çenesini kapatmasını söylemiyor, çünkü o haklı.

Dudaklarını büzüyor, belli ki konuşmanın gidişatından memnun değil, bu yüzden vites değiştiriyor. "Bunu sana evlat edinme olayını anlatmadığımız için mi yapıyorsun? Biliyorsun, aile olarak seni, Hanna'yı ve kardeşini kardeş olarak yetiştirmeye karar verdik, çünkü bu Hanna ve senin için daha iyiydi. Aksi takdirde ikinizin de hayatı çok daha zor olurdu. Sizi tüm bunların beraberinde getireceği damgalanmadan kurtarmaya çalışıyorduk."

Bu konuya geri döneceğimizi bilmeliydim. Bu konuda bir aile toplantısı yapmıştık ama bu toplantı ben öğrendikten hemen sonraydı. sindirmek, düşünmek, üzerinde kafa yormak için aylarım vardı. İçimi kemirmesine ve iltihaplanmasına izin vermek için aylar ve aniden, tüm bu drama karşısında, bunu düşündüğüm gibi tam olarak atlatamayabileceğimi fark ettim.

"On beş yaşındayken bunun doğru olabileceğini anlıyorum anne. Ama sen tüm aileyi dağıttın, Hanna'yı tüm arkadaşlarından kopardın ve kimse hamile olduğunu bilmesin diye onu bir yıl boyunca evde eğittin. Sonra, beni doğurduktan sonra, onu hazır bulduğunuzda hiç arkadaşı ve sosyal çevresi yeni bir okula gönderdiniz." Odayı adımıyorum, hayal kırıklığım ve öfkem artıyor. "Bunun bir aile kararı olduğundan bahsediyorsun ama Hanna bu konuda seninle mücadele edemeyecek kadar küçüktü ve Gerald da yaptıklarının sorumluluğunu üstlenmeyi pek sevmez. Ve Tanrı aşkına, kim on beş yaşındaki çocuğunun erkek arkadaşıyla bir aylığına ülke çapında bir kamp gezisine gitmesine izin verir?"

"Tüm aileyle birlikte bir karavandaydılar. Nasıl bir fırsatları olabilir-" Cümlesini bitirmek yerine el kol hareketleri yapıyor.

"Ormandaydılar! Dört hafta boyunca. Ben burada olduğuma göre belli ki fırsatlar boldu."

"Haklı olduğu bir nokta var," diyor Gerald.

Ona ters ters bakıyorum ve o da koltuğa daha da gömülüyor. "Kırsal bir kasabada büyüdüğümüzü anlıyorum.

uygun olan ve olmayan. Bunun sonucunda bizi kardeş gibi yetiştirme nedenlerinizi de anlıyorum. Ama bence kendinize şunu sormanız gerekiyor: Uzun vadede Hanna için, *hepimiz* için gerçekten iyi miydi? Belki de en iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yapıyordun, anlıyorum ama bunu Hanna'nın eski götünden öğrenmek yerine, anlayacak yaşa geldiğimde bana söylemen daha mantıklı olmaz mıydı?"

"Seni korumaya çalışıyorduk."

"Korumaya çalıştığın kişinin ben ve Hanna olduğundan emin misin? Yoksa kendin miydin?"

Sanki sözlerim fiziksel bir tokatmış gibi kafasını geriye atıyor. Sinirlerine dokunduğumu fark ettim. İçimi çektim ve öfkenin bir kısmı buhar gibi uçup gitti. "Sana her zaman annem olarak bakacağımı biliyorsun, değil mi? Bu asla değişmeyecek."

Birkaç kez göz kırpmıyor ve çenesi titriyor. Annem pek çok şeydir: Kendini beğenmişlik, işgüzarlık, amigoluk, baskın ebeveynlik ve tutkulu annelik. Nadiren pişmanlık duyar; daha da nadiren gözyaşlarına boğulacak kadar duygusaldır. Önünde çömelip ellerini ellerimin arasına alıyorum ve bunun onun üzerinde ne kadar derin bir etki yarattığını görüyorum. Hâlâ kızgınlım ama bu kızgınlığım daha önce sahip olmadığım bir anlayışla hafifliyor. "Sen her zaman benim annem olacaksın, ne olursa olsun. Artık benim için en iyisini isteyen iki harika kadını var." Queenie'yi de sayarsam üç.

Gülümsüyor ama üzgün. "Sana söylemekten korktum. Bir şeylerin değişmesini ya da seni kaybetmeyi istemedim. Jessica'yla tekrar birlikte olursanız bizi daha yakın tutabileceğimi düşündüm çünkü o zaten bizi seviyor. O beni seviyor." Bir omzunu kaldırıyor ve düşmesine izin veriyor, kırılganlığı dışarı sızıyor. "Bu Queenie denen kadını tanımıyorum, ya benden hoşlanmazsa?"

"Ben seni seviyorum, o da beni seviyor, dolayısıyla bence sen ona adil bir şans verebildiğin sürece o da sana verebilir. Ancak bunu yapabilmek için, Queenie hakkındaki görüşlerinizi, bir desteden birkaç yüz kart eksik olan bir kişi tarafından halkın öfkesini kışkırtmaya yönelik son derece taraflı bir magazin haberine dayandırmayı bırakmalısınız. Queenie'nin adını kirletmekle meşgul olan bu kadın, neredeyse on yıl önce kız kardeşinin bebek karnının alçı kalıbını kullanarak ve internette fotoğraflarını yayınlayarak takımımızın kaptanına şantaj yapmaya çalıştı."

Gerald viskisini yudumlarken, "Vay canına, işte bu çılgınlık," diye mırıldandı.

"Hamilelik numarası mı yaptı?" Annem şaşırmış görünüyor. Ayrıca televizyondaki her şeyi müjde olarak kabul etme eğilimindedir.

"Evet. Çok ayrıntılı bir numaraydı. Rook yasaklama emri çıkartmak zorunda kaldı." Bir fincana boşalmasını istediği kısmı atlıyorum, böylece kendini yağlayabilecekti.

"Oh."

"Evet. "Evet. Şimdi Queenie hakkındaki bu önyargılı fikrinizin iftiradan başka bir şeye dayanmadığını anlıyor musunuz?"

Annem ellerimi sıktı. "Çok özür dilerim. Tüm bu olanlar konusunda çok bencil davrandım, değil mi?"

Ben de sıkıyorum. "Hepimizin bazen bencil olmaya hakkı var."

"Ben sadece senin için en iyisini istiyorum," diyor usulca.

"Biliyorum. Ve Queenie benim için en iyisi. Şimdi gidip kız arkadaşımın aramı düzeltmem gerekiyor çünkü şu anda tüm ailemin ondan başka biriyle daha iyi olacağını düşündüğüne inanıyor. Bu yüzden işleri yoluna koymaya çalışacağım." Annemin alnına bir öpücük kondurduktan sonra ayağa kalkıyorum ve odayı geçerken Hanna'ya göz kırpıyorum. "Bekleme."

BÖLÜM 29

İYİ YETERLİ

Queenie

Bugün, iniş çıkışlarla ve döngülerle dolu, büyük bir raydan çıkmayla sonuçlanan müthiş bir roller-coaster yolculuğu oldu.

Jessica'nın Kingston'ı pençelediğini görmek, yüzüne kaktüs eldiveniyle ters bir vuruş yapmak gibiydi. O kadar mükemmel ki, sarışın, söğüt gibi ve Barbie gibi, ama normal oranlarda. O ise çok derli toplu, muhteşem ve mükemmel bir *erkek*.

Görünüşte eşleşiyor gibi görünüyorlar.

Ama artık Kingston'ı tanıdığımı göre, onun polo ve haki giyen bir izciden çok daha fazlası olduğunu farkındayım.

Geçen hafta boyunca sosyal medyasına bakarak yeterince zaman geçirdim. Kingston anılarını ya da birlikte olduğu insanları silecek biri değil. Bu yüzden geçen sezonun ortasına kadar Jessica'nın ara sıra yanında poz verdiği taze yüzlü Kingston'ın gelişimini ön sıradan izledim.

Annesinin neden birlikte olmalarını istediğini çok iyi anlayabiliyorum. Onlar kesinlikle mükemmel bir çift. Ta ki ikisine gerçekten birlikte bakana ve bu fotoğrafları son birkaç aydır bizimle paylaştığı fotoğraflarla karşılaştıran kadar. Sadece sayıları bile çok şey anlatıyor.

Bunu birbirlerinin etrafında nasıl durduklarında görebiliyorum: tanıdık ama resmi, poz vermiş ama asla rahat değil, gülümsüyor ama her zaman biraz gergin. Bir de onun ve benim birlikte çekilmiş fotoğraflarımız var.

tamamen tıkanmış ve maç öncesi paten ve antrenman videolarının yüzde 50'sinden fazlasının yerini almış durumda. Kingston'ın gülümsemesi daha parlak, duruşu daha rahat ve aptal selfie'lerinden birini çekerken kamera yerine bana bakmaya çalışırken ifade bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Ne kadar farklı olsak da, belki de bu yüzden, birbirimize uyuyoruz. O beni nasıl istiyorsa ben de onu aynı şekilde istiyorum.

Dedikoduları dinleyen ailesinin benim hakkımdaki algısının muhtemelen çok da iyi olmadığını anlıyorum. Ama hadi ama, herkes bu şeylerin yüzde 90'ının bir parça gerçeğe dayanan saçmalıklar olduğunu bilir.

Ve şimdi sinirliyim, hayal kırıklığına uğradım ve biraz da kızgınım. Çünkü eski sevgilisi burada -muhtemelen şu anda onun evinde- ve onu oğlu gibi yetiştiren kadın da onu getiren kişi. Kingston'a kızgın değilim; bu durumla başa çıkması gerekiyor. Ama onları birlikte gördüğüm o anda, ailesi ayakta durmuş her şeyi izlerken, annesi mutluluktan gökkuşağı gibi parlarken, açıkça bir kopukluk olduğunu fark ettim. Ve eğer orada kalsaydım, harika bir ilk izlenim bırakamayacaktım. Ya da ikinci izlenim, eğer magazin patlamasını sayarsam.

Özellikle de annesini azarlamak istediğim için, ki bu aile tanıştırma işini halletmek için iyi bir yol değil.

Bunun yerine mutfağımda volta atıyor, bununla nasıl başa çıkmam gerektiğini anlamaya çalışıyorum. Stevie, Vi ve Lainey ile grup sohbetimiz pathyor. Onlar da benimle birlikte uygun bir şekilde öfkeleniyorlar, bu da doğrudur.

Kapının çalınması beni ürkütüyor. Göğsümde bir umut balonu oluşuyor ama babam içeri girdiğinde aynı hızla pathyor.

"Oh, hey."

Kullanılmış mendil yığınının ve bana bakarak kaşlarını çatıyor. "Bu gece burada olmanı beklemiyordum."

"Ben de öyle." Telefonumu tezgâha fırlatıp buzdolabına geçiyorum ve birkaç bira çıkarıyorum.

"Ne oldu? Neden Kingston'la birlikte değilsin?"

Kapaklarını açıp ona bir bira uzattım. "Eski kız arkadaşıyla birlikte, çünkü annesi onu yanında getirmiş."

"Bir dakika. Ne? Annesi mi yoksa annesi mi getirdi onu?"

"Annesi, anne değil." Eğer Hanna olsaydı, sanırım çok daha fazla üzülürdüm.

Babam birayı tezgâhın üzerine bırakıyor, belli ki kafası karışmış. "Bunu neden yapsın ki? Kingston neden ona izin versin?"

"Kingston onun geleceğini bilmiyordu. Onun bir sürpriz olması gerekiyordu." Gözlerimin arasındaki boşluğu ovuşturuyorum. "Eski kız arkadaşı oradayken bir aile tanışmasının benim ya da herhangi birinin yararına olduğunu düşünmedim, bu yüzden eve geldim ve o da durumla ilgileniyor."

"Nasıl başa çıkacaksın?"

"Muhtemelen çok diplomatik bir şekilde." Saate bakıyorum. Kırk beş dakikadır evdeyim. Bu düşünmek için oldukça uzun bir süre. King'i, kendimi ve ilişkimizi savunmak yerine eve gelmekle doğru bir karar verip vermediğimi düşünmek için de.

"Kahretsin." Elimdeki dolu şişeyi tezgâha çarparak volkan gibi köpürtüyorum.

"Ne?"

"Yine yaptım."

"Yine ne yaptın?" Babamın kaşları çatıldı ve yüksek sesle konuştuğum ama hiçbir şey açıklamadığım için kafasının yine karıştığı belli.

Yumruklarımı tezgâha dayayıp başımı sallıyorum, sadece Kingston'ın annesine değil, şimdi kendime de kızıyorum. "Lanet olası sorunla yüzleşmek yerine ondan kaçtım."

"Eve gelmekten mi bahsediyorsun?"

Tezgâha vuruyorum, biramı kıl payı kaçırıyorum. "Evet. ve lanet olası yerimde durmalıydım."

"Kendini savunmak gerekirse, bırakın haftayı, oldukça zor bir gün geçirdiniz. Kendini toparlamak için biraz zamana ihtiyacın olması anlaşılabilir bir durum."

"Gariplik seviyesi oldukça yüksek," diye katılıyorum. "Ama Corey ve onun kaçık nişanlısı ve bir sürü medya saçmalığıyla başa çıkmayı başardım, bu yüzden eski bir kız arkadaş ve bazı yanlış bilgilendirilmiş ebeveynlerle başa çıkabilmeliydim, gariplik seviyesi ne olursa olsun. Yani ben yapmayacaksam Kingston'ın bizim için savaşmasını bekleyemem, değil mi? Sanırım yapabilirim ama denge bunun neresinde?" Çantamı ve telefonumu alıp babamı yanağından öpüyorum. "Konuşma için çok teşekkürler baba."

"Rica ederim?"

Tam kapıyı açacakken, bir dizi far beni kör ediyor.

Babam yanımdan geçip giderken omzumu sıkıyor. "Bu benim gitmem için bir işaret."

Kingston'ın omzuna vuruyor ve araba yolunda birbirlerinin yanından geçerlerken duyamadığım bir şeyler mırıldanıyor.

"Hey." Omzuma asılı çantamı ve elimdeki telefonumu fark etti. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Senin evine gidiyordum." Bir adım geri çekildim ve içeri girmesine izin verdim. "Benim yerim mi?" Sanki emin değilmiş gibi başparmaklarını ceplerine sokuyor.

Şimdi o buradayken ne yapacağımızı.

Omzumu yarım omuz silkerek kaldırıyorum ve oturma odamı işaret ediyorum. "Buradan istediğim şey için savaşamam."

Kişisel alanımdaki baloncuğa girene kadar yaklaşıyor. Kolonyasının, ayakkabı boyasının ve derinin hafif kokusunu alabiliyor, aramızda her zaman var olan enerjinin uğultusunu hissedebiliyorum. "Hiçbir şey için savaşmak zorunda değilsin. Sen aksini söylemedikçe ben seninim."

"Ve ben seninim." Polo yakasının izini sürüyorum. "Bunu kanıtlamanın en iyi yolunun ne olursa olsun senin yanında durmak olduğunu düşündüm. Bu yüzden beklememeye ve sadece sana gitmeye karar verdim, ama şimdi buradasın."

"İşte buradayım." Yumuşakça gülümsüyor ve elinin tersiyle yanağımı . "Annemin müdahalesi için özür dilerim. Geçen haftaki konuşmamızı yanlış yorumlamış ve seninle düşünmüş, bu yüzden sürpriz oldu."

"Evet, kesinlikle ."

"Bu gecenin böyle geçmesini hiç istemiyordum."

"Ben de öyle. Ebeveynlerle tanışmayı biraz daha garip hale getirdiğini söylemeliyim."

"Söz veriyorum bunu hallettim. Jessica çoktan uçağa bindi ve onun söz konusu olduğu yerde artık yanlış anlaşılmalarda olmayacak. Birbirimiz için doğru kişi olmadığımız konusunda çok net." Avuçlarını kollarımda gezdiriyor ve ellerimi avuçlarının arasına alıyor. "Jessica'yı getirmenin iyi bir fikir olduğunu düşünen tek kişi annemdi, çünkü zamanının yarısında kafası kışının içinde. Ve kardeşim Gerald, sonunda bir değişiklik olsun diye kendisine odaklanmayan bir aile dramı olmasına bayılıyor." Parmak eklemlerimi dudaklarına götürüp öpüyor. "Bu gece seni üzgün görmekten ve bunu düzeltmemekten nefret ettim."

"Ailenizle uğraşmak zorundaydınız ve o anda onlarla yüzleşmeye hazır değildim, ama şimdi hazırım."

King bana sırtıyor. "Bu gece alingan mısınız?"

Gülümsemesine karşılık veriyorum. "Sanırım bu sorunla yüzleşme olayını çözmeye başlıyorum."

"Şey, hoşuma gitti. Ve bence ailem biraz dinlenmeyi hak ediyor. Ayrıca Gerald zil zurna sarhoş ve bu gece onu idare etmek zorunda olan kişi ben olmak istemiyorum." Eğildi ve dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirdi. "Yine de bu alınganlığından faydalanmak için birkaç iyi yol düşünebilirim."

Ellerimi boynunun arkasında kenetliyorum. "Buna çıplaklık ve orgazm da dahil mi?"

"Gördün mü? Tamamen uyum içindeyiz." Ağzı benimkine çarpıyor, dili ıslak, öfkeli bir karmaşayla ağzımı süpürüyor. Beni kaldırıyor, ben de bacaklarımı beline doluyorum. Beni odanın diğer ucuna taşıyıp kapımı açıyor. "Yarın ailemle ilgileneceğiz. Bu gece sana doyacağım."

Bir parmağın çenemin kenarında gezindiğini hissedince farkındalık damlıyor. Geriniyorum ve kaslarım lezzetli bir şekilde ağrıyor. Örtüler aşağı kayınca serin hava göğsüme çarpıyor. Köprücük kemiğim boyunca hafif bir gıdıklanma bunu takip ediyor ve yumuşak dudaklar meme ucuma yaklaştığında ıslak sıcaklık ve emme ile inliyorum. Bu his dişlerin tatlı sızısıyla daha da artıyor.

King'in profili görüldüğünde göz kapaklarım titreyerek açılıyor, avucu diğer göğsümün etrafında kıvrılıp nazikçe sıkarken uzun kirpikleri dalgalanıyor.

Parmaklarımı ipeksi saçlarında gezdirip alnından geriye doğru itiyorum. Nemli.

Başını bana doğru eğiyor, yeni tıraş olmuş yanağı ıslak meme ucuma sürtünüyor. "Günaydın." Komodinin üzerindeki saate bakıyor. "İyi günler."

Saat on iki buçuğu gösteriyordu. "Vay canına." Sesim kısık, bu yüzden boğazımı temizliyorum ama yine de cızırtılı ve yumuşak. "Ne zamandır uyanıksın?"

"Bir süre." Dilinin ucuyla meme ucumda daireler çiziyor. "Sabırlı olmaya çalışıyordum ama acıktım."

"Kahvaltı yapabiliriz ya da belki brunch daha iyi olur."

"Yemek için demedim." Avuç içi karnımda geziniyor, parmak uçları hassas tenimde dolaşarak, sarsılmama ve inlememe neden oluyor.

Yarım saat sonra ben onun dün gecedan kalma atılmış gömleğini giyiyorum -çoğunlukla giymesini istemediğim için- ve o da haki pantolonunu giymiş ve çok memnun bir şekilde gülümsüyor.

Tezgâhın üzerine zıpladım, soğuk mermer çıplak popomla buluştuğunda nefesimi içime çektim. Kingston ananas doğramayı bıraktı ve serçe parmağıyla gömleğimin altını kaldırdı. "Külotun nerede?"

Omuz silkiyorum. "Tekrar ne zaman acıkacağını asla bilemem."

Bıçağı tezgâhın üzerine koyuyor ve kesme tahtasını kenara itiyor. Kişisel alanıma girerek dizlerime dokunuyor, ona açılmam için sessiz bir istekte bulunuyor. Uyandığımdan beri iki kez boşaldım zaten. Ve dün gece yatak odama gittiğimizde izimi kaybettim. Anlaşılan King benim alınganlığımı seviyor.

"Sana her zaman açım." Avuç içleri uyluklarımın iç kısmında hafifçe yukarı kalkıyor ve alçak bir iniltiyle başparmaklarıyla beni ayırıyor.

"Buranın kedi atıştırmalıkları için pek hijyenik bir yer olduğundan emin değilim." Sırıttıyor. "Merak etme, seni dağıtırsam temizlerim."

Öpmek için eğiliyor ve ikimiz de kapının gürültüsüyle çalınmasıyla irkiliyoruz. "Kahretsin, bu baban." Sola doğru kayıyor ve pantolonunda hızlı bir ayarlama yapıyor.

"Kapı açık!" diye seslendiğimde muhtemelen daha fazla kıyafet giymem gerektiğini ya da Kingston'ın bir gömlek giymesi gerektiğini düşünmüyorum.

Kingston bana "*Ne oluyor?*" der gibi bakıyor ama artık çok geç, çünkü babam içeri girdi.

"Muhtemelen ellerini yıkamalısın, izci çocuk." Tezgâhtan atlarken öksürüyorum. En azından gömleğim uzun ve kalçamın ortasına kadar geliyor. "Hey, baba." Sesim güzel ve tiz.

"Günaydın, Jake." King'in yüzü pancar rengindeydi. "Yani, iyi günler."

Babamın gözleri gömleksiz King'den King'in gömleğini giymiş bana kaydı. Evet, içeri gelmesini söylemeden önce kıyafet durumunu düzeltmek iyi bir fikir olabilirdi. "Siz çocuklar iyi anlaşmışsınız gibi görünüyor, ha?"

"Yuppers." Bu çok garip.

"Umarım güvendesindir." Ve şimdi daha da garipleşti.

Eğer babam her çekişinde Kingston'ın göğsümü boyamasını kastediyorsa, o zaman kesinlikle güvendeyiz demektir.

"Elbette, efendim." Kingston ellerini bir havluya kuruladı. "Biz de tam kahvaltı hazırlamak üzereydik, eğer bize katılmak isterseniz."

"Bunu yapmadan önce anneni aramak isteyebilirsin. Hanna?" Kingston'ın telefonunu ve anahtarlarını tutar.

Kingston arka ceplerini yoklar. "Onları garaj yolunda mı düşürdüm?"

"Hayır, onları SUV'unuzda bırakmışsınız. Bir saat kadar önce oradan geçiyordum.

ve anahtarların kontakta, telefonun da koltukta olduğunu fark ettim. Kapı kilitli değildi."

Neden bir saat önce kapıyı çalmadığını sorma zahmetine girmiyorum çünkü ne yaptığımı zaten biliyorum ve yüzünün ne kadar kızardığına bakılırsa onun da bildiğinden eminim.

"Oh, vay canına ... uh, teşekkürler. Dün gece dikkatim oldukça dağınıktı."

"Birkaç dakika önce yanlışlıkla bir çağrıya cevap verdim. Zil sesini kapatmaya çalışıyordum ama yanlış düğmeye bastım." Yüzü ısınmaya devam ediyor.

"Önemli bir şey değil. Sanırım Hanna'ya onu arayacağımı söyledin?"

"Şey, acelesi olmadığını söyledi ama aile yemeği altıda ve herkes Queenie ile tanışmak için heyecanlı, bu yüzden ikinizin bir planı olmadığını umuyor. Kokteyl saati de beşte." Babam telefonu ve anahtarları tezgâhın üzerine koyup Kingston'a doğru itiyor. "Ona muhtemelen gelebileceğini söyledim ama teyit etmeni isteyeceğim."

"Oh, uh ..." Kingston'ın gözleri parlıyor ve bana bakıyor. "Tamam mı?"

Bir soru gibi ifade edildi. Ben de aynı şekilde cevap veriyorum. "Emin misin?"

"Harika." Babam gülümsüyor ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor. "Beni de davet etti."

Kingston'ın kaşları kalktı. "Öyle mi?"

"Siz ikiniz için sorun olur mu?" diye soruyor babam kararsızca.

"Oh evet. Kesinlikle. Eğlenceli olacak, değil mi King?" Erkek arkadaşımın ailesiyle tanışmak ve biraz aşırı korumacı babamın peşime takılmasını tanımlamak için kullanacağım kelimenin *eğlence* olup olmadığından emin değilim, ama başka bir şey olmasa bile, bu bir macera olacak.

Kingston başını sallıyor, gözleri kocaman. "Çok eğlenceli."

"Tamam. Harika." Babam ellerini birbirine vuruyor ve kendisi de dahil olmak üzere herkesi gürültüyle irkiltiyor. "Dışarı çıkıp bir iki şişe şarap alacağım. Nerede yaşadığını bildiğim için seninle orada buluşabilirim, King." Kapıya doğru ilerliyor. Parmağıyla King'i işaret ederek bir tür

diliyle garip bir tıklama sesi çıkardı. "Siz çocuklar dikkatli oynayın." Ve sonra adımlarında bir sıçrama ile gitti.

"Eee ..." Yüz ifadesini okumakta zorlandığım King'e dönüyorum. "Sanırım bu oluyor."

Yavaşça başını sallıyor. "Öyle görünüyor. Gergin misin?"

Omuz silkiyorum. "Belki biraz." Bu haberi sindirmek için yeterince zamanım olduğunu sanmıyorum.

Saate bir göz atar. "Yola çıkmadan önce birkaç saatimiz var. Gitmemiz gerekene kadar kafanı nasıl meşgul edebileceğime dair birkaç fikrim var."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 30

KINGSTONS

Queenie

Saat dört buçuğu biraz geçe Kingston'ın araba yoluna girdik. Babam her nedense oraya erken gitmek istiyordu ve ben de onun gelmesi ve bizim orada olmamamız konusunda tuhaf hissediyordum, bu yüzden aynı anda çıktık; ancak Kingston bir Pazar günü doksan yaşında biri gibi araba kullandığından, biz geldiğimizde babam arabasını çoktan park etmiş ve yanında duruyordu. Sürekli saçını kontrol ediyor ve kravat takıyor, muhtemelen aşırı resmi ama babam şık giyinmeyi seviyor.

King arabayı park ederken bana "Adil bir uyarı: ailem biraz sıra dışıdır," diyor.

"Yani seninle mi kıyaslıyorsun?" Kingston tanıdığım en az aykırı insan. Yatak odası dışında tam bir zen.

"Hayır, genel olarak demek istedim. Sadece başa çıkılması gereken çok şey var." "Benim gibi mi?"

"Başa çıkılacak biri değilsin Queenie." Bakışları sıcak bir taramayla üzerimde geziniyor. "Sen mükemmel bir kaos miktarısın, özellikle de ıplakken."

"Odaklan, Kingston. Şu anda seks hakkında konuşmuyoruz; ailen hakkında konuşuyoruz."

"Doğru. Evet." Kafasını temizler gibi sallıyor. "Onlar sadece biraz ... aşırı."

"Nasıl aşırı?"

"Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Ama göreceksin." Elimi sıkıyor ve sonra motoru durduruyor.

O bana kapıyı açmadan arabadan indim. Birdenbire gergin görünen ben değil, Kingston oldu.

"Siz ikiniz her kırmızı ışıktaki takılıp kalıyor musunuz?" diye soruyor babam ön merdivenlerden .

Kapı açılmadan önce King'in giriş kodunu girme şansı bile yoktur.

"Gerald senin iyi viskini iki saat önce buldu," diyor Hanna selam verirken. "Queenie. Merhaba! Merhaba! Görüntülü sohbette olduğundan da güzelsin!"

"Momster."

"Özür dilerim." Burnu kırışıyor. "Sizinle tanıştığım çok memnun oldum. Bu akşam olacaklar için şimdiden özür dilerim." Beni kucaklamak için kendine çekti ve kulağıma sessizce, "Kingston'ı sevdiğini unutma ve bizim onun ailesi olmamız onun suçu değil," dedi.

"Ne fısıldaşıyorsunuz?" Kingston şüpheyle sorar.

"Yok bir şey!" Hanna beni kucaklamadan bırakıyor ve Kingston'a ışıltı ışıltı gülümsüyor.

Bu noktaya kadar babam geride duruyordu. Ayağa kalktı ve elini uzattı. "Merhaba, ben Jake, Queenie'nin babasıyım. Daha önce telefonda konuşmuştuk."

"Ah, evet." Hanna'nın gözleri Jake'in yüzünden cilalı elbise ayakkabılarına doğru kayıyor ve yavaşça tekrar yukarı bakıyor. "Merhaba, Jake." Parmaklarını onun açık, bekleyen avucunun içine sokuyor. "Ben Hanna, Ryan'ın annesi . . . Yani kız kardeşi. Yani annesiyim. Aslında ikisiyim de. Biyolojik olarak onun annesiyim ama kardeş olarak yetiştirildik." Yüzünü buruşturuyor. "Bu aşırı paylaşım ve berbat giriş için çok özür dilerim. Topluluk önünde konuşmamamın ve çoğu zaman bir ofiste çalışmamın bir nedeni var."

Babam gülüyor ve göz kırpmıyor. "Bunun açıklaması pek kolay bir şey olmadığını tahmin edebiliyorum."

"Hayır. Kesinlikle olmaz."

Hâlâ el sıkışıyorlar, birbirlerine bakıyorlar.

"Yani ... içeri girip Queenie ve Jake'i ailenin geri kalanıyla tanıştırmalı mıyız, yoksa ..." Kingston sözünü keser.

Hanna bakışlarını babamdan uzaklaştırıyor. "O da ne?"

Kingston onun yanından geçti. "İçeri gelmeliyiz."

"Oh! Evet! Tabii ki!" Hanna'nın gözleri irileşiyor ve yanakları pembeleşiyor ama sonunda babamın elini bırakıyor ve bizi içeri almak için geri çekiliyor.

Biz koridorda yürürken evdeki gürültü seviyesi katlanarak artıyor. Kingston ellerini ceplerine sokuyor ve omuzlarını geriye atarak bir nefes veriyor. Mutfığa girdiğimizde ilk fark ettiğim şey, Kingston'ın her zamanki gibi her şeyi düzenli ve tertipli tutmadığı. Aslında tam bir curcuna. Ailesi de adanın etrafında toplanmış, birbirleriyle konuşuyorlar.

"Hey, çocuklar!" der Kingston, ama o kadar gürültü yaparlar ki onu fark etmezler. Hanna iki parmağını ağzına götürür ve tiz bir ısıklık çıkarır.

Kingston'ın kardeşi -yaşına bakarak tahmin ediyorum- yere düşer ve elleriyle başını kapatır. "Ben yanlış bir şey yapmadım!"

"Kalk, Gerald. Hanna, bu gerçekten gerekli miydi?" King'in anne olmayan annesi yumruğunu kalçasına dayıyor. "Gerald'ın ısıklardan ne kadar nefret ettiğini biliyorsun. Merhaba!" diyor bizi fark ettiğinde.

Elimi sallayarak kaldırıyorum ve babam da bana aynısını yapıyor. Şu anda erkek arkadaşımın mutfığında gerçekleşen gong gösterisi hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum. Ailesinden ne beklediğimden emin değilim ama bu kesinlikle o değil. Belki de hepsinin polo ve haki giyen kural takipçileri olacağını düşünmüştüm. Ancak görünen o ki, bu tanıma uyan tek kişi Kingston olabilir.

"Anne, baba, Gerald, bu kız arkadaşım Queenie ve babası Jake."

Kingston'ın anne olmayan annesi benden Jake'e ve tekrar bana baktı, Aramızdaki yaş farkını açıkça değerlendiriyor. Ya da yaş farkının olmamasını.

"İkinizle de tanışmak çok güzel!" Kingston'ın anne olmayan annesi beni agresif bir sarılma için. Sonra da sanki bir tür teftiş yapıyormuş gibi beni kol mesafesinden tutuyor. "Evet, Ryan'ın sana neden aşık olduğunu anlayabiliyorum. Jessica için çok üzgünüm. Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum ama meğer yanlış şeyi yapmakta oldukça iyiymişim. Ryan'a annesi olmadığımı söylememek gibi." Yüzünü buruşturuyor ve omuzlarımı sıkıyor.

"Ama kendimi savunmam gerekirse, o her zaman çok iyi bir çocuk olmuştur. Ve bu haberi nasıl karşılayacağı konusunda gerçekten çok endişeliydim. Gerald birden fazla kez hapse girdi: ciddi bir şey için değil ama yine de. Hanna olayını da biliyorsun. Özür dilerim. Ryan'ın kararlarını sorgulamaktan daha iyisini bilmeliydim."

"Anne, bu bir terapi seansı ya da günah çıkarma değil. Bu bir akşam yemeği ve tanışma. Aile sırlarımızdan bazılarını başka bir güne saklayabilirsin." Kingston ensesini ovuşturur, yanakları kızarmıştır ve yüz ifadesi utancını yansıtmaktadır.

Sonraki birkaç saat boyunca Kingston'ın ailesinin en normal üyesi olduğunu keşfettim. Nasıl bu hale geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Gerald sarhoşken kamyon çaldığı için bir değil iki kez hapse girmiş. Hanna muhtemelen ailesinin en sağlam ikinci üyesi - ergen hamileliği ve yakın zamanda boşanması bir yana, ki bu ironik bir şekilde çok tanıdık.

Kingston'ın gençlik yıllarından hikayeler dinliyorum. Görünüşe göre, lisedeyken kızlar tarafından sık sık arkadaş çevresinden uzaklaştırılmış çünkü hokeye o kadar odaklanmış ki, çok geç olana kadar kendisiyle ilgilendiklerini fark edememiş.

Kingston'ın neden genelde içki içmediğini de, bu konuda en rahat görünen kardeşi Gerald sayesinde öğreniyorum. "King on yedi yaşındayken ben ve kuzenimiz Billy onu kampa götürdük ve her türlü içkiyle besledik," diyor Gerald kocaman sırıtarak.

"Sadece soda olduğunu sanıyordum." Kingston elindeki White Russian'ı bardağında döndürerek buzun çınlamasını sağlıyor. "Bol miktarda alkolle karıştırılmamış."

"O kadar sarhoştun ki ayakta bile duramıyordun." Gerald gülmeye ve dizini tokatlamaya başlıyor. "Ve tabii ki koşuya çıkıp alkolü yakabileceğini düşündü, çünkü King pratik olmaktan başka bir şey yapmaz, o kadar bok suratlıyken bile doğru düzgün göremez."

Kingston, yanakları kızararak, "O zaman mantıklı gelmişti," diye homurdandı. "Bunun iyi gitmediğini varsayıyorum," diye bastırıyorum, sarhoş bir adam hayal ederek, Genç Kingston koşuya çıkararak ayılmaya çalışıyor.

"Etrafta tökezleyip durdu; sonunda bir ahududu çalılığına girdi ve kendini cehenneme kadar çizdi. Kurdeşen de döktü."

"Çünkü bana ne yediriyorsan içinde çilek vardı." Kingston gözlerini devirir.

"Bilmiyorduk."

"Tek yapmanız gereken içindekileri okumaktı."

"Aman Tanrım, bu destansı olmalı!" Kıs kıs gülüyorum.

Kingston bana bir bakış attı. "Reşit değildim ve beni kör kütük sarhoş ettiler. Bu kadar neşeli görünme."

Kalçasını okşuyorum. "Sadece senin nasıl tepki vereceğini hayal ediyorum, özellikle de bir genç olarak."

"Kendini kusturmaya çalıştı ama King kusmaktan nefret eder, bu yüzden ona yardım etmem için bana yalvarmaya başladı." Gerald bu noktada gülmekten yerlerde yuvarlanıyor, gözyaşları yanaklarından süzülüyor.

"Sanırım Queenie bu hikayeyi yeterince dinledi. Neyse ki alkol zehirlenmesinden ölmedim."

"Dört içki içtin ve o zamanlar bile neredeyse iki yüz kilo ağırlığın vardı. Alkol zehirlenmesinden ölmeyecektin."

"Gerçi bunu bilmiyordum. Ve o dört içki çoğunlukla romdan oluşuyordu."

"King kendini kusturdu ve çim sandalyelerden birinde sızdı. Sonunda binlerce sivrisinek tarafından ısırıldı. Su çiçeğine yakalanmış gibiydi." Gerald Kingston'a dönerek gözlerindeki yaşları sildi. "Uyandığında zehirli bir sarmaşığın içine düştüğünü sandığını hatırlıyor musun?" Kalçalarını tokatlıyor, kahkahaları arasında homurdanıyor. "Kurdeşen ve böcek ısırıklarıyla kaplıydı ve kendini kaşımadan duramıyordu."

"Seninle bir daha kampa gitmek istememesine şaşmamalı." Hanna başını sallıyor ama gülümsüyor.

"Belki de telefonumu bul uygulamasını kullanmak zorunda kaldığım zaman hakkında konuşmalıyız çünkü o kadar dağılmıştın ki nerede olduğunu bilmiyordun. Ya da seni sabahın beşinde, üzerinde sadece bir çift kadın iç çamaşırı varken ön bahçede sızmış halde bulduğum zamanı," diye karşılık verir Kingston Gerald'a.

Kardeşi hüznle, "Hiç hatırlamasam da hayatımın en güzel gecelerinden bazılarıydı," diyor.

"Bu yüzden hala bekarsın."

"Belki de asexual olduğum içindir. Kız arkadaşın ve babasının önünde kendimi ifşa ettirdiğin için teşekkürler. Terapi seanslarını sana fatura edeceğim." Gerald bana göz kırpmıyor. "Ben asexual değilim. Bağlılık fobim var; ayrıntılar için berbat ailemin geri kalanına bakın." Kingston'ın oturma odasında uzanan ailesini işaret ediyor, birbirleri hakkında anlattıkları hikâyeler yüzünden kimse skandala uğramamış gibi görünüyor.

Kingston, "Ben berbat durumda değilim," diyor.

"Dostum, bebeklerden daha fazla süt içiyorsun ve tüm gardırobun hakiler ve pololardan oluşuyor. Bu normal değil."

"Her neyse. Birileri doğru yolda yürümeli. Ve aranızdaki en normal kişi benim." Beni şakağımdan öpüyor ve fısıldıyor, "Lütfen ailem deli olduğu için benden ayrılma."

Sonunda Kingston akşam yemeği için barbeküyü yakmak zorunda.

Annesi, Hanna, Gerald, babam ve benim akşam yemeği hazırlığına yardım ettiğimiz mutfağa her girdiğinde içinden sızan endişeyi neredeyse hissedebiliyorum. Hanna babama hamburger ve sosisler için ekmekleri kesme görevini verdi ve Gerald'ın rolü kesme tahtası bıçaklarıyla tavuk oynamak gibi görünüyor, çünkü sürekli kesilmiş turşu ve peynirlere uzanıyor.

Bana anlatılanlara göre Kingston eskiden iki günde bir galon süt içerdi. Pek bir şeyin değiştiğini sanmıyorum.

Hanna bulaşıkların çok zahmetli olduğuna karar verip kâğıt tabak ve tek kullanımlık çatal-bıçak aramaya çıkıyor, babam da yardım etmeyi teklif ediyor. Gerald bir birayla dışarıda kayboluyor ve beni Kingston'ın annesiyle yalnız bırakıyor.

Ellerini bulaşık bezine siliyor ve gergin bir şekilde bana doğru dönüyor. "Sana bir özür borçluyum."

"Dışarıdan bakıldığında nasıl görüldüğünü biliyorum ve Kingston'ın benim gibi biriyle çıkması konusunda neden endişeleriniz olduğunu çok iyi anlayabiliyorum."

"Beni bu işten kurtardığın için minnettarım Queenie, ama hatalı olan benim ve medyaya inanmamam gerektiğini bilmeliyim." Bulaşık bezini tezgâhın üzerine atıyor, ben de içgüdüsel olarak Kingston'ın tercih ettiği gibi lavabonun kenarına yayıyorum.

"Sissy ilgi çekici bir hikâye anlatıyor."

"Bu konuda haksız değilsiniz. Yine de Jessica'yı buraya getirmek ve hiç gerek yokken sorun yaratmak için bir mazeret değil. Ya da sana kendini yargılanmış hissettirdiğim için. Tanrı biliyor ki yıllar boyunca başkalarının algılanan yargılarının kendi görüşümü yeterince gölgelemesine izin verdim. Ryan her zaman mükemmel bir çocuk oldu ve Hanna'nın annesi olduğunu öğrendiğinde ... haklı olarak üzüldü. Onu daha önce hiç görmediğim kadar üzgündü. Onun hayatındaki rolümün değişmesini istemedim, bu yüzden durumu kontrol etmeye çalıştım, çünkü her zaman yaptığım şey buydu. Ama şimdi ne kadar yanıldığımı görüyorum." Yumuşakça gülümsüyor. "Sen onun yanındayken gülümsediği kadar gülümsediğini hiç görmemiştin. Ne kadar rahatsız edici olursa olsun bugün buraya gelip hepimizle tanışacak kadar cesur olduğun için teşekkür ederim."

"King'i seviyorum. Onun için her şeyi göze alırım."

Bana sarılıyor ve birden gerçek bir annenin nasıl olması gerektiğini anlıyorum. Mükemmel değil ama koruyucu. Hata yapmaya ve hatalarını kabullenmeye istekli çünkü bazen sevgi mantıktan daha ağır basar.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 31

HARİKA FİKİRLER

Kingston
Üç ay sonra

"Hayatım boyunca beyaz bir polo gördüğüm için hiç bu kadar heyecanlanmamıştım. Sekiz gün gitmen için çok uzun bir süre." Queenie gömleğimi yumrukladı ve başını arkaya eğerek ağzımı kendine çekti.

"Ben de seni özledim," diye mırıldanıyorum ama dilini ağzıma sokamasın diye dişlerimi birbirine kenetliyorum. "Ama bir seyircimiz var."

Hemen geri çekiliyor, gömleğimi düzeltiyor. "Ah, doğru ya. Evet. Özür dilerim." Yüzünü buruşturdu ve etrafına bakındı. Neyse ki etrafta PDA'ya tanıklık edecek çok fazla insan yok.

Queenie Seattle Üniversitesi'ne kabul edildi, böylece artık eğitimini tamamlayabilecek. Geçen hafta sanat terapisi yüksek lisans programına şartlı kabulü geldi. Tüm ders yükünün yanı sıra sanat merkezinde gönüllü olarak çalışıyor ve Lavender ile haftada en az bir kez, hatta iki kez bire bir çalışıyor. Harika ve odaklanmış durumda ve onun bu şekilde gelişmesini izlemeyi seviyorum.

Bir deplasman dizisinden bu sabah erkenden eve döndüm. Biraz dram dolu bir haftaydı. Biz ayrılmadan hemen önce Sissy'nin bebeği oldu. Corey babalık testi için ısrar etti, ki bu onun açısından akıllıca bir hareketti, çünkü bebeğin kesinlikle ondan olmadığı ortaya çıktı. Bunu bir maçtan hemen önce öğrendi ve buzda kendini kaybederek yirmi maç ceza aldı. Yönetimin sezon sonunda bir takas için pazarlık yapacağına dair içimde bir his var.

Evde olduğum için rahatladım ve bütün öğleden sonra Queenie'nin gönüllülük işinin bitmesini bekledim ki onu eve götürüp onu ne kadar özlediğimi gösterebileyim. Bu yüzden bana gelmesini beklemek yerine onu alıyorum.

Kollarımla ona sarılıyorum ve dudaklarım kulağına değene kadar eğiliyorum. "Eve döner dönmez seni yemek masasına yatıracağım ve bana binmek için yalvarana kadar seni yiyeceğim."

Yumuşak bir nefes alıyor ve geri itiyor. Bir an için bunun çok fazla olduğunu düşünüyorum, özellikle de halka açık bir otoparkta olduğumuz için. Dudağıını ısıyor ve dudaklarında nazlı bir gülümseme beliriyor. "Bu bir söz mü yoksa tehdit mi?"

"Seni arabaya daha hızlı bindirecek olan her neyse."

"Tehdidi kabul ediyorum, izci çocuk." Göğsümü okşuyor. "Ve o orgazmları ben iyice delirene kadar sürdürsen iyi edersin, yoksa fena halde hayal kırıklığına uğrarım." Çenemi ısıyor ve sonra arabanın yolcu tarafına geçip neredeyse kendini içeri atıyor.

Queenie bacak bacak üstüne atıp açarken ben de sırtarak içeri girip aynaların istediğim gibi olduğundan emin olmak için acele etmiyorum. "Ciddi misin Kingston? Benden bir yemek yapacağını ve sonra da yetmiş beş puanlık çek olayına gireceğini söyleyemezsin."

"Sadece seni sağ salım eve götürmek istiyorum."

"Yani sen daha elini bile sürmeden lanet olası külotum sırsıklam olmuşken beni gaza getirip ne kadar çok sevdiğini mi söylemek istiyorsun?"

Bu konuda kesinlikle haklı. Onu soyduktan birkaç dakika sonra boşalmasını sağlayabilmek inanılmaz bir ego artışı, ama zaten bildiği için bunu ona söylemiyorum. "Birileri sinirli."

"Evet, bu senin hatan olurdu, değil mi?" Emniyet kemerini agresif bir şekilde bağlar.

Her zamankinden daha sinirli. Arabayı vitesine taktım ve yerimden sinyal verdim. "Sinirli olman nasıl benim suçum oluyor?"

"Buraya geliyorsun, çok lezzetli görünüyorsun, kulağıma edepsiz şeyler fısıldıyorsun ve şimdi sen Pazar öğleden sonra dede gibi araba kullanırken ben burada oturup sabırlı olmaya çalışıyorum. Sekiz lanet gün oldu, Kingston. Sensiz, dilsiz, renkli yorumsuz ya da karşılıklı tatmin yarışmalarımızsız sekiz gün. Bu gece tatlı ve nazik olmayacak. Yarın sabah yürümekte zorlansam iyi olur. Ve kıçımda dış izleri."

Ereksiyonum fermuarımın arkasına vuruyor. "Eğer istediğin buysa, yürüme zorluğu ve dış izleri için elimden geleni yapacağım."

"Tam da istediğim şey. Ve yüzüne binmek," diye ekliyor. "Bu kesin.

Hazır buradayken eklemek istediğin başka bir şey var mı? akşam için talep listenizi oluşturuyor musunuz?"

"Eminim birkaç şey düşünebilirim." Koltuğunda dönüp duruyor.

Eve dönerken Queenie çıplak kaldığımızda ne olmasını istediğine dair çok kapsamlı ve açıklayıcı bir liste sunuyor. Yemek masasına kadar gittiğimizi söylemek isterdim ama bu yalan olur. Garajdan bile çıkamadık. Aslında, Queenie bana sarılmışken kendimi beton zeminde dizlerimin üzerinde buluyorum. Yerler ısıtılmalı, bu yüzden kulağa olduğundan çok daha kötü geliyor.

İşimiz bittiğinde ayakları titriyordu ve kıyafetlerinin yarısı yoktu, ben de içeri girmesine yardım etmeyi teklif ettim. "Seni sırtıma almamı ister misin?"

"Lütfen." Ona sırtımı veriyorum ve o da kollarını boynuma dolayarak tırmanıyor.

Dudakları boynumdan ayrılıyor. "Tuzlusun."

"Arabaya bindiğinde olduğun kadar tuzlu değilsin."

"Bu sekiz günlük deplasman maçları berbat," diye mırıldanıyor.

"Çok fazla yok." Çantasını alıp yolcu tarafındaki kapıyı kapattım ve onu garaja doğru taşıdım.

"Oh, kahretsin. Gece için bir çanta hazırlamayı bile düşünmemiştim."

"Bugün sizi almadan önce evinize uğradım ve tüm banyo malzemelerinizi aldım."

"Çok düşüncelisin." Boynumun kenarını öpüyor.

"Denerim." Onu çamurluktan geçirip koridordan aşağıya, yatak odasına giden merdivenin yanından geçiriyorum.

"Nereye gidiyoruz? Beni yatağa götürmeyecek misin?"

"Bir dakika içinde. Önce sana göstermem gereken bir şey var."

Duvarda asılı yeni bir tabloyu fark edince canlanıyor. "Dur bir saniye, indir beni." Kalçalarını bırakıyorum ve sırtımdan aşağı kayıyor. Yüzünün bir an sırtıma çarptığını hissediyorum ve kendini sabitlerken biraz yalpalıyor, koridora bakarken hala kolumu tutuyor, duvarlar artık çıplak değil. "Bunların hepsi benim mi?"

İfadesini okuyamıyorum. "Hepsi senin evinde bir köşede öylece duruyordu. Birinin onları takdir edebileceği bir yerde olmaları gerektiğini düşündüm.

onları." Queenie'nin kaosu tüm sanatına incelikle yansıyor. Yarısi pastel, diğeri yarısi koyu, zıt renklerde, her şeyin içinde sakinliğı ve fırtınayı barındıran bu muhteşem suluboyaları yaratıyor. Çarpıcıdırlar ve olmaları gereken son yer bir örtü ile örtölmeleridir.

"Kaç tanesini astın?" Parmak uçları ham bir tuvalin kenarını takip .

"Senin evinde takılan her neyse." Son birkaç aydır burada giderek daha fazla uyuyor, her kalışında bir şeyler bırakıyor, ki bu benim deplasman dizisinde olmadığım her gece oluyor.

Bana dönüyor, ifadesi yumuşak ve sıcak. "Bunu yapmak için ne zaman vaktin oldu?"

"Bu öğleden sonra." Serçe parmağımı onunkiyle birleştiriyorum. "Dahası var; gel

dev

am "Daha fazla mı?"

et." Onu koridorda ilerletirken avuçlarım terlemeye başladı. Ben Uzaktayken bir dekoratör tutup ana kattaki odalardan birini yenilettim ve bunun bir cazibe unsuru olacağını umdum.

Şakağından öperim. "Gözlerini kapat."

"Neyin peşindesin?"

". Ben sana açmanı söyleyene kadar kapalı tut." "Yoksa ne olur?"

"Yoksa sürprizimi mahvedersin." Kapıyı açıyorum ve onu odanın ortasına doğru yönlendiriyorum. Tam karşısında durup, alt dudağı dişlerinin arasına sıkışmış, çarpıcı yüzünü inceliyorum. Parmak ucumla yanağını sıyrıyorum. "Tamam. Artık bakabilirsin."

Göz kapakları titriyor ve ben kenara çekiliyorum. "Ne düşünüyorsun?"

Ağız açık kalıyor ve elleri ağızını kapatmak için yukarı kalkıyor. "Aman Tanrım, King, bu inanılmaz." Yavaşça bir daire çizerek, bir zamanlar büyük bir egzersiz odası olan yere bakıyor. Arka bahçedeki bahçeye bakan devasa pencereleriyle inanılmaz bir doğal ışık alıyor.

Bir duvar kara tahta boyasıyla siyaha boyanmıştır. Bir diğeri ise düzenli olarak değıştirilebilen devasa boş post-it'ler bulunuyor. Queenie'nin bana çocukluk masallarını hatırlatan daha yumuşak suluboya resimlerinden birkaçı uzak duvarda sıralanıyor. Bir masa ve bir çizim masasının yanı sıra yetişkin ve çocuk boy şövaleler de yerleştirilmiş. Hatta bir çift şezlong bile var.

"Oldukça çok işlevli. Ders çalışman için iyi bir yer olacağını düşündüm ve çalışabileceğin bir alanın olmasının senin için iyi olabileceğini düşündüm.

Lavender'ı bazı günler buraya getirmek istersen diye."

Ellerini göğsümün üzerinde gezdiriyor. "Bu inanılmaz. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

Avuçlarımı gergin bir şekilde kollarında aşağı yukarı gezdiriyorum. "Sömestr sonunda benim yanıma taşınmanı konuştuğumuzu biliyorum ama benim evim üniversiteye daha yakın ve ev maçlarım olduğunda hep burada kalıyorsun ve sürekli burada olman çok hoşuma gider."

"Şimdi taşınmamı mı istiyorsun?"

"Zaten yolu yarıladınız ve artık kendi sanat stüdyonuz var. de mantıklı değil mi?" Tanrım, çok gerginim. "Biraz dağınıkım."

"Benim için fark etmez."

"Evet, biliyorsun."

"Bununla başa çıkabilirim. Eve geldiğimde sutyenlerinin kanepenin arkasından sarkıyor olması umurumda değil, yeter ki meme uçların dik bir şekilde etrafta dolaşıyor ol. Ben yokken bile yatağında, *bizim yatağımızda* uyuduğunu bilmek istiyorum."

"Yatağımızda *çıplak* uyumak. Bu önemli detayı unutma." "Belli ki.

Bunun kesin olduğunu sanıyordum." Saçlarını tarayıp yüzünü. "Bu bir evet mi?"

"Evet. Bu bir evet. Kaosumu senin sakinliğine getireceğim."

Dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Senin fırtınanın gözünden başka olmak istediğim bir yer yok."

EPİLOG

KRALIM

Queenie
Altı yıl sonra

Boya fırçamı su dolu kavanoza koyup koridorda mümkün olduğunca hızlı bir şekilde ön kapıya doğru yürüyorum, ki bu çok hızlı değil, çünkü vücudumun ön kısmından sarkan küçük bir bowling topum var ve bu günlerde yürümekten çok paytak paytak yürümeye başladım.

Kingston beni iki yıl içinde ikinci kez hamile bıraktı. Oğlumuz Scout şu anda öğleden sonra uykusunda ama eminim yakında uyanacak ve eğlence arayışına girecek. Neyse ki ön kapıda bekleyen mükemmel bir kaynağım var.

Bugünkü ders için heyecanla gülümseyerek kapıyı açıyorum. "Okuldaki ilk günün nasıldı?"

Lavender'in uzun kumral saçları gelişigüzel bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve uçları yüzüne doğru savruluyor. Parçalara ayırdığı ve daha yetenekli bir şekilde tekrar bir araya getirdiği eski eşyalardan elde ettiği ev yapımı kıyafetlerden oluşan eklektik tarzını giymiş. Lavender bir gün çok yetenekli bir terzi olacak.

Ancak şu anda mutlu-şanslı on yaşından çok somurtkan bir ergen gibi görünüyor. "Erkekler aptaldır."

"Uh-oh, bu kulağa iyi gelmiyor."

"Eh, her neyse." Eğiliyor ve yuvarlak karnımı okşuyor. "Merhaba. Umarım erkek olursan benim okulumdakiler gibi olmazsın."

"Bir şeyler atıştırmak ister misin, yoksa hemen işe koyulmak mı istersin?" diye sordum. "Sorun olmazsa resim yapmak istiyorum."

"Elbette sorun yok." Lavender'in elleri yaratmakla meşgul olduğunda, en konuşkan kişi o oluyor; tüm duygu ve düşüncelerini yaptığı şeye kanalize ediyor. Muhtemelen seanslarımız boyunca dikiş dikerdi, ancak dikiş makinesi gürültülü ve konuşmayı zorlaştırıyor, bu yüzden buraya geldiğinde genellikle boya veya pastel boya kullanıyor.

Geçtiğimiz altı yıl içinde lisansımı bitirdim ve yüksek lisansımı yaptım. Kingston ve ben mezun olduktan sonraki yaz evlendik.

O benimdi, ben de onun ve bunun resmiyete dökülmesini istiyordu. Beni muhteşem bir elbiseyle koridorda yürürken ve arkadaşlarımızın ve çılgın, vahşi ailesinin önünde yeminlerimizi okurken görmek istiyordu. Biz de öyle yaptık. Sonra bir ay boyunca sadece ikimiz seyahat ettik.

Ve şimdi buradayız, ikinci kez ebeveyn olmak üzereyiz ve benim kendi sanat terapisi stüdyom var. Lavender her zaman haftalık seanslara ihtiyaç duymuyor ama son birkaç yıldır bu bizim için bir şey haline geldi.

Fırçayı eline almak yerine, duvara yapıştırılmış büyük kâğıtların yanına gidiyor ve parmak boyalarını çıkarıyor. Bu da bana onun günü hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Parmak boyaları artık nadiren çıkıyor.

Onu hemen konuşması için zorlamıyorum, ısınması ve yerleşmesi için zaman tanıyorum.

"River ve ben farklı sınıflardayız."

İşte başlıyoruz. "Peki bu konuda ne hissediyorsun?"

Parmaklarını sayfanın üzerinde gezdiriyor, ince sarı çizgiler kırmızıya geçmeden önce birleşip bükülüyor. "Suçlu."

"Neden suçlu?"

"Çünkü hayal kırıklığına uğradığım kadar rahatladım da." Kırmızı parmak uçlarını sarının içinde gezdiriyor ve sonra yukarı ve etrafına doğru döndürüyor. Güneş ışığı ve kızgın rüzgâr yanıyor gibi görünüyor.

"Kendine ait bir alan ve kişi olma fırsatı istemen normal." "Biliyorum."

Gözlüklerini burnuna doğru itiyor.

"Ama?"

"Her şey yeni ve farklı olduğunda zor oluyor. Onun benim için dünyaya karşı bir kalkandan daha fazlası olmasını istiyorum."

"Yani bu yıl farklı bir sınıfta olmak senin için iyi olacak, belki?" "Belki, muhtemelen."

Sonraki bir saati yeni öğretmeni, sınıf arkadaşları ve sınıfında onunla aynı çizgi roman serisini seven kız hakkında konuşarak . Son altı yılda çok büyük bir ilerleme kaydetti ve dürüst olmak gerekirse ben de öyle.

Doktora yapmayı düşündüm, ama sonra tekrar hamile kaldım ve gelecek için bir hedef olsa da, tüm bebeklerim okula gidene kadar tabağıma daha fazlasını eklemek istemiyorum. Kingston'ın iki çocukla yetinmek istemeyeceğini hissediyorum, ben de öyle.

Scout rüya gibi bir çocuk oldu ve bu hamilelik inanılmaz derecede sorunsuz geçti. Yani işler böyle gitmeye devam ederse, bir hokey hattı kadar bebeğimiz olma ihtimali yüksek.

Kingston, Lavender gittikten birkaç dakika sonra eve geldi, adımları biraz daha hafif, gülümsemesi daha parlaktı. Ben sanat terapisi stüdyosundayım, Scout oyun parkında gevezelik ederken malzemeleri yerleştiriyorum.

Kingston'ın kocaman vücudu stüdyomun kapısını dolduruyor. "Benim güzel karım nasıl?"

"Harika, sadece ortalığı toparlıyorum, sonra da yemeğe başlayabiliriz."

Scout'un kolları dışarı fırlıyor ve ayaklarının sadece kafasında olan bir ritimle hareket ettiği sevimli küçük çocuk dansını yapıyor. "Dada!"

"Adamım nasıl?" Kingston şakağımı öpmek ve karnımı okşamak için duraklıyor. "İyi bir gün geçirdi mi?"

"Muhteşemdi. Her zamanki gibi. Öğle yemeğinde tüm sebzelerini yedi, bir şampiyon gibi uyudu ve öğleden sonrayı Lavender'ın üzerine şirinliğini ve sevgisini yağdırarak bitirdi."

"Kızları şimdiden kendine aşık ediyorsun, ha?" Kingston onu oyun parkından çıkarır, gıdıklar ve yanağından öper.

"Sokaktan aşağı inerken onu eve yürürken gördüm. İyi miydi?"

"Öyle. Hızla büyüyor." "Bunu yapıyorlar."

Mutfağa gidiyoruz, Scout'u tekrar oyun parkına koyuyoruz ve akşam yemeği için çalışmaya başlıyoruz. Ben yemeğimizi hazırlarken Kingston da Scout'u besliyor. Daha sonra Scout'u birlikte yatmaya hazırlıyoruz, o evdeyken ve deplasman serisinde değilken hep böyle oluyor.

Kocamın oğlumuzu yatağa yatırmasını, alnından öpmesini ve onu sevdiğini söylemesini izliyorum. Scout'u yatırdıktan sonra aşağıya inmiyoruz. İkinci üç aylık dönemimdeyim, bu yüzden yorgunluk o kadar derin değil, ama

Scout erken kalkar, bu da bugünlerde genellikle saat ondan önce yatakta olduğum anlamına geliyor. Bunun yerine Kingston'ın pijamalarını giymeme yardım ettiği yatak odasına gidiyoruz, ama kulağıma kibarca edepsiz şeyler fısıldarken benimle yavaşça, nazikçe sevişmeden önce değil.

Daha sonra sarıldık, ben onun yanına sokuldum, eli koruyucu bir şekilde bebeğimin üzerinde yayıldı. Başımı kolunun kıvrımına yaslıyorum ve elimi göğsünün üzerine koyuyorum, kalbinin altında sabit attığını hissediyorum. Sakin, güçlü, sabit.

"Düşünüyordum." En iyi konuşmalarımız genellikle yatakta, seks sonrası, ben onun koruyucu kollarına sarılmışken ve beynim ve bedenim en sakin halindeyken gerçekleşiyor.

Şakağımı öpüyor ve hafif gülümsemesini hissedebiliyorum. "Ne hakkında?"

"İkinci bebek yolda olduğu için klinikteki çalışma saatlerimi azaltmanın ve daha çok evden çalışmaya başlamanın iyi bir fikir olabileceğini düşündüm."

Kıpırdamadan duruyor ve yüzümü görebilmek için çenemi yukarı kaldırıyor. Yüzü pasif ve sorgulayıcı, beni dinlemeye hazır. "Pekâlâ. Bu fikrin arkasındaki neden hakkında konuşmak ister misin?"

"Çocuklar büyüdükçe çalışmak için çok zamanım olacak ama şu anda elimden geldiğince burada, onlarla ve sizinle birlikte olmak istiyorum. Odaklanmak istediğim yer onlar. Mevcut müşterilerimi elimde tutabilmek için çalışma saatlerimi ayarlayacağım ama önce anne olmak istiyorum." Scout biraz tesadüf eseri oldu. Her zaman çocuk sahibi olmak istemiştim, ancak istikrarlı bir anne olmadan yetiştirilmek beni tereddütte bıraktı. Bu yüzden adet görmediğimde panik moduna girdim. Tüm keşkeler ve güvensizlikler yüzeye çıktı.

Neyse ki King var, her zaman sakin ve mantıklı. Düştüğümde kalkmama yardım etmek, bana değerli olduğumu, yeterliden de fazlası olduğumu, onun her şeyi olduğumu ve onun da benim olduğunu ve evrendeki en muhteşem anne olacağımı hatırlatmak için hep yanımda. Onun ailesine, takım arkadaşlarının eşlerine ve sonunda kendi aşkını bulan babama güvenmem de yardımcı oluyor. Ama bu tamamen farklı bir hikâye.

Kingston bana yumuşak, sıcak bir gülümseme veriyor. "Ne yapmak istersen destekleyeceğim. Yine de kariyerin için çok çalıştığını biliyorum." Parmak uçlarımı öpüyor, tırnak dipleri sonsuza dek gökkuşağı boyasıyla çizilmiş. "Ve seni mutlu eden şeyden vazgeçmeni asla istemem."

Bu adamı çok seviyorum. Dört yıldan uzun bir süre boyunca o benim tüm dünyamın merkeziydi ve bunun değişeceğini hiç düşünmemiştim ... ta ki

Scout geldi. Kendimizi yönlendirdiğimiz güneşimiz oldu. Ve Kingston tam da beklediğim gibi bir baba: her şeyini ortaya koyan, kendini adanmış, hazır ve tamamen kendini adanmış.

Artık başarısız olmaktan korkmuyorum, çünkü ne olursa olsun, yanımda en muhteşem adam var. Düşüğümde beni yakalamak ve her başarıyı kutlamak için her zaman yanımda, bu yüzden bu seçimi yapmak çok kolay, çünkü sadece benim için değil ailemiz için de en iyisinin bu olduğunu biliyorum.

"Beni mutlu eden şeylerden vazgeçmiyorum; yolumu beni mutlu eden her şeyi, hiçbirinden ödün vermeden yapabileceğim şekilde ayarlıyorum. Çocuklarımıza benim hiç sahip olamadığım şeyleri vermek istiyorum ve ne kadar çok çalışırsam, onlarla ve seninle o kadar az birlikte olabilirim. Ve dürüst olmak gerekirse, zamanımı zaten ayırdığımdan daha fazla bölmek istemiyorum. Seninle, Scout'la ve nihayetinde bu küçük fıstıkla zaman geçirmek istiyorum." Karnımdaki eli kendi elimle kapatıyorum. "Başka her şeyden daha çok istiyorum."

"Eğer istediğin buysa, bence tam olarak bunu yapmalısın. Ve bu sadece senden daha fazla alacağım anlamına geldiği için değil." Beni kendine çekiyor, dudakları yanağımdan geçip ağzıma doğru ilerliyor.

"Kişisel Valium'umdan her zaman daha fazla doz kullanabilirim," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı.

Ona taktığım birçok lakaptan birine ve zaman zaman üzerimde yarattığı neredeyse yatıştırıcı etkiye kıkırdıyor.

"Ben de senin kaosa doyamıyorum, o yüzden bu anlaşmanın ikimiz için de iyi olacağını düşünüyorum."

Ve olacağından bir saniye bile şüphe
duymuyorum. O benim fırtınamın sakinliği.
Şafak vakti durgun
gölüm. Kralım.

TEŞEKKÜRLER

Eşim ve çocuğum, her zaman ilham ve destek kaynağım oldunuz. Her zaman amigolarım olduğunuz için teşekkür ederim. İkinizi de sonsuz seviyorum. Annem, babam ve Mel, ailem olduğunuz ve beni her zaman desteklediğiniz için teşekkür ederim.

Her kitap bir ekip çalışması gerektirir ve bu da farklı değildi. Bu serinin kitap dünyasına kazandırılmasına yardımcı olan harika ve destekleyici bir ekibe sahip olduğum için çok şanslıyım. Kimberly, her zaman olduğu gibi, köşemde olduğun için şanslıyım, beni her zaman (nazıkçe) daha iyisini yapmaya ve daha derine inmeye itiyorsun.

Montlake ekibime: inanılmaz amigolar ve ortaklar oldunuz. Bunu böylesine harika bir yolculuk haline getirdiğiniz için teşekkür ederim.

Debra, aramızdaki on yılı aşkın sürenin ve otuzdan fazla kitabın ardından, sen benim tuzuma biber oldun. Bana katlandığın için teşekkürler.

Tijan, sen inanılmaz bir insan ve gerçek bir dostsun. Nezaketiniz eşsiz.

Leigh, böylesine sağlam bir arkadaş olduğun, içgörün, olumlu sözlerin ve elbette "ereksiyon katili" hakaretinin büyüğü için teşekkür ederim.

Sarah Pie, bir asistandan çok daha fazlası olduğun için teşekkür ederim; sen benim arkadaşım, ses tahtam, organizatörüm ve ekiplerimin liderisin. Bunu sensiz yapamazdım. Hustlers, aynı şey sizin için de geçerli; her kitap çıkardığımda yanımda olmanızdan, çıldırdığımda elimi tutmanızdan onur duyuyorum.

Beaver Den üyeleri, böyle harika bir okuyucu grubuna sahip olduğum için çok şanslıyım. Heyecanımı paylaşmak, yeni şeyler denemek ve yeni karakterlere aşık olmak için her zaman yanımdasınız. Harikasınız ve size sonsuza dek minnettarım.

Sarah F., hanımefendi, siz bir rock yıldızısınız ve size bayılıyorum. Hiç düşünmeden birbirimize karşı TMI olabildiğimiz için çok mutluyum.

Postshare pişmanlıkları. SPBR'deki ekibim, harikasınız ve her sürümün üstesinden gelmeyi çok daha kolay hale getiriyorsunuz.

Gel, Sarah S. ve Angy, inanılmaz grafik yeteneğiniz için teşekkür ederim. Bu kitaplara hayat veriyorsunuz ve inanılmaz yaratıcı becerileriniz için çok minnettarım.

Bloggerlar, bookstagrammerlar ve okuyucular: kelimelere, hikayelere, romantizme ve sonsuza dek mutlu sonlara olan sevginiz, çok sevdiğim bu şeyi yapabilmemin nedeni. Sürekli desteğiniz için teşekkür ederim.

Deb, Tijan, Leigh, Kellie, Ruth, Erika, Teeny, Kim, Kelly, Marty, Karen, Kat, Angela, Jo, Julie, Marnie, Krystin, Laurie ve Lou, sonsuz dostluğunuz için teşekkür ederim. Hayatımda bu kadar çok harika, yetenekli ve sevecen insan olduğu için şanslı bir insanım.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf© 2018 Sebastian Lohnghorn

New York Times ve *USA Today* çoksatan yazarı Helena Hunting, inanılmaz derecede hoşgörölü ailesi ve orta derecede hoşgörüsüz iki kedisiyle Toronto'nun eteklerinde yaşıyor. Yeni yetişkin endişesinden romantik komediye kadar değişen çağdaş romantizm yazıyor.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.